

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELENA FERRANTE

Sen Gittin Gideli

"Sen Gittin Gideli bu dünyaya ait değil."

Alice Sebold

ROMAN

Türkçesi: Meryem Mine Çilingiroğlu

§

EVEREST

1676

ELENA FERRANTE

“Napoli Romanları”yla tüm dünyada büyük yankı uyandıran Elena Ferrante, kazandığı üne rağmen gerçek kimliğini gizleyen, müstear isimli bir yazar. Kitapları kırk sekiz dile çevrilen Ferrante’nin Napoli doğumlu olduğu, edebiyat okuduğu, bir süre yazarlıktan başka işler yaparak geçimini sağladığı biliniyor. Elena Ferrante’nin Napoli Dörtlemesi’nin yanı sıra *Belalı Aşk*, *Karanlık Kız* ve *Kumsalda Bir Gece* adlı yapıtları da Everest Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

MERYEM MİNE ÇİLİNGİROĞLU

1977’de İstanbul’da doğdu. İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümünden mezun olduktan sonra yüksek lisans eğitimini aynı üniversitenin İtalyan Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı’nda tamamladı. Duke (Durham, ABD), Yeditepe ve İstanbul Üniversitelerinde İtalyanca Okutmanı olarak çalıştı. Elena Ferrante, Giorgio Agamben, Margaret Mazzantini, Melania G. Mazzucco, Edmondo de Amicis, Italo Calvino ve Eugenio Borgna gibi yazarların kitaplarını çevirdi.

ELENA FERRANTE

SEN GİTTİN GİDELİ

Türkçesi: Meryem Mine Çilingiroğlu

Yayın No 1676
Çağdaş Dünya Edebiyatı 234

Sen Gittin Gideli
Elena Ferrante

Kitabın Özgün Adı: *I giorni dell'abbandono*

Editör: Didem Ünal
İtalyanca aslından çeviren: Meryem Mine Çilingiroğlu
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: Veysel Demirel

© 2002, Edizioni e/o
© 2017, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Ağustos 2017

ISBN: 978 - 605 - 185 - 178 - 5
Sertifika No: 10905

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

SEN GİTTİN GİDELİ

Bir

Nisan ayında, bir öğle yemeğinden sonra, eşim beni bırakmak istediğini söyledi. Bunu biz sofrayı kaldırırken, çocuklar yan odada her zamanki gibi kavga ederken ve köpek radyatörün yanında mışıl mışıl uyurken yaptı. Bana yorgun, tatminsiz, biraz da aklının karışık olduğu ve belki de korktuğu bir dönemden geçtiğini söyledi. On beş yıllık evliliğimizden, çocuklarımızdan uzun uzadıya konuştu ve onlarda da, bende de tenkit edecek bir şey bulmadığını belirtti. Bana yumuşak seslerin, bir tür fısıltının, onu başka yerlere sürüklediğini anlatırken, sağ eliyle yaptığı ve çocuksu bir mimikle desteklediği aşırıya kaçan el hareketi haricinde, her zamanki sakin tutumunu sergiledi. Sonra her şeyin suçunu üzerine aldı ve beni lavabonun yanında donup kalmış bir halde bırakarak evin kapısını arkasından hafifçe kapattı.

Geceyi, düşünerek ve çift kişilik koca yatakta acıdan kıvrınarak geçirdim. İlişkimizin son dönemleri hakkında ne kadar düşünüp taşınısam da, gerçek anlamda bir kriz yaşandığını gösteren herhangi bir işarete rastlayamıyordum. Onu iyi tanıyordum, dingin hislerin adamı olduğunu ve evin, ailemizdeki ritüellerin onun için vazgeçilmez olduğunu biliyordum. Her şeyden konuşurduk; birbirimize sokulmaktan ve öpüşmekten

hâlâ hoşlanıyorduk ve arada beni katıla katıla güldürecek kadar eğlenceli bir adam olmasını bilirdi. Gerçekten gitmek istiyor olmasına inanamıyordum. Gözü gibi baktığı eşyaları almadığını, hele çocukları bile öpmediğini fark edince, bu gidişin önemli bir şey olmadığına aklım yattı. Kitaplarda söz edilen anlardan, hani bir roman kahramanının, yaşamın olağan dertlerinden birine beklenmedik şekilde, aşırı bir tepkiyle karşılık verdiği anlardan birini yaşıyordu mutlaka.

Hem bu, ilk değildi. Sıkıntı içinde yatakta sağa sola dönerken, zaman ve olaylar birbiri ardına gözümde canlandı. Çok seneler önce, beraberliğimizin henüz altıncı ayındayken, beni öptükten hemen sonra beni bir daha görmek istemediğini söylemişti. Ona âşıktım ve sözlerini duyunca damarlarımdaki kanın çekildiğini, tenimin donduğunu hissetmiştim. Üşümüştüm, o gitmişti; Sant'Elmo'nun aşağısındaki taş korkuluğa öylece oturmuş, benim gibi beti benzi atmış şehre, denize uzun uzun bakmıştım. O, bu olaydan beş gün sonra beni mahcup mahcup aramış ve aniden bir boşluk duygusuna kapıldığını söylemiş, benden özür dilemişti. Yüzünün o ifadesi hatırımda kalmış ve uzun süre zihnimde dönüp durmuştu.

Bu ifade, Mario'nun çehresinde, uzun zaman sonra, bundan beş yıl kadar önce gene belirmişti. O zamanlar Politecnico'dan meslektaşı Gina'yla görüşüyorduk. Gina iyi bir aileden geliyordu, akıllı ve kültürlüydü, eşi kısa bir süre önce vefat etmişti, on beş yaşlarında bir kızı vardı. Biz birkaç ay önce Torino'ya taşınmıştık, o da bize nehre bakan güzel bir ev bulmuştu. İlk bakışta şehri sevememiştim, bana fazla metalik gelmişti; ama kısa sürede evin balkonundan mevsimleri seyretmenin güzel olduğunu fark etmiştim. Sonbaharda Valentino'nun yeşilinin sararıp kızardığı, rüzgârla dökülen yaprakların sisli havada uçuştığı ve Po'nun gri sularında sürüklendiği görülüyordu; ilkbaharda ne-

hirden serin ve canlı bir esinti geliyor ve tomurcuklara, ağaçların dallarına canlılık veriyordu.

Oraya çarçabuk ayak uydurmuştum, anne ile kız çekebileceğim her türlü zorluğu en aza indirgemek için elinden geleni yapmış, yolları öğrenmeme yardım etmiş, alışveriş edilecek en iyi dükkânları göstermişlerdi. Ama bu inceliklerin ardındaki niyet belirsizdi. Bana göre Gina fazla cilve yapıyordu ve Mario'ya âşıktı. Zaman zaman Mario'ya "Sevgilin aradı!" diye takılıyordum. Mario belli belirsiz, hoşnutluk içeren bir ifadeyle savunmaya geçiyor ve beraberce gülüyorduk. Bu kadın hayatımıza gitgide daha fazla sızıyordu. Aramadığı gün olmuyordu. Kâh Mario'nun onu bir yerlere götürmesini rica ediyor, kâh kızı Carla'nın yapamadığı bir kimya alıştırmasını bahane ediyor, kâh piyasada olmayan bir kitabı arıyordu.

Öte yandan, Gina herkese eşit derecede cömert davranmasını biliyordu, çocuklara ve bana hediyeler alıyor, kullanmam için arabasını ödünç veriyor ve hafta sonlarını geçirmemiz için sık sık Cherasco yakınlarındaki evinin anahtarlarını veriyordu. Biz bunu seve seve kabul ediyorduk, anne ile kızın birdenbire gelip aile alışkanlıklarımızı altüst etmesi sık yaşadığımız bir şeydi ama gene de orada rahat ediyorduk. Üstelik yapılan bir iyiliğe bir başka iyilikle karşılık vermek gerekirdi ve böylelikle, bu birbiri ardına gelen incelikler elimizi kolumuzu bağlayan bir zincire dönüşmüştü. Mario yavaş yavaş kızın velisi haline gelmiş, vefat etmiş olan babasının yerine hocalarıyla görüşmeye gider olmuştu ve yoğun iş temposu altında ezilmesine karşın, belli bir noktada kendini ona kimya dersi vermek zorunda hissetmişti. Ne yapmalıydı? Bir süreliğine dul kadını gözaltına almaya çalışmıştım, eşimin koluna girmesinden ve kulağına gülerek bir şeyler fısıldamasından gitgide daha fazla rahatsız olmaya başlamıştım. Ama bir gün her şey gözümde açıklık

kazandı. Mutfağın kapısından, ders çalıştıktan sonra, küçük Carla'nın koridorda Mario'yla vedalaşırken, onu yanağı yerine dudaklarından öptüğünü görmüştüm. Aniden annesinden değil de, kızından korkmam gerektiğini anlamıştım. Kız, belki de farkına bile varmaksızın, kimbilir ne zamandır, kıvrım kazanan bedeninin, huzursuz bakışlarının gücünü kocamın üstünde deniyordu; kocam da, gölgelik bir yerden güneşin vurduğu beyaz bir duvara bakar gibi bakıyordu kıza.

Bu konu üzerine tartışmıştık ama sükûnetle. Yüksek sestem, kaba hareketlerden nefret ediyordum. Hislerin gürültü patırtı içinde yaşandığı, teşhir edildiği bir aileden geliyordum ve özellikle de ilk gençlik yıllarımda, Napoli'deki evin bir köşesinde, Salvator Rosa Sokağı'nın trafiğinden bunalıp dilsiz gibi durarak kulaklarımı ellerimle tıkadığımda bile, kendimi fazla yankı uyandıran bir hayatın içinde hisseder ve fazla yırtıcı bir cümleden, bedenim huzursuz bir hareketinden her şeyin bir anda dağılabileceği izlenimine kapılırdım. Bu nedenle az ve düşünerek konuşmayı, hiçbir zaman acele etmemeyi, otobüse yetişmek için bile olsa koşmamayı ve tepkide bulunmam gereken anları olabildiğince şaşkın bakışlar ve belirsiz gülüşlerle doldurmamı öğrenmiştim. İşim de beni ayrıca disipline sokmuştu. Şehrimi bir daha hiç dönmeme niyetiyle bırakmış ve iki yıl boyunca, Roma'da, bir havayolunun reklam ofisinde çalışmıştım. Evlendikten sonra işimi bırakmış ve Mario'yu dünyanın her yerinde, iş için gitmesi gereken her yerde izlemiştim. Yeni yerler, yeni hayat... Değişikliğin yarattığı sıkıntıyı kontrol altına almak için her duygunun içimde patlamasını ve sesin sakin bir yol tutmasını, başkalarına maskara olmamak için sözlerimi boğazıma dizep sabırla beklemeyi kesin olarak öğrenmiştim.

Bu otokontrol, evliliğimizin küçük krizi sırasında da kaçınılmaz olmuştu. Uykusuz geçen uzun geceler boyunca, çocukların

duymamasını sağlamak için kısık sesle ve kapanmayacak yaralar açmamak için ağır sözlerden kaçınarak sakince yüzleşmiştik. Mario hastalık belirtilerini tam olarak sayamayan bir hasta gibi belirsiz konuşuyordu; ona ne hissettiğini, ne istediğini, beni neyin beklediğini söyletememiştik hiçbir zaman. Sonra, bir gün öğlen, işten sonra, eve endişeli bir havayla gelmişti. Yüzündeki gerçek endişe olmayabilirdi, ondaki belki de benim yüzümde gördüğü endişenin bir yansımasıydı sadece. Durum şu ki bana bir şey demek ister gibi ağzını açmış ve sonra, bir an kadar kısa bir zaman diliminde, başka bir şey demeye karar vermişti. Bunu fark etmiştim, neredeyse sözlerin ağzındaki değişimini görür gibi olmuştum ama hangi cümleyi söylemekten vazgeçtiğine dair olan merakımı bir tarafa atmıştım. Bana o kötü dönemin bittiğini bilmek yetmişti, sadece anlık bir baş dönmesi geçirmişti. Alışılmadık bir tonlamayla, yıllar önce takındığı ifadeyi yineleyerek, bir anlam boşluğu yaşadığı açıklamasını yapmıştı. Anlam boşluğu olağan görme ve duyma yetisini almış, başını döndürmüştü; ama artık bitmişti, hiçbir heyecan hissetmiyordu. Ertesi günden itibaren Gina'yı da Carla'yı da görmeyi kesmiş, kimya derslerine son vermiş ve her zamanki adam olmaya başlamıştı.

Duygusal hayatımızda başımızdan geçen önemsiz kazalar bunlardı; o gece onları ayrıntılı olarak gözden geçirmiştik. Sonra uykumun bir türlü gelmemesinden bunalmış bir halde yataktan kalkmış ve kendime papatya çayı hazırlamıştım. Mario böyle işte, demiştim kendi kendime; senelerce sakın, en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeyen ve sonra, aniden, bir hiç yüzünden altüst olan biri. Şimdi bir şey onu yine altüst etmişti ama endişelenmem için bir neden yoktu, ona kendine gelmesi için zaman vermem yeterliydi. Karanlık parka bakan pencerenin önünde, alnımı uzun süre soğuk cama dayayıp baş ağrımı

dindirmeye çalışarak ayakta, öylece durdum. Sadece park eden bir arabanın sesini duyunca kıpırdadım. Aşağı baktım ama gelen kocam değildi. Dördüncü katta oturan Carrano adındaki müzisyeni, kılıfına geçirdiği bilmem hangi enstrümanı omzuna takmış, başı eğik, caddeyi çıkarken gördüm. Küçük meydanın ağaçlarının ardında kaybolduğunda, ışığı söndürdüm ve yatağa döndüm. Sadece birkaç günlük sıkıntı söz konusuydu, sonra her şey yoluna girecekti.

* *
*

İki

Gidişinin ardından bir hafta geçti ama o, bırakın kararından dönmeyi, bu kararını acımasız diye nitelenebilecek bir açıklıkla pekiştirdi.

Başlarda eve günde bir kere, hep aynı saatte, öğleden sonra dörde doğru geliyordu. Çocuklarla ilgileniyor, Gianni'yle sohbet ediyor, Ilaria'yla oynuyordu ve arada bir, sevimli mi sevimli kurt köpeğimiz Otto'yu, parkta, sokakta gezdirmek, sopa ve tenis toplarının peşinden koşturmak için çocuklarla beraber dışarı çıkıyordu.

Ben mutfakta kalıp işim varmış gibi yapıyordum ama bir yandan da, sabırsızlıkla, Mario'nun bana uğramasını, niyetini söylemesini, zihnindeki kördüğümü çözüp çözmediğini açıklamasını bekliyordum. Er ya da geç yanıma uğruyordu uğramasına ama isteksizdi ve her defasında daha da belirginleşen bir huzursuzluk sergiliyordu. Buna, gözüme uyku girmediği gecelerde saptadığım bir strateji gereğince, anlayışlı bir ses tonu, neşeli birkaç espirinin bile eşlik ettiği gösterişli bir uysallık takınarak ve evde huzurlu bir ortam sağlamaya çalışarak karşılık veriyordum. Buna karşılık o da bana ne kadar iyi bir insan olduğumu söylüyordu. Duygulanıyor, ona sarılıyor ve öp-

meye çalışıyordum. O kendini geri çekiyordu. Sadece konuşmak için gelmişti; bunu vurguluyordu. On beş yıl boyunca kiminle yaşadığımı bilmemi istiyordu. Bu yüzden de, bana, acımasız çocukluk hatıralarını, buluş çağındaki bazı çirkin davranışlarını, ilk gençlikteki kişilik bozukluklarını anlatıyordu. Kendini kötülemekten başka bir şey yapmıyordu ve ben, onun kendini verme çılgınlığının önüne geçmek için bin dereden su getirsem de, o Nuh diyor peygamber demiyor, onu ne olursa olsun kendi dediği gibi görmemi istiyordu: Bir baltaya sap olamamış, gerçek bir şeyler hissetme yeteneğinden yoksun, hatta işinde bile akıntıyla sürüklenen biriydi o.

Büyük bir dikkatle sözlerini dinliyor, dediklerine sükûnetle karşı çıkıyor, hiçbir soru yöneltmiyor ve ultiatom vermiyordum. Yaptığım tek şey, bana güvenebileceği konusunda ona güvence vermeye çalışmaktı. Ama ona vermeye çalıştığım bu izlenimin ardında, kısa zamanda içimde büyüyen, bende korku uyandıran iç sıkıntısı ve kızgınlık vardı. Bir gece aklıma, Napoli'de geçirdiğim çocukluğumdan kalma kara bir imge, sırtını Mazzini Meydanı'na veren apartmanımızda oturan, kilolu, enerjik kadın geldi. Alışveriş yaparken üç çocuğunu kalabalık dar sokaklarda peşinden sürüklerdi hep. Eve sebze, meyve, ekmek dolu poşetlerle; elbisesine, ağzına kadar dolu poşetlere asılan çocuklarını idare etmek için onlara neşeli sözler söyleyerek dönerdi. Beni apartmanın merdivenlerinde oynarken göreceksin olsa durur ve yükünü basamağa bırakarak, ceplerini karıştırır, oyun arkadaşlarıma, bana ve kendi çocuklarına şeker dağıtırdı. Tavırları ve dış görünümü, verdiği emeklerden hoşnut bir kadın olduğu izlenimi uyandırır; yeni kumaş kokusu gibi, hoş da bir kokusu vardı. Abruzzo kökenli, kızıl saçlı, yeşil gözlü, tanıtım elemanı olan ve bu nedenle de sürekli Napoli'yle Aquila arasında arabayla mekik dokuyan bir adamla evliydi. Bu adamla ilgili

olarak řu an hatırladıklarım, řok terlediği ve bir deri hastalığına tutulmuş gibi kırmızıya çalan bir yüzü olduğu, arada bir çocuklarıyla balkonda elişi kâğıtlarıyla renkli bayraklar yaptığı ve bu iři sadece kadın neşeli bir edayla “Yemeđe gelin!” diye seslendiğinde bıraktığıydı. Sonra ikisinin arası bozuldu. Gecenin köründe sık sık beni uykuıdan sıçratan, apartmanın ve dar sokağın taşlarını parçalara ayıracak kadar yükselen bağırışlardan ve meydana, palmyelerin korkudan titreyen yapraklarına ve uzun dallarına kadar uzanan sonu gelmez çığlık ve ağlayışlardan sonra, adam Pescara’da bulunan bir kadına duyduğu aşk uğruna gitti ve bir daha da kimse onu görmedi. O andan itibaren komşumuz tüm gecelerini ağlayarak geçirmeye başladı. Yattığım yerden, duvarları çökerten bu gürültülü ağlayışı, bir nevi can çekişmeyi duyuyor ve dehşete dűřüyordum. Annem bu olay hakkında yanındaki iři arkadaşlarıyla konuşurdu sık sık; onlar kesiyor, biçiyor ve konuşuyor, konuşuyor, kesip biçiyorlardı. Ben ise, o sırada masanın altında topluığneler ve tebeşirle oynar ve kendi kendime duyduklarımı, keder ve tehdit dolu sözlerini, “Bir adamı kendine bağlamasını bilmezsen her řeyi kaybedersin,” cümlesini, içi aşkla dolu olup artık aşksız, hiçbir şeysiz kalmış kadınları, bitmiş duyguları anlatan kadın hikâyelerini tekrarlardım. O kadın her şeyini kaybetti, ismini bile (adı bir ihtimal Emilia’ydı); o herkes için “Zavallicık”tı artık, hepimiz ondan bu şekilde söz ediyorduk: Zavallicık ağlıyordu, Zavallicık bağırıyordu; terli, kırmızı adamın, sinsi yeşil gözlerin yokluğundan Zavallicık’ın yüreği parçalanıyor, Zavallicık acı çekiyordu. Ellerinde nemli bir mendil taşıyor, herkese kocasının onu terk ettiğini, kendisini hayatından tamamen sildiğini söylüyor ve beyaz parmaklarıyla mendili bűzüyor, Vomero Tepesi’nde yaşayan ağgözlü bir hayvanla kaçmış olan adama lanet yağdırıyordu. O kadar uluorta yaşanan bir acıydı ki, tiksinemeye başlamıştım.

Sekiz yaşında olmama rağmen onun adına utanıyordum. O artık çocuklarına arkadaşlık etmiyordu, artık eskisi gibi hoş kokmuyordu. Şimdi merdivenlerden aşağı, kaskatı, kurumuş bir bedenle iniyordu. Memelerinin, kalçasının, baldırlarının dolgunluğu yitmişti; geniş ve genç edalı yüzü, aydınlık gülüşü yitip gitmişti. Kemiklerinin üstünü örten şeffaf bir deriye bürünmüş, gözleri mora çalan çukurlara gömülmüş, elleri nemli örümcek ağına dönüşmüştü. Bir keresinde annem şöyle demişti: “Zavallıcık, tuzlu hamsi gibi kurudu.” O günden itibaren elinde alışveriş torbası olmadan, ateşli geçen bir geceyi işaret eden hiçbir iz taşımayan gözlerle, evden yalpalayarak çıkan bu kadını incelemeye koyuldum. Onda canlanan gri-mavi balığın doğasını, kollarında ve bacaklarında parıldayan tuz tanelerini görmek istiyordum.

Gözümde canlanan bu anılar yüzünden, Mario’ya karşı şefkatli bir atalet sergiliyordum. Ama bir süre sonra anlattığı bu ipe sapa gelmez nevrotik hikâyelere, çocukluk, buluş çağı sıkıntılarına nasıl karşılık vereceğimi bilemez hale geldim. On gün içinde, çocuklara yaptığı ziyaretler de seyrekleşmeye başladı. Gitgide bana yalan söylediğinden şüphe eder oldum ve keskin bir nefretin içimde kabarmakta olduğunu hissettim. Ben onun dönmesi için âşık kadın erdemleri sergilemeye çalışıyor, ona bu kriz anında destek olmaya hazır olduğum mesajını verme hesapları yapıyordum; belki o da, aynı şekilde, “Git başımdan, senden iğreniyorum, sana tahammül edemiyorum artık!” dememi sağlamak için beni tiksindirme hesapları yapıyordu.

İçimde uyanan bu şüphe kısa zamanda kesinlik kazandı. Ayrılmamızın gerekli olduğunu düşünmemi, “Haklısın, her şey bitti...” dememi istiyordu. Ama bunu fark ettiğimde bile soğukkanlılığımı bozmadım. Başıma gelen aksilikler karşısında hep yaptığım gibi, ölçülü davranmayı sürdürdüm. İçimdeki sıkıntının tek işareti günden güne daha dağınık biri olmam ve

parmaklarımın, eşyaları tutmamı, kuvvetle kavramamı engelleyen güçsüzlüğü, ellerimdeki halsizlikti.

İki hafta kadar, dilimin ucuna hemen gelen soruyu sormamayı başardım. Yalanlarına dayanamayacak hale geldiğimde, onu köşeye sıkıştırmaya karar verdim. Soslu köfte pişirdim, bunu çok severdi; fırında biberiyeli patates yapmak için patatesleri dilimledim. Ama bunu keyifle yapmıyordum, isteksizdim, konserve açacağıyla elimi kestim, şarap şişesi elimden kaydı, camlar ve şarap her yere, beyaz duvarlara bile sıçradı. Hemen sonra, bir bez almaya çalıştım ama bunu yaparken şekerliği de düşürdüm. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir anlık zaman diliminde, önce mutfak mermerine ve sonra şarapla ıslanmış olan yer taşlarına akan şeker yağmurunun tıptırtısı kulağında patladı. Öyle bir bitkinlik hissi-ne kapılmıştım ki, her şeyi öylece bırakıp, her şeyi, çocukları bile unutup, sabahın on biri olmasına karşın uyumaya gittim. Uyan-dığımda, çiçeği burnunda terk edilmiş eş halimi hatırlayıp yavaş yavaş kendime gelirken, buna daha fazla dayanamayacağıma karar verdim. Sersemlemiş bir halde kalktım, mutfağı derleyip topladım, aceleyle çocukları okuldan almaya gittim ve Mario'nun evlat sevgisi uğruna eve uğramasını beklemeye başladım.

Akşamleyin uğradı, keyfi yerinde gibi görünüyordu. Selamlaşma faslından sonra Gianni ve Ilaria'nın odasına geçti ve onlar uyuyana dek yanlarında kaldı. Tekrar ortaya çıktığında bir an evvel gitmek istiyor gibiydi ama onu benimle yemek yemeye zorladım; hazırlamış olduğum soslu köfteyi, patates dolu tencereyi ve etle örttüğüm dumanı tüten makarnayı burnuna dayadım. O makarna tabağında, gittiği takdirde bir daha asla, rüyasında bile göremeyeceği, dokunamayacağı, okşayamayacağı, dinleyemeyeceği, koklayamayacağı her şeyi görmesini istiyordum. Bundan başka bir beklentim yoktu. Daha yemeğe bile başlamamıştı ki, "Başka bir kadına mı âşık oldun?" diye sordum.

Gülümsedi ve hemen sonra utanarak, bu yersiz soru üzerine rahatlık-şaşkınlık karışımı bir ifade takınarak başka bir kadın olduğunu inkâr etti. Ama beni ikna edemedi. Onu iyi tanıyordum, bu tavrı sadece yalan söylerken, doğrudan sorulara maruz kaldığında takınırdı o. Israr ettim:

“Var, değil mi? Başka bir kadın var. Peki kim o, onu tanıyor muyum?”

Sonra, bu ayrılık hikâyesinin başlamasından bu yana ilk olarak sesimi yükselttim ve bilmeye hakkım olduğunu haykırarak, “Beni burada, sen aslında her şeye kendi içinde karar vermişken, umut eder bir vaziyette bırakamazsın!” dedim.

Bunun üzerine gözlerini devirerek, sinirli bir halde, eliyle sesimi alçaltmamı işaret etti. Kaygılı olduğu ortadaydı, belki de çocukların uyanmasını istemiyordu. Bense kanın beynime sıçradığını, şimdiye kadar hep baskı altında tuttuğum tüm o kaygı yumağının dağılıp patlamak üzere olduğunu hissediyordum. Bunu söylemek uygun mu, yoksa değil mi sorusunu artık soramıyordum, tüm sözcükler dilimin ucuna gelmişti.

“Sesimi alçaltmak istemiyorum!” diye tısladım, “Bana yaptığının her şeyi bilmeliyim.”

Gözünü tabağa dikti, sonra doğrudan yüzüme baktı ve “Evet, başka bir kadın var,” dedi.

Ve bu sözün hemen ardından, yersiz bir iştahla çatalını makarnaya batırdı ve susmak, söylenmesi gerekenden fazlasını söyleme tehlikesine düşmemek için, makarnayı ağzına attı. Ama en önemli olan şeyi söylemişti; bunu yapmaya karar vermişti ve ben göğsümde, bütün başka hisleri bastırıp yok eden bir ağrı hissediyordum. Bunu, onun yaşadıklarıyla ilgili herhangi bir tepkide bulunmadığımı fark ettiğimde anladım.

Yemeği her zamanki gibi ağır ağır çiğniyordu; aniden ağzında bir şey çatırdadı. Çiğnemeyi kesmiş, çatalı tabağa düşmüştü.

İnledi. Lokmasını avcunun içine tükürdü sonra; ağzından makarna, sos ve kan, -gerçekten de kandı- kırmızı kan döküldü.

Bir slayt gösterisi seyredermiş gibi, olduğum yerden lekeli ağzına bakıyordum. Lekeyi fal taşı gibi açılmış gözlerle, peçeteyle sildi hemen, parmaklarını ağzına soktu ve ağzından bir cam parçası çıkardı.

Dehşete düşmüş bir şekilde cam parçasına gözlerini dikti; kendinden geçmiş bir halde, daha önce hiç görmediğim bir nefretle bağırarak bana cam parçasını gösterdi.

“Bu ne? Bana bunu mu yapmak istiyorsun? Bunu mu?”

Ayağa fırladı, sandalyeyi devirdi, yer karolarını ebediyen yere çakmak istermişçesine birkaç kez zıpladı. Onun nedenlerini anlama yetisinden yoksun, mantıksız bir kadın olduğumu söyledi. Onu hiçbir zaman, hiçbir zaman gerçekten anlamamıştım ve yalnızca kendi sabrı ya da aczi beraberliğimizi bu zamana dek ayakta tutmuştu. Onu korkuttuğumu söyleyerek bana bağırdı: Camı makarnasına koymak, bunu nasıl yapabilmişim, deliymişim ben. Çocukların uyumasına aldırış etmeden, kapıyı hızla çarptı ve çıktı.

* *

*

Üç

Bir süre, hayatında bir başkasının bulunduğunu, bir başka kadına âşık olduğunu ve bunu bana itiraf ettiğini düşündüm sadece ve öylece kalakaldım. Sonra ayağa kalktım ve sofrayı toplamaya başladım. Masa örtüsünün üstünde kan lekesiyle kaplı cam parçasını gördüm; parmaklarımı sosa daldırdım, sos-ta sabah elimden kayan şişenin iki cam kırığını daha buldum. Kendimi daha fazla tutamadım ve ağlamaya başladım. Sakinleştiğimde, sosu çöpe döktüm; sonra Otto acı acı havlayarak yanıma geldi. Tasmaşını aldım ve dışarı çıktık.

O saatte minik meydan ıssızdı; sokak lambalarının ışığı, ağaçların yaprakları arasında hapsolmuştu; ortalıkta çocukluk korkularımı bana geri getiren siyah gölgeler vardı. Köpeği dışarı çıkaran genellikle Mario olurdu, bunu saat on birle gece yarısı arasında yapardı ama gittiğinden beri bu iş de bana düşüyordu. Çocuklar, köpek, alışveriş, öğle ve akşam yemekleri, para; her şey bana terk edilişin günlük hayattaki sonuçlarını gösteriyordu. Kocam düşüncelerini ve arzularını başka yere yöneltmek üzere, benden çekmişti. Şu andan itibaren bu böyle olacaktı, önceden ikimizin olan sorumluluklar şimdi yalnız bana kalacaktı.

Tepki vermeliydim, işleri düzene koymalıydim.

Pes etme, dedim kendime, kendini uçurumdan aşağı atma.

Eğer o başka bir kadını seviyorsa, sen ne yaparsan yap hiçbir işe yaramayacak; yaptıkların onun üzerinde hiçbir iz bırakmadan kayıp gidecek. Acıyı bastırmalı, sesinin tiz çıkmasını engellemelisin. Onun fikirlerini, odasını değiştirdiğini, başka bir bedene koştüğünü sakın unutma. Zavalılık gibi yapma, kendini gözyaşlarıyla tüketme. Genç kızlığında okuduğun o kitapta anlatılan mahvolmuş kadınlara benzemekten kaçın.

O kitabın kapağı gözümde ayrıntılı olarak canlandı. 1978 yılında, bundan yirmi yıl kadar önce, kabına sığmayan bir coşku ve saf bir tutkuyla Fransızca hocama yazar olmayı istediğimi söylediğimde, bana bu kitabı okumamı buyurmuştu. “Bunu oku,” demişti ve ben de gayretle okumuştum. Ama kitabı geri verdiğimde, şu kibirli söz çıkmıştı ağzımdan: “Bu kadınlar aptal.” Kültürlü, hali vakti yerinde kadınlar hoyrat erkeklerin elinde biblo gibi kırılıyorlardı. Bana duygusal anlamda şapşal görünmüşlerdi; ben farklı olmak istiyordum; bir dolu yeteneği olan, sözünü esirgemeyen kadınların hikâyelerini yazmak istiyordum, terk edilmiş eşi ve kaybedilmiş aşkı baş tacı eden kadınları değil. Tamamen örtük kepenkleri andıran, fazla kapalı satırları sevmiyordum. Kepenk çubuklarının arasından ışığın, havanın geçmesi hoşuma gidiyordu. İncecik tozun uçuştığı, esintilerin olduğu, ışık oyunları dolu hikâyeler yazmak istiyordum. Üstelik, her satırdan aşağı doğru baktıran ve derinliğin yarattığı baş dönmesini, cehennemin siyahını hissettiren yazarları seviyordum ben. Bunu hocama hiç tarzım olmayan bir üslupla, soluk soluğa, tek nefeste söylemiştim; o da bana alaylı, biraz da haset dolu bir tebessümle bakmıştı. O da birilerini, bir şeylerini kaybetmiş olmalıydı. Ve şimdi de, yirmi yıl sonra, aynı şey benim başıma geliyordu. Mario’yu kaybetmek üzereydim, hatta belki de kaybetmiştim. Otto’nun sabırsız başı beni nereye

sürüklüyorsa oraya gidiyordum; ayaklarımda ayakkabı olmasına karşın asfaltın soğuşunu, nehrin nemli nefesini hissediyordum.

Sakinleşememiştım. Mario'nun beni böylece, hiçbir uyarıda bulunmadan bırakmış olması mümkün müydü? Yıllarca su verdiği ve aniden susuz bırakarak ölüme terk ettiğı bir bitki gibi hayatıma karşı bir anda ilgisizleşmesi bana imkânsız görünüyordu. Bana artık ilgi, sevgi ve şefkat borçlu olmadığına tek taraflı olarak karar vermiş olmasını anlayamıyordum bir türlü. Kendime belli bir zaman ayırmayı, belli bir işimin olmasını istediğimi söylememden bu yana sadece iki yıl geçmişti. O zamanlar küçük bir yayınevinde iş bulmuştum; hoşlanmıştım o işten ama Mario bana boş vermeme söylemişti. Az da olsa, çok azıcık da olsa, kendi paramı kazanmaya ihtiyacım olduğunu ona anlatmaya çalışsam da, o beni bu fikrimden caydırmak istemiş ve şöyle demişti: "Bunu niye yapmak istiyorsun ki şimdi? Zor dönemleri geride bıraktık, paraya ihtiyacımız yok artık, sen kendini yazmaya vermek istiyorsun aslında, bunu yap, yazmaya başla." Ona hak vermiş ve birkaç ay içinde işimden ayrılmıştım ve ilk olarak bana ev işlerinde yardım edecek bir kadın tutmuştum. Ama yazmayı becerememiştım bir türlü; cüretkâr ve karışık denemelerde bulunmuş, zamanımı boşa harcamıştım. Evimizi pırıl pırıl yapan, eleştiriye ve azar işitmeye pek de istekli olmayan Rus kadını bezgince seyrediyordum bütün bir gün boyunca. Hiçbir işim yoktu, yazı yazamıyordum, pek fazla arkadaşım yoktu, gençlik tutkularım fazla kullanılmış bir kumaş parçası gibi lime limeydi. Temizlikçi kadını kovdum; ben kendime ayırdığım zamanı yaratıcı bir coşkuya çeviremiyordum ve bu nedenle de, onun benim yerime ev işlerini yapmasını istemiyordum. Böylelikle yeniden evle, çocuklarla, Mario'yla uğraşmaya döndüm, hani kendime artık başka bir şey hak etmediğimi söyler gibi. Oysa hak ettiğim şu an yaşadığım şeymiş.

Kocam kendine başka bir kadın bulmuştu; gözlerim dolu dolu oldu ama ağlamadım. Dirençli görünmeli, dirençli olmalıydım. Tek kurtuluşum kendime dirençli olma zorunluluğunu dayatmaktı.

Otto'yu serbest bıraktım ve soğuktan titreyerek yakınımıdaki banklardan birine çökuverdim. Genç kızlığımda okuduğum o kitaptan ezbere bildiğim birkaç cümle aklıma geldi: "Ben temizim doğruyum açık kartlarla oynuyorum." Hayır, dedim kendi kendime, bunlar ipe sapa gelmez ifadelerdi. Aralara hep virgül koymak gerekti; öncelikle bunu hatırlamalıydım. Böyle sözler söyleyen biri, eşiğı geçmiştir; kendini yüceltme ihtiyacını hisseder ve bu nedenle de, kendini kaybetmeye yaklaşır. Kitapta şu da yazılıydı: "Dişilerin hepsi ıslak neticede, bu da ona kimbilir neler, herhalde kamışının dik olduğunu hissettiriyor." Genç kızken bu müstehcen dili sevmiştim; bana erkeklere has bir özgürlük hissi veriyordu. Şimdi ise müstehcenliğin, benimki gibi kontrollü bir ağızdan çıktığı takdirde delilik kıvılcımları saçabileceğini biliyordum. Bu yüzden gözlerimi kapadım, başımı ellerimin arasına aldım ve parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Mario'nun kadını. Gözümde canlandırdığım kadın olgundu, tuvaletteydi, eteğı sıyrılmıştı; o, kadının üstüne abanmıştı ve onun terli kışını elliyor, parmağını deliğine sokuyordu; yer spermlele kayganlaşmıştı. Hayır, buna bir son vermeliydim. Aniden toparlandım, Otto'yu çağırma için Mario'nun bana öğrettiğı gibi ıslık çaldım. O görüntüler, o sözler benden uzak oldu. Kırgın kadınlar benden uzak oldu. Otto oradan oraya çış yapacak bir yer bulma için dikkatle koşarken, bedenimin her köşesinde cinsel olarak terk edilmişliğin tırmalayışını, kendimi küçük görme ve onun özlemiyle yanma tehlikesini hissediyordum. Ayağı kalktım, sokağı geçtim, tekrar ıslık çaldım, Otto'nun dönmesini bekledim.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum; köpeği, nerede olduğumu unuttum. Farkına varmadan Mario'yla olan anılarımızda geziniverdim ve bunu usul usul, hafifçe tahrik olarak, kin içinde yaptım. Beni kendime getiren kendi sesim oldu; bir tekerleme söyler gibi "Sen güzelsin, sen güzelsin," deyip duruyordum. Sonra müzisyen komşumuzun sokağın diğer tarafına geçtiğini ve minik meydana, apartman kapısına doğru ilerlediğini gördüm.

Kamburunu çıkarmış, enstrümanını yüklenmiş, uzun bacaklı, kara imge yüz metre ötemden geçti ve ben, içimden beni görmemesini diledim. Başkalarıyla olan ilişkilerinde net bir ölçü tutturamayan o çekingen adamlardandı. Sabırları taşsa kontrolsüz taşardı; nazik davranılsa kene gibi yapışkan olurlardı. Mario'yla tartışacak bir şeyleri olmuştuk sık sık; kâh banyodan akan suyun onun tavanında nem yapmasından, kâh Otto'nun uzun uzun havlamasından rahatsız olurdu. Benimle ilişkisi de mükemmel sayılmazdı ama bunun nedeni daha hassas, daha çetrefilli bir konuydu. Onunla karşılaştığımda gözlerinde beni güç durumda bırakan bir ilgi görürdüm. Terbiyesiz bir şekilde davrandığını söyleyemem; terbiyesiz olabilecek biri değildi zaten. Ama kadınlar, bütün kadınlar, onu sıkıntıya sokuyordu sanırım; ve böyle olunca da, bakışlarında yanlışlıklar yapıyordu, tüm mimiklerinde yanlışlıklar yapıyordu, sözlerinde yanlışlıklar yapıyordu ve böylece istemeksizin arzuyu, arzusunu gün ışığına çıkarıyordu. Bunu biliyordu ve bundan utanıyordu. Bu durumda kaldığında da, istemediği halde, beni de utancına ortak ediyordu. Bu nedenle onunla bir işim olmamasına özen göstermeye çalışmıştım hep; ona iyi günler, iyi akşamlar demek bile rahatsız olmama yetiyordu.

Uzun boyu, enstrüman kılıfının silüetiyle daha da uzayan boyu, zayıf bedeni ama buna karşın ağır yürüyüşü, kırılmış

saçlarıyla meydanı geçmesini izledim. Ağır yürüyüşü aniden bir sıçrayışa, kaymamak için yapılan bir debelenme hareketine dönüştü. Durdu, sağ ayakkabısının altına baktı ve sövdü. Sonra beni gördü ve üzüntüyle, “Gördünüz mü, ayakkabım mahvoldu!” dedi.

Suçun bende olduğunu gösteren hiçbir emare yoktu ortalıkta; bununla birlikte, utana sıkıla hemen özür diledim ve sanki bizzat köpeğin kendisi komşumuzdan özür dilemeliymiş de, böylelikle ben tamamen aklanacakmışım gibi alelacele “Otto, Otto!” diye seslenmeye başladım. Ama Otto sarımtırak bir gölge gibi, sokak lambalarının yere yansıttığı ışık yamalarının üzerinden hızla geçti ve karanlıkta kayboldu.

Müziyen sinirli bir şekilde ayakkabısının tabanını sokağın kenarındaki çimlerin üzerine sürttü, ayakkabısındaki kiri titiz bir dikkatle inceledi.

“Özür dilemenize gerek yok, köpeğinizi başka yere götürün sadece. Köpekten rahatsız olan insanlar var...”

“Üzgünüm, kocam, buna genellikle dikkat eder...”

“Çok affedersiniz ama kocanız son derece terbiyesiz bir adam...”

“Terbiyesiz olan şimdi de sizsiniz!” diye öfkeyle karşılık verdim. “Hem köpeği olan sadece biz değiliz.”

O başını salladı, kavga istemediğini belirten bir el hareketi yaparak homurdandı:

“Kocanıza fazla ileri gitmemesini söyleyin. Bu civarları zehirli köftelerle donatmaktan geri kalmayacak kişiler tanıyorum.”

“Kocama hiçbir şey söylemeyeceğim!” diye karşılık verdim kızgınlıkla. Ve sonra, kendime hatırlatmak istercesine, tutarsız bir ifadeyle, “Benim bir kocam yok artık,” diye ekledim.

Bunu söyledikten sonra, onu sokağın ortasında bıraktım ve çimlerin orada, çalılık ve ağaçlarla dolu karanlık alanda bulunan

Otto'ya seslenerek koşmaya başladım; sanki o adam beni izlemek istiyor da kendimi korumak için köpeğe ihtiyacım varmış gibi... Nefes nefese arkamı döndüğümde, müzisyenin son kez ayakkabısının tabanını incelediğini ve sonra ayaklarını sürüyerek apartman kapısına doğru yollandığını gördüm.

* *
*

Dört

Sonraki günlerde Mario'dan ses seda çıkmadı. Her ne kadar kendime belli davranış kalıpları belirleyip, ilk sıraya ikimizin ortak arkadaşlarını aramaktan kaçınmayı koyduysam da, dayanamadım ve onları aradım.

Kimsenin kocama ilişkin bir şey bilmediğini öğrendim; görünüşe bakılırsa ortadan kaybolmuştu, onu günlerdir görmüyorlardı. O zaman ben de herkese, hınçla, beni bir başka kadın için terk ettiğini söyledim. Şaşıracaklarını sanıyordum ama edindiğim izlenim, söylediklerime hiç de şaşırmadıklarıydı. Umursamaz bir tavır takınarak sevgilisinin kim olduğunu, kaç yaşında olduğunu, ne yaptığını, Mario'nun onunla aynı evde yaşayıp yaşamadığını sorduğumda, elime geçen tek şey kaçamak yanıtlar oldu. Politecnico'dan Farraco adında bir iş arkadaşı beni, "Yaştan oluyor bu, Mario kırk yaşında, oluyor böyle şeyler," diye teselli etmeye çalıştı.

Bu söze tahammül edemedim.

"Ya, öyle mi?" diye hınçla tısladım. "Bu sana da oldu demek ki! Sizin yaşınızdaki herkese oluyor mu bu? Peki nasıl oluyor da sen hâlâ karınla yaşıyorsun? Bırak da biraz Lea'yla konuşayım, ona bunun senin de başına geldiğini söylemek istiyorum!"

Böyle bir tepki vermek istemezdim. Kendime koyduğum bir diğer kural da, çekilmez olmamaktı. Ama kendimi tutamıyordum; kan beynime sıcıyor, gözümü hırs bürüyor, öfke beni ele geçiriyordu. Başkalarının aklı başında olması ve benim serinkanlı olmak isteyişim sinirimi bozuyordu. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve hiddetli sözler söylemek üzere titremeye başlıyordu. Birileriyle saç saça baş başa kavga etme ihtiyacı duyuyordum ve nitekim, önce cinsiyeti erkek olan arkadaşlarımızla, sonra da onların eşleri, beraber yaşadıkları kadınlarla kavga ettim; en sonunda da erkek, kadın kim olursa olsun, başıma gelenleri kabullenmemi sağlamaya yeltenen herkesle kavga eder oldum.

Bana en çok sabır gösteren, en çok yardımcı olmaya çalışan Farraco'nun karısı Lea'ydı. O, aracı olmaya ve bana bir çıkış yolu bulmaya çabalıyordu; tabiatında bilgelik, anlayış vardı ve ona sinirlenmek, iyi duygulara sahip insanların tümüne hakaret etmekten farksızdı. Ama ben kendimi frenleyemiyordum; kısa zaman içinde ona da güvenmez oldum. Benimle konuştuktan hemen sonra, nasıl tepki gösterdiğimi, çocuklarla ve köpeklerle nasıl başa çıktığımı, durumu kabullenmemin daha ne kadar zaman alacağını, en ince detaylarına kadar, kocama ve sevgilisine yetiştirdiğine inanır olmuştum. Böylece kabalık ederek, onu da görmeyi kestim ve dertleşecek hiçbir arkadaşım kalmadı.

Değişmeye başladım. Bir ay içinde, özenle makyaj yapma alışkanlığımı yitirdim; seviyeli, başkalarını kırmamaya özen gösteren konuşma biçimim alaycı, bayağıya kaçan gülüşlerle bölünen bir üsluba büründü. Gösterdiğim tüm dirence karşın, yavaş yavaş açık saçık konuşmaya da başladım.

Müstehcen kelimeler ağzımdan kendiliğinden çıkıyordu; bana öyle geliyordu ki, beni soğuk bir şekilde teselli etmek isteyen o birkaç tanıdığa açık saçık bir şeyler anlatarak, güzel sözlerle gözlerimi boyayamayacaklarını gösteriyordum. Ağzı-

mı açar açmaz içimden Mario'yu ve orospusunu alaya almak, kirletmek, lekelemek geliyordu. Ben onun hakkında hiçbir şey bilmezken onun benimle ilgili her şeyi bildiği düşüncesinden nefret ediyordum. Kendimi tam da incelemek istediği kişi tarafından incelendiğini bilen bir kör olarak görüyordum. Lea gibi sinsi insanların, kocama benimle ilgili her şeyi yetiştirmesi; benimse kocamın nasıl bir kadını becermeye gittiğini, beni kimin için bıraktığını, o kadında bende olmayan nelerin olduğunu öğrenememem bana dayanılmaz geliyordu ve içimdeki nefret gitgide artıyordu. Hepsi, diye düşünüyordum, ispiyoncuların, sahte arkadaşların ve mutsuzlara değil de hep özgür ve mutlu olanlara arka çıkan insanların suçu. Bunun böyle olduğunu gayet iyi biliyordum. Onların hepsi, taze, hep neşeli olan, gece gündüz dolaşan, birbirini becermekten başka bir şey yapmayan doygun çiftleri tercih ediyordu. Öpüşüyorlardı, birbirlerini ısıyorlardı, birbirlerini yalıyorlardı ve şeftalilerinin, kamışlarının tadını almak için birbirlerini emiyorlardı. Mario ve yeni kadınıyla ilgili olarak artık sadece bunu düşünüyordum: Nasıl ve ne kadar düzüşüyorlardı? Bu, gece ve gündüz hep aklımdaydı; düşüncelerimin esiri olmuştum. Kendime bakmıyor, saçımı taramıyor, yıkanmıyordum. Kendi kendime, ne kadar, nasıl ve nerede düzüşüyorlar, diye dayanılmaz bir acıyla soruyordum. Böylelikle de bana hâlâ yardım etmeye hazır, o çok az sayıdaki kişinin de uzaklaşmasına neden oldum; bana katlanmak zordu. Kendimi yeniden yalnız hissettim, umutsuzluğum beni ürkütüyordu.

* *

*

Beş

Bu yalnızlık ve umutsuzluk duygularıyla birlikte, sürekli tehlikede olduğum duygusu da içimi kemirmeye başlamıştı. İki çocuğun yükü, onların sorumluluğu ve günlük işler beni sürekli tedirgin ediyordu. Çocuklara bakamaz olmaktan, hatta bir yorgunluk ya da dalgınlık anında onlara zarar vermekten korkuyordum. Mario'nun önceden de bana pek yardım ettiği yoktu; işi hep başından aşkındı. Ama onun varlığı –daha doğrusu, ihtiyaç anında, varlığa dönüşebilecek olan yokluğu– beni rahatlatıyordu. Artık nerede olduğunu bilmeyişim, elimde ona ulaşabileceğim bir telefon numarasının bile bulunmayışı, sonuç vermeyen kör bir inatla onu cep telefonundan arayışım ve telefonunun hep kapalı olması, belki de suç ortaklığı yapan iş arkadaşlarından hasta olduğu için işe gelmediğini ya da dinlenmek için izin aldığını, hatta yerinde inceleme yapmak için yurtdışında olduğunu duymam, onun kendini böylesine ulaşılmaz kılması, kendimi doğru hamleleri hatırlayıp yapamayan ve ringde, bakışları kaymış, birbirine dolanan bacaklarıyla yalpalayan bir boksör gibi hissetmeme neden oluyordu.

Ilaria'yı okuldan almayı unutma korkusu bir türlü yakamı bırakmıyordu ve Gianni'yi yakınlardaki dükkânlardan birine bir şeyler almaya göndersem, başına bir şeyler geleceğinden,

hatta daha da kötüsü, kendi kaygılarıma gömölüp onun varlığını unutacağımdan, eve dönüp dönmediğine bakmayı bile unutacağımdan korkuyordum.

Kısacası gergin ve mecalsiz bir otokontrolle başa çıkmaya çalıştığım bir dengesizlik durumundaydım. Aklım hep Mario'daydı. Mario ve kadınıyla ilgili fantezilerle, geçmişimizi irdelemekle, hangi konuda yetersiz kaldığımı anlamaya çalışmakla meşguldüm; diğer yandan, yapmak zorunda olduğum görevlerimi umutsuzca yerine getirmeye çalışıyordum: Makarnaya tuz atmayı unutma, makarnaya iki kez tuz atmamaya dikkat et, ateşi açık bırakmamaya dikkat et.

Bir gece evde, esintiden dolayı yerde hızla sürüklenen bir kâğıdın çıkardığı hışırtıya benzer bir ses duydum.

Köpeğimiz çok korkmuştu ve durmaksızın havlamaya başladı. Otto, kurt köpeği olsa da, pek cesur sayılmazdı.

Kalktım, yatağın, dolabın altına baktım. Köpek havlarken, komodinin altından hızla geçerek diğer odaya giren siyah bir şey gördüm.

Çocukların odasına koştum, ışığı yaktım, onları o uyku halleriyle odadan dışarı çıkardım ve kapıyı kapadım. Benim ürkmüş olmam, onları da ürküttü; bunu fark edince yavaş yavaş da olsa sakinleşecek gücü kendimde bulabildim. Gianni'ye süpürgeyi almasını söyledim ve o akıllı bir çocuk olduğu için, farası da beraberinde getirdi. Ilaria ise hemen bağırırmaya başladı:

"Babamı istiyorum, babamı ara."

Öfkeyle, "Babanız bizi bıraktı. Başka bir yere, başka bir kadınla yaşamaya gitti; onun bize ihtiyacı yok artık," dedim.

Sürüngeçleri andıran her türlü hayvandan dehşet derecesinde korkuyordum ama gene de, çocukların odasının kapısını temkinle açtım, içeri girmek isteyen Otto'yu ittim ve kapıyı kapattım.

Buradan başlamalıyım, dedim kendi kendime. Artık zayıflığa yer yoktu, yalnızdım. Kızgınlık ve tiksintiyle süpürgeyi Gianni ile Ilaria'nın yataklarının, sonra da dolabın altına soktum. Beşinci kata nereden geldiği belirsiz, sarıya çalan yeşil renkte bir kertenkele kaçacak delik bulmaya çalışarak hızla duvar boyunca koşmaya başladı. Onu bir köşeye sıkıştırdım ve süpürgenin sapına tüm ağırlığımı vererek ezdim. Sonra tiksinişmiş bir halde, leşin olduğu faraşla odadan çıktım ve "Her şey yolunda, babaya ihtiyacımız yok," dedim.

Ilaria "Babam onu öldürmezdi, babam onu kuyruğundan tutar parka götürürdü!" diye sert bir karşılık verdi.

Gianni hayır anlamında başını iki yana salladı; yanıma geldi, kertenkeleyi inceledi, bana belimden sarıldı ve "Bir dahaki sefere onu ben halletmek istiyorum," dedi.

O aşırı sözde, halletmek sözünde, onun huzursuzluğunun tüm çıplaklığıyla su yüzüne çıktığını görüyordum. Onlar benim çocuklarımdı, onları iyi tanıyordum; az evvel verdiğim haberi bana fark ettirmeden sindirmeye çalışıyorlardı: Babaları gitmişti; onların yerine, benim yerime bir yabancıyı seçmişti.

Bana hiçbir şey sormadılar, hiçbir açıklama istemediler. İkisi de, parkta bulunan daha kimbilir kaç hayvanın dairemize tırmanmış olabileceği düşüncesinden ürkmüş bir halde yataklarına geri döndü. Tekrar uyuma konusunda tereddüt içindeydiler ve uyandıkları zaman onları değişmiş buldum. Dünyada hiçbir yerin güvenli olmadığını keşfetmiş gibiydiler. Öte yandan, bu, benim de düşündüğüm şeydi.

* *

*

Altı

Kertenkele olayından sonra uykusuz gecelerim iyice işkenceye dönüştü. Nereden geliyor, ne oluyordum? On sekiz yaşındayken yetenekliydim, gelecek vaat ediyordum. Yirmisinde iş bulup çalışmaya başlamıştım bile. Yirmi ikisinde Mario'yla evlenmiştim; İtalya'dan ayrılıp önce Kanada'ya, sonra İspanya'ya, sonra da Yunanistan'a yerleşmiştik. Yirmi sekiz yaşında Gianni'yi doğurmuştum ve hamilelik aylarımda, Napoli'yle ilgili, sonradan hiçbir zorluk yaşamadan bastırdığım uzun bir hikâye yazmıştım. Otuz birimdeyken Ilaria doğmuştu. Otuz sekizimde, şimdi ise, bir hiçe dönüşmüştüm; doğru bildiğim şekilde davranma yetisinden bile yoksundum. İşsiz, eşsiz, pörsümüş, yenik düşmüş bir kadındım.

Çocuklar okuldayken, divana uzanıyor, sonra yerimden kalkıyor, tekrar oturuyor ve televizyon seyrediyordum. Ama hiçbir program bana kendimi, halimi unutturamıyordu. Gece boyunca evde dolanıyordum ve bir süre sonra kadınların, özellikle kadınların, ağaç dallarına konup sürekli kuyruk sallayan sığırcık kuşları gibi yatakta kudurdukları kanallara denk geliyordum. Altta bulunan telefon numarasının, büyük zevkler vaat eden altyazının ardında, yakışsız bir şekilde kısıtıyor ya da aşırı

tatlı sesler çıkarıp kıvırtarak mırıldanıyorlardı. Onlara, belki Mario'nun orospusu da böyledir, bir porno yapımcısının rüyası ya da kâbusudur ve belki de beraber geçirdiğimiz on beş yıl boyunca Mario'nun gizlice istediği tam da bu olmuştur ve ben bunu anlamamışımdır diye düşünerek bakıyordum. Bu nedenle de önce kendime, sonra ona kızıyordum ve en sonunda da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyordum; sanki gece televizyonu kadınlarının, azgınca koca memelerine dokunmaları ve zevk alıyorlarmış gibi meme uçlarını yalamaları, ağlatacak kadar hüznü bir gösteriydi.

Sakinleşmek için gün doğumuna kadar yazı yazmaya başladım. Önce, senelerdir yazmak istediğim kitabı yazmaya çalıştım ama sonra tiksinerik bu işten vazgeçtim. Geceler boyunca, elimde onları gönderebileceğim tek bir adres bile olmasa da, Mario'ya mektuplar yazdım. Er ya da geç, yazdığım mektupları ona ulaştırabileceğimi umuyordum ve Mario'nun onları okuyacağını düşünmek hoşuma gidiyordu. Ev sessizlik içindeyken yazıyordum; çocukların diğer odadan gelen nefes alışları ve Otto'nun odalarda dolaşırken çıkardığı huysuz homurdanma sesleri haricinde çıt yoktu. O upuzun mektupları, akli başında ve iletişime açık bir üslupla yazmaya çalışıyordum. Bir çiftin hayatında pek çok uyumsuzluk olurdu –bunu kabul ediyordum– ve ben, bizim uyumsuzluklarımızın hepsini, onları çözebilmek ve onlarla başa çıkabilmek için dikkatle inceliyordum. Ondani talep edebileceğimi hissettiğim ve önemli bulduğum tek şey, kendimi analiz etme sürecim boyunca beni dinlemesi ve bana, bu konuda benimle işbirliği yapma niyetinde olup olmadığını söylemesiydi. Ondani hiç ses çıkmamasına dayanamıyordum; gereksinim duyduğum bu dayanaktan beni mahrum etmemeliydi; bana hiç olmazsa biraz özen borçluydu; tek tek seneleri, beraber geçirdiğimiz hayatı kılı kırk yararcasına incelerken beni hangi cesaretle

yalnız, ezik bırakırdı. Ona yalan söyleyerek, benimle ve çocuklarımızla beraber yaşamak üzere dönüp dönmemesinin önemli olmadığını söylüyordum. Benim için aciliyeti olan başka bir şeydi: Ben anlamak istiyordum. Neden on beş yıllık duyguları, heyecanları, aşkı rahatlıkla bir kenara atmıştı? Zamanım, tüm hayatım silinip gidiyor, anlamını yitiriyordu ve bu sadece bir kapris uğruna olmuştu. Bu ne kadar haksız, tekyönlü bir karardı. Geçmiş, ele konan çirkin bir böceği üfler gibi üflemek. Onun değil, benim geçmişimdi yıkımın kıyısında olan. O zamanın hiç olmazsa geçmişte bir yoğunluğu, bir anlamı olup olmadığını ve sonradan ne olduğunu, bunun hangi anda çözülmeye, yitmeye başladığını söylemesini istiyordum. Kısacası, ilişkimiz sadece saat, ay, yıl israfı mı olmuştu? Yoksa ilişkimizin gizli bir anlamı vardı da, bu anlamı şimdi benden alıp, yeni meyvelerin tadına bakmak için mi değerlendiriyordu? Bunu bana anlatmasını istiyor, bunun için ona yalvarıyordum. Mektubuma, bunu bilmem, acilen bilmem gerekiyor, diye son veriyordum. Sadece bilerek bir yanıt bulabilir ve onsuz da hayatta kalabilirdim. Oysa durum böyleyken, kuruyordum, yazın ortasında kumsalda bulunan boş bir istiridye kabuğu gibi kuruydum.

Kalem, parmaklarımda iz bırakıp canımı yakmaya başladığında ve gözlerim salya sümük ağlamaktan görmez hale geldiğinde, pencerenin önüne geçiyordum. Parktaki ağaçlara vuran esinti dalgasını ya da gece lambalarıyla belli belirsiz aydınlanmış, yapraklardan dolayı güçbela görünen tomurcukların sessiz karanlığını duyuyordum. O uzun saatlerde acının nöbetçisi olan ben, bir yığın ölüm sözcüğü eşliğinde sabahlıyordum.

* *

*

Yedi

Gündüz ise hiperaktiftim ve dikkatim gitgide azalıyordu. Yapacak işler belirliyor, hiç de acil olmayan işleri, aciliyet gerektiren işlermişçesine tüm gücümü vererek göğüslüyor, onları yapmak için şehrin bir ucundan diğer ucuna koşuyordum. Kendi kendime çelikten bir azme sahip olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum; oysaki, aslında bedenim üzerindeki denetimim zayıftı, hareketliliğimin gölgesinde bir uyurgezer gibi yaşıyordum.

Torino bana, ilkbahar güneşinin ısıtamadığı, donuk demir surları olan koca bir kale gibi geliyordu. Havanın güzel olduğu günlerde, ecel terleri dökmeme yol açan soğuk bir ışık yayılıyordu yollara. Ne zaman dışarı çıksam, birilerine ya da bir şeylere çarpıyordum; soluklanmak için de sık sık önüme neresi gelirse oraya oturuyordum. Arabadayken ise direksiyon başında olduğumu unutup, boyuna sorun çıkarıyordum. Önümdeki yol, geçmişin capcanlı anılarına ya da hınç dolu fantezilere dönüşüyordu ve sık sık başkalarının çamurluklarına vuruyor ya da frene son anda basıyordum. Bunu öfkeyle yapıyordum; sanki gerçeklik yersizdi ve hayatıma, o anda benim için gerçekten önemli olan biricik dünyayı dağıtmak için giriyordu.

O durumlarda hiddetle arabadan çıkıyor, tamponladığım arabayı süren kişiyle kavga ediyor, ona hakaretler yağıdırıyor-

dum; arabayı süren karşı cinsten ise, ona aklından kimbilir nele-
rin, elbette ki iğrençliklerin, sübyanların geçtiğini söylüyordum.

Bu tür olaylar içinde gerçek anlamda endişe duymama yol
açan tek sefer, Ilaria'nın yanımda oturmasına izin verdiğim
seferdi. Massimo D'Azeglio yolunda gidiyordum, Galileo Fer-
raris yakınlarındaydım. Güneşe rağmen yağmur çiseliyordu. O
sırada ne düşünüyordum bilmiyorum, belki de kızımın emniyet
kemerini takıp takmadığını kontrol ediyordum. Kesin olan şu
ki, trafik lambasının kırmızı yandığını ve yaya geçidinden geçen
gölgeyi son anda gördüm. Yoldan geçen adam önüne bakıyordu
ve komşumuz Carrano'ya benziyordu. Belki de oydu; başı eğik,
saçları griydi ama omzunda enstrüman yoktu. Frene bastım,
araba uzun ve korkunç bir cayırtı çıkararak ona çok az bir me-
safe kala durdu; Ilaria alnını cama çarptı; cam çatladı ve çatlak,
ışılıtlı bir ağ gibi cama yayıldı; Ilaria'nın cildi hemen morardı.

Bağırışları, ağlayışları, sağımdaki tramvayın gürültüsünü
duydum; tramvayın gri-sarı kütlesi önümden geçti. Direksiyon
başında dilsiz gibi kalakaldım; bu sırada Ilaria yumruk şeklini
almış elleriyle bana vuruyor ve "Canımı yaktın, aptalsın sen,
canımı çok yaktın!" diye bağırıyordu.

Birileri bana anlaşılmaz cümleler söyledi; bunları söyleyen
belki de komşumdu, bilmiyorum, önümden geçen belki kom-
şumdu, belki bir başkası. Kendime geldim, bana söylenenlere
hakarete varan sözlerle karşılık verdim. Sonra Ilaria'ya sarıldım,
kanayan bir yeri olup olmadığına baktım, çalan klaksonlara
bağırardım, bana sinir bozucu ikazlarda bulunan gölge ve ses bu-
lutlarını, yayaları geri çevirdim. Arabayı orda bıraktım, Ilaria'yı
kucağıma aldım, su aradım. Tramvay yolunu geçtim, eskilerden
kalmış "faşist evi" yazısı bulunan, gri renkteki erkekler tuva-
letine doğru kendimi bilmez bir halde yürüdüm. Sonra fikir
değiştirdim, ben ne yapıyordum ki, geri döndüm. Etrafımda

toplanan gölge ve sesleri kaba bir biçimde savuşturarak kollarımda Ilaria'yla, tramvay durağının oradaki bir banka oturdum. Çocuğu sakınleştirdiğimde, hastaneye gitmemiz gerektiğine karar verdim. Tek bir şeyi gayet net hatırlıyorum, o da ısrarla kendi kendime şöyle dememdi: “Birileri Mario'ya, kızının başına geleni anlatacak ve o da bunu duyar duymaz gelecek.”

Ama Ilaria'nın çok iyi durumda olduğu ortaya çıktı. Uzun süre ve gururla alnının ortasında taşıdığı, mora çalan bir şişlikten başka hiçbir zarar görmemişti. Bu şişlik de kimsenin endişelenmesini gerektiren bir şey değildi; hele babası için hiç değildi, tabii birinin gidip bu olanları ona söylediğini farz edersek. Bu olayın bende bıraktığı tek rahatsızlık verici iz, umutsuz bayağılığımın göstergesi, kızımın bu durumunu Mario'nun eve geri dönmesini sağlamak için, “Sen yokken başımıza neler gelebilir görüyor musun? Beni günden güne nereye sürüklediğini anlıyor musun?” demek için kullanmayı düşünmem oldu.

Bundan dolayı utanç duyuyordum. Diğer yandan, yapabileceğim pek de bir şey yoktu; onu tekrar elde etmekten başka bir şey düşünemiyordum. Kısa zamanda şöyle bir saplantı edindim: Onunla karşılaşmak, artık onsuz yapamadığımı ona söylemek, onsuz ne hale geldiğimi görmesini sağlamak. Gözlerini kör eden bir duyguya kapıldığından, benim ve çocukların gerçek durumunu göremediğinden ve bizim her zamanki gibi, sükûnetle yaşadığımızı düşündüğünden emindim. Hatta, belki, biraz da rahatlamış olduğumuzu sanıyordu; zira, ben artık onunla ilgilenmek durumunda değildim; artık çocuklar da onun otoritesinden korkmuyorlardı; Gianni Ilaria'yı döverse azarlanmıyordu; Ilaria ağabeyini sinir ettiğinde azarlanmıyordu ve ona göre, hepimiz –biz bir yanda, o bir yanda– mutlu yaşıyorduk. Kendi kendime, onun gözlerini açmak gerek, diyordum. Bizi, evin bu halini, hayatımızın –dağınık, sıkıntılı, yay gibi gergin

hayatımızın- ne hale geldiğini bir an bile görmesi, mektuplarımı okuması ve ilişkimizin ciddi sorunlarını belirlemek için yaptığım ciddi çalışmayı anlaması halinde, yuvaya hemen geri dönmeye karar vereceğini umuyordum.

Kısacası, ne halde olduğumuzu biliyor olsa, o bizi asla bırakmazdı. Kendini iyiden iyiye gösteren ve her nerede bulunuyorsa, muhtemelen onun gözlerine olağanüstü güzel görünen ilkbahar bile, bizim için sadece sorun ve bitkinlik nedeniydi. Park, dalları ve yapraklarıyla yuvamızı yutmaya hazırlanıyormuşçasına eve doğru ilerliyordu. Polenler binayı istila ediyordu ve bu, Otto'nun deli gibi hareketli olmasına yol açıyordu. Ilaria'nın gözkapakları şişmişti; Gianni'nin burun deliği ve kulak arkasında sorun çıkmıştı. Ben ise, yorgunluktan dolayı, sabahın onunda uyuyakalmaya başlamıştım ve çocukları okuldan almak için ucu ucuna uyanıyordum; öyle ki, bu beklenmedik uykular nedeniyle onları gereken saatte alamamak korkusuyla, önlem olarak, onları eve yalnız başlarına dönmeye alıştırmaya başladım.

Öte yandan, önceden bir hastalık belirtisiymişçesine beni tedirgin eden gündüz uykusunu artık seviyordum ve gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Bazen uzaktan gelen kapı sesiyle uyanıyor, çocukları kimbilir ne zamandır zili çalarken buluyordum. Bir keresinde kapıyı çok geç açtım ve Gianni bana "Öldüğünü sandım," dedi.

* *

*

Sekiz

Her zamanki gibi uyumakla geçirdiğim o sabahların birinde, iğne batırılmışçasına irkilerek uyandım. Çocukları okuldan alma saatinin geldiğini düşündüm, saate baktım ama daha erkendi. Uykumu delip geçen cep telefonunun sesi olduğunu fark ettim. Telefonu öfkeyle, artık alışkanlık haline getirdiğim aksi bir ses tonuyla açtım. Arayan Mario'ydu ve hemen ses tonumu değiştirdim. Ev telefonunda sorun olduğunu, sık sık aradığını ama sadece cızırtı ve yabancı seslerin duyulduğunu, bu nedenle de beni cepten aradığını söyledi. Onun sesini duymaktan, ses tonundaki nezaketten, kimbilir nerede olan mevcudiyetini hissetmekten duygulanmıştım. Ona söylediğim ilk söz "Camı makarnaya kasıtlı olarak koyduğumu düşünme lütfen. Kazayla oldu, bir şişe kırmıştım," oldu.

"Elbette," diye karşılık verdi, "Yakışsız şekilde davranan benim."

İş nedeniyle aceleyle yola çıkmak zorunda kaldığını, Danimarka'ya gittiğini, güzel ama yorucu bir yolculuk geçirdiğini söyledi. Çocukları görn-ek, ihtiyacı olan bazı kitapları, özellikle de notlarını almak için akşamleyin eve uğrayıp uğrayamayacağını sordu.

“Elbette,” diye cevap verdim, “Burası senin evin.”

Telefonu kapatır kapatmaz, beni, çocukları, daireyi olduğu gibi görmesi planını bir kenara attım. Evi tepeden tırnağa sil-dim, parlattım, düzenledim. Duş aldım, saçlarımı kuruladım, yeteri kadar iyi olmadığına kanaat getirerek saçlarımı yeniden yıkadım. Özenle makyaj yaptım, onun bana hediye etmiş ol-duğu ve çok sevdiği ince, yazlık elbiseyi giydim. Ellerime ve ayaklarıma bakım yaptım. Ayaklarıma daha bir titizlik göster-dim, çünkü onlardan utanıyordum, kaba göründüklerini düşü-nüyordum. Her ayrıntıya dikkat ettim. Ajandamın takvimine bile baktım, hesap yaptım ve hoşnutsuzlukla, âdet kanamamın başlamak üzere olduğunu gördüm.

Çocuklar okuldan döndüklerinde, şaşkınlıktan dillerini yut-tular. Ilaria, “Ne kadar güzelsin!” dedi.

Ama çocukların bana ettikleri iltifat o kadarla kaldı. Dağı-nıklık içinde yaşamaya alışmışlardı ve eski düzenin aniden geri dönmüş olmasından tedirginlik duydular. Onları duş almaya, bayram günümüş gibi süslenmeye ikna etmek için epeyi dil döktüm.

“Bu akşam babanız geliyor. Hepimiz onun bir daha gitme-mesini sağlayacak şekilde davranmalıyız,” dedim.

Ilaria bir tehditmişçesine, “O halde ona şişlikten bahsedece-ğim,” dedi.

“Canın ne istiyorsa onu anlat,” diye karşılık verdim.

Gianni büyük heyecanla, “Ben de o gittiğinden bu yana, tüm ödevleri kötü yaptığımı ve okulda başarısız olduğumu söyleye-ceğim,” dedi.

“Evet,” diye onayladım. “Ona ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ona sizinle bu yeni kadın arasında bir seçim yapmak zorunda olduğunu söyleyin.”

Akşam yeniden yıkandım, makyaj yaptım ama gergindim; kendi eşyalarıyla oynayıp ortalığı dağıtan çocuklara banyodan bağırdım durdum. İçimi gitgide büyüyen bir endişe kaplıyordu. İşte, diyordum kendi kendime, çenemde ve şakaklarımda sivilce var, hayatta bir kerecik şanslı olsam şaşardım zaten.

Sonra Mario'nun anneannesine ait küpeleri takmak aklıma geldi; bu mücevhere çok değer verirdi, annesi de onu hayatı boyunca takmıştı. Maddi değeri yüksekti; Mario on beş yıl boyunca sadece bir kere, kardeşinin düğününde bu küpeleri takmama izin vermişti ve o tek seferde bile, onları takarken bana binbir zorluk çıkarmıştı. Onların üstüne bu kadar titremesinin nedeni onları kaybetmemden korkması ya da çalınmaları değildi; nedeni, sadece onları kendine ait bir şey olarak görmesiydi. Öyle sanıyorum ki, o küpeleri üzerimde gördüğünde, anılarının ya da çocukluk, gençlik hayallerinin özlemiyle acı çekmekten korkuyordu.

Ona bütün o hayallerini gerçekleştirme yolunun sadece benden geçtiğini kesin olarak anlatmak istedim. Aynanın karşısına geçtim ve zayıflamış olmama, sarı göz farının bile silemediği mavileşmiş göz torbalarımın karşın güzel göründüğümü düşündüm; daha doğrusu, ne olursa olsun kendime güzel görünmek istedim. Kendime güvenmeye ihtiyacım vardı. Cildim hâlâ sıkıydı. Otuz sekiz yaşında göstermiyordum. Cerrahi bir ameliyat geçirmişçesine hayatımdan kanın ve tükürüğün ve sümüğün alındığına dair kendimi kandıramazsam, Mario'yu hiç kandıramazdım.

Ama hemen sonra moralim bozuldu. Şakaklarımda ağırlık, sırtımda ağır hissettim ve canım ağlamak istedi. Külotuma baktım, kan olmuştu. Kendi lehçemle öyle öfkeli bir ses tonuyla ve öyle pis bir laf ettim ki, çocukların beni duymuş olmasından korktum. Tekrar yıkandım, üstümü değiştirdim. En sonunda da kapı çalındı.

Hemen huylanıverdim; beyefendi hazretleri yabancıyı oynuyordu, evinin anahtarlarını kullanmıyor, geliş amacının sadece ziyaret olduğunu vurgulamak istiyordu. Koridor boyunca ilk koşan Otto oldu, soluk soluğa deli gibi zıplıyor, burnunun ucunu oynatıyor ve onun geldiğini anladığını belli edercesine heyecanla havlıyordu. Sonra Gianni belirdi, kapıyı açtı ve hazır ol pozisyonuna geçti. Gianni'nin omuzlarının arkasında, ağabeyinin arkasına saklanan ama bir yandan da ısıltı ısıltı gözlerle gülen Ilaria vardı. Ben koridorun ucunda, mutfak kapısının önünde kaldım.

Mario elleri paketlerle dolu, içeri girdi. Bana daha genç, dış görünümüne daha fazla özen göstermiş, hatta dinçleşmiş gibi göründü ve midem acıyla öyle kasıldı ki bayılmak üzere olduğumu sandım. Onun bedeninde, çehresinde bizim yokluğumuzdan iz yoktu. Ben üzerimde –bana bakarkenki kaygılı bakışı görür görmez bundan hiç şüphem kalmadı– acının tüm izlerini taşıyordum; o ise, iyi durumda olmanın, belki de mutluluğun izlerini gizlemiyordu.

Ilaria ve Gianni hediyeleri açtıktan, onun boynuna atlayıp onu öpücüklere boğduktan ve babalarının dikkatini üzerlerine çekmek için aralarında kavgaya tutuştuktan sonra, “Çocuklar babanızı rahat bırakın,” dedim yalancılıktan neşeli bir sesle. Ama bana aldırış etmediler. Sinirli sinirli kendi köşemde kaldım; o sırada Ilaria babasının kendisine getirdiği elbiseyi cilveli cilveli deniyor, Gianni de Otto'nun havlayarak peşinden koştuğu elektronik arabayı koridorda deniyordu. Zaman, ocağa konmuş bir tencereden öbek öbek dökülen bir hamur gibiydi ve kaynıyordu. Çocuğun başındaki şişi ve kabahatlerimi babasına süsleye püsleye anlatmasına tahammül etmek zorunda kaldım. Mario onu öpüyor ve önemli bir şeyi olmadığını söylüyordu. Gianni okulla ilgili başarısızlıklarını ballandıra ballandıra

anlatıyor ve hocasının pek de başarılı bulmadığı bir ödevi ona yüksek sesle okuyordu; babası ise ödevini göklere çıkarıyor ve onu rahatlatıyordu. Ne dokunaklı bir tablo! Sonunda dayanamadım, çocukları odalarına gitmeleri için ittim; onları odadan çıkarlarsa cezalandırmakla tehdit ederek kapıyı kapattım ve başarısızlıkla sonuçlanacak, cilveli bir ses çıkarma çabasıyla, “Danimarka’da gününü gün ettin mi? Sevgilin de seninle geldi mi?” dedim.

O başını iki yana salladı, dudaklarını büzüştürdü ve sert bir dille “Böyle yaparsan eşyalarımı alır giderim, ona göre!” diye karşılık verdi.

“Sana yolculuğunun nasıl geçtiğini soruyorum sadece. Bunu soramaz mıyım?”

“Bu ses tonuyla değil.”

“Ses tonumda ne varmış benim? Nasıl bir tonlama yapmam gerekiyormuş?”

“Medeni bir insan gibi.”

“Peki ya sen bana medeni şekilde davrandın mı?”

“Ben âşık oldum.”

“Ben zaten âşıktım. Sana âşıktım. Ama sen beni aşağıladın ve aşağılamaya da devam ediyorsun.”

Başını eğdi, gerçekten de üzgün görünüyordu. Bunu görür görmez duygulandım, onunla uzun uzadıya şefkatle konuştum, başka türlü davranmak elimden gelmedi. Ona durumu, aklının ne kadar karışık olduğunu anladığımı söyledim; ama ben –uzun acıklı bir ara verdikten sonra mırıldanarak devam ettim– her ne kadar da bir düzen sağlamaya, anlamaya, fırtınanın dinmesini sabırla beklemeye çalışsam da, bunu bazen başaramıyor ve yenik düşüyordum. Bu nedenle, iyi niyetimin bir göstergesi olarak mutfak masasının çekmecesinden, ona yazmış olduğum mektup tomarını çıkardım ve özenle önüne koydum.

“Bak ne kadar çabaladım,” diye açıkladım. “Orada benim ve senin gerekçelerini anlamak için gösterdiğim çaba var. Oku onları.”

“Şimdi mi?”

“Şimdi değilse ne zaman?”

Bezgin bir edayla ilk sayfayı eline aldı, bir iki satıra şöyle bir göz gezdirdi, bana baktı.

“Evde okuyacağım.”

“Kimin evinde?”

“Kes artık Olga. Bana zaman ver yalvarırım, bunun benim için kolay olduğunu sanma.”

“Hiç kuşkusuz benim için daha zor.”

“Bu doğru değil. Uçurumdan aşağı düşüyormuşum gibi. Saatlerden, dakikalardan korkuyorum.”

Bana tam olarak ne dediğini bilmiyorum. Dürüst olmam gerekirse, biriyle beraber yaşamamanın, aynı yatakta uyumanın, diğerinin bedenini “bir sayaca” –evet, bu tabiri kullandı–, “sıkıntı izleri bırakarak eriyen hayatın sayacına” dönüştürdüğünü söyledi sadece. Ama ben daha başka bir şeyler demek istediği izlenimine kapıldım, onun dediğinden daha fazlasını anladım ve onun önce kabul etmek istemediği, sonra da susarak karşıladığı, gitgide büyüyen bir bayağılıkla tısladım:

“Seni sıkılmış olduğumu mu söylüyorsun? Benimle yatarak kendini yaşlanmış hissettiğini mi söylemek istiyorsun? Bir zamanlar ne kadar yumuşaktı ama şimdi bak ne hale geldi diyerek, benim kıcımdan ölümü mü hesaplıyordun? Bunu mu demek istiyorsun?”

“İçeride çocuklar var...”

“İçeride, dışarıda... Ben neredeyim peki? Beni nereye koyuyorsun? Bunu bilmek istiyorum! Sen bunalıyorsun da, benim ne kadar bunaldığımı biliyor musun? Oku, oku mektupları! Başa çıkamıyorum! Bize ne olduğunu anlayamıyorum ben!”

Mektuplara iğrenerek baktı.

“Bunu saplantı haline getirirsen hiçbir zaman anlayamazsın.”

“Ya? Peki, saplantı olmaması için nasıl davranmalıyım?”

“Aklını dağıtmalısın.”

Aniden içimde bir şey attı; hiç olmazsa birazcık kıskanıp kıskanmadığını, bedenimi sahiplenip sahiplenmediğini, başkasını kabul edip edemeyeceğini görmek istedim.

“Elbette ki aklımı dağıtıyorum,” dedim önemsiz bir şey söylüyormuşçasına. “Burada oturup seni beklediğimi zannetme. Yazıyorum, anlamaya çalışıyorum, üzülüyorum. Ama bunu kendim ve çocuklar için yapıyorum, senin için değil. Daha neler! Eve şöyle bir göz gezdirdin mi? Üçümüzün ne kadar iyi yaşadığını gördün mü? Peki ya beni, beni gördün mü?”

Gövdemi yay gibi gerdim, alaylı bir havayla ona profilimi gösterip salınan küpelerimi görmesini sağladım.

“İyi görünüyorsun,” dedi ama dediğine inanır bir hali yoktu.

“Nah iyi. Çok iyiyim. Komşumuza, Carrano’ya sor bakalım nasıl olduğumu.”

“Çalgıcı mı?”

“Müzisyen.”

“Onunla mı görüşüyorsun?” diye sordu isteksizce.

Hıçkırır gibi güldüm.

“Evet, görüşüyoruz da diyebiliriz. Onunla, sen sevgilinle nasıl görüşüyorsan öyle görüşüyorum.”

“Niye özellikle o adamı seçtin ki? Ben o adamdan hoşlanmıyorum.”

“Onunla yatan benim, sen değil.”

Ellerini yüzüne götürdü, iyice ovdu, sonra “Bunu çocukların karşısında da yapıyor musun?” diye mırıldandı.

Gülümsedim.

“Neyi? Düzüşmeyi mi?”

“Bu şekilde konuşmayı.”

Kontrolümü tümenden kaybettim, bağırmağa başladım.

“Nasıl konuşmak? Mır mır konuşmakla elime hiçbir halt geçmedi. Sen beni yaraladın, sen beni yıkıyorsun ve ben seninle terbiyeli, cici eş gibi konuşacağım, öyle mi? Siktir git. Bana yaptıklarını, yapmakta olduklarını anlatmak için hangi kelimeleri kullanmam gerek? O karıyla yaptıklarını söylemek için hangi kelimeleri kullanmam gerek? Konuşalım haydi! Onun şeftalisini yalıyor musun? Kıcına sokuyor musun? Bana hiç yapmadığın şeyleri ona yapıyor musun? Söyle bana! Nasılsa ben sizi görüyorum! Bu gözlerle sizin beraber yaptığınız her şeyi görüyorum ben, bunu yüz bin kere görüyorum, gece ve gündüz, açık ya da kapalı gözlerle! Ama beyefendi hazretlerini huzursuz etmemek için, onun çocuklarını huzursuz etmemek için, temiz bir dil kullanmalı, kibar olmalı, ince davranmalıyım! Defol burdan! Defol, bok herif!”

Oturduğu yerden hemen kalktı; aceleyle çalışma odasına girdi, kitap ve defterleri çantasına tıktı; bir an için bilgisayarının önünde büyülenmiş gibi donup kaldı; bir kılıf, disketlerden bazılarını ve çekmecelerden başka birtakım şeyler aldı.

Derin bir nefes aldım, arkasından koştum. Zihnimde, yapmak istediğim daha bir yığın suçlama vardı. Şöyle bağırmağa istiyordum: Hiçbir şeye dokunma; onlar ben oracıktayken, seninle ilgilenirken, ben alışveriş yapıp yemek pişirirken çalışıp yaptığın şeyler; onları yaptığın o zaman dilimi bana da ait, her şeyi orada bırak. Ama söylemiş olduğum, söyleyebileceğim her sözcüğün yol açabileceği sonuçlardan ürker hale gelmiştim, onu tiksindirmiş olmaktan ve gerçekten gideceğinden korkar olmuşum.

“Mario özür dilerim, gel, konuşalım... Mario! Biraz sinirliyim sadece...”

Beni iterek kapıya doğru gitti, kapıyı açtı ve “Gitmeliyim. Ama döneceğim, merak etme. Çocuklar için döneceğim,” dedi.

Çıkarken durdu ve “Bu küpeleri bir daha takma. Sana hiç yakışmıyor,” diye ekledi.

Sonra kapıyı bile kapatmadan yok oldu. Kapıyı hızla ittim. O kadar harap ve eski bir kapıydı ki çarpıp geri açıldı. Kapanana kadar hiddetle tekmeledim. Onun yoldan geçmesini bekledim ve umutsuzca, “Nerede kaldığını söyle, bari bir telefon numarası bırak! Sana ihtiyacım olursa, çocuklar hasta olursa ben ne yapacağım?” diye bağırdım.

Başını bile kaldırmadı. Kendimden geçercesine bağırmaya başladım:

“O orospunun adının ne olduğunu bilmek istiyorum... Güzel olup olmadığını, kaç yaşında olduğunu bilmek istiyorum...”

Mario arabaya bindi, arabayı çalıştırdı. Minik meydanın yeşilleri arasında kayboldu, sonra belirdi, sonra yine yok oldu.

Gianni “Anne,” diyerek beni çağırdı.

* *
*

Dokuz

Arkamı döndüm. Çocuklar odalarının kapısını açmıştı ama eşikten geçmeye cesaret edemiyorlardı. Tekin görünmüyor olmalıydım. Oradan, oldukları yerden korkuyla bana bakıyorlardı.

Öyle bir bakışları vardı ki, beni hayalet hikâyelerindeki karakterlere benzettiklerini ve aslında, çıplak bakışla görülebileceğinden çok daha fazlasını gördüklerini düşündüm. Belki de yanımda, gömütü andıran bir heykel gibi kaskatı duran, çocukluk hatıralarım tarafından terk edilmiş olan Zavalıcık duruyordu. Kendimi Torino'daki bu binanın beşinci katından atmadan önce, eteğimin ucundan tutmak için ta Napoli'den gelmişti. Kocam için soğuk ve kanlı gözyaşları döküp ona "Kal!" diye haykırmak istediğimi biliyordu. Zavalıcık bunu yapmıştı. Bir gece, kendini zehirlemişti. Annem yanında çalışan biri esmer, diğeri sarışın iki kıza kısık sesle, "Zavalıcık kocasının pişman olacağını ve kendini affettirmek için hemen başucuna koşacağını sanıyordu," demişti. Oysaki adam, tedbiri elden bırakmamış ve sevdiği kadının yanında kalmıştı. Annem ise o hikâyenin ve bildiği diğer hikâyelerin acıklılığına acı acı gülüyordu. Aşksız kadınlar gözlerinin nurunu kaybediyordu, aşksız kadınlar diri diri ölüyordu. Annem saatler boyunca, altmışlı yaşların

sonlarında olmalarına karşın üzerlerine tam oturan kıyafetler sipariş eden müşterilerinin üstündeki kumaşları dikip biçerken, bir yandan da bunları söylüyordu. Hikâye, dedikodu ve dikiş.. Ben dinliyordum. Hikâye yazma ihtiyacını orada, masanın altında oynarken keşfettim. Pescara'ya kaçan sadakatsiz adam, karısı bile kendini hayatla ölüm arasına koyduğunda ve ona ambulans çağırmak, onu hastaneye kaldırmak gerektiğinde bile koşup gelmemiştii. Bu cümleler zihnime sürekli olarak kazınmıştı. Kendini yaşamla ölüm arasına koymak, bir cambaz gibi. Annemin sözlerini duyuyordum ve neden bilmem, hayalimde Zavalıcılık'ın, kocasının aşkı uğruna bir kılıcın sivri ucunun altına yattığını ve kılıcın elbisesini, cildini kestiğini canlandırırıyordum. Hastaneden döndüğünde bana öncekinden de Zavalıcılık görünmüştü; elbisesinin altında koyu kırmızı bir kesik vardı. Komşuları ondan kaçıyordu ama bunu, sadece, ne diyeceklerini, ne yapacaklarını bilemedikleri için yapıyorlardı.

Kendime geldim; hınç geri geldi; Mario'yu rahat bırakmamak için var gücümle üstüne düşmek istiyordum. Ertesi günden itibaren eski arkadaşlarını arayıp bağlantılarımı yeniden kurmaya karar verdim. Ahizeyi elime alır almaz telefonda sinir bozucu bir cızırtı geliyor ve uzaktan uğultular duyuluyordu.

Cep telefonuna koştum. Gayet planlı bir biçimde, bütün arkadaşlarımı arıyor ve yalancılıktan uysal bir ses tonuyla konuşmaya çabalayarak onlarda, olanları kabullenmeyi yavaş yavaş öğrendiğim ve sakinleştiğim izlenimini uyandırmaya bakıyordum. Bana sıcak davrananlara, temkini elden bırakmayarak, sadece içimi biraz boşaltmak, azıcık laflamak istiyormuş süsü vererek Mario ve kadınıyla ilgili sorular soruyordum. Çoğu benim kurnazca ağız aradığımı anlıyor ve kısa kısa yanıtlar veriyordu. Bazıları ise sessiz kalmaya dayanamayarak, detayları yavaş yavaş vermeye başladı: Kocamın sevgilisinin metalik

renkte bir Volkswagen'i vardı; son derece bayağı olan kırmızı bir çizme giyyordu sürekli; yaşını belli etmiyordu ve solgun benizli bir sarışındı. Bu tür konuşmalara en açık olan kişi Lea Farraco'ydu. Aslına bakarsanız dedikodu yapmadı, sadece bildiklerini bana söylemekle yetindi. Onlarla hiç karşılaşmamıştı. Ama beraber yaşadıklarını biliyordu. Adresi bilmiyordu ama, Brescia, evet tam da orada, Brescia taraflarında oturduklarına dair söylentiler vardı. Uzağa gitmiş, çok da ilgi çekici sayılmayan bir yere yerleşmişlerdi, çünkü Mario ne kimseyi görmek ne de kimse –özellikle de Politecnico'daki arkadaşları– tarafından görölmek istiyordu.

Ağzından daha başka laflar almak üzereydim ki ne zamandır şarja takmadığım cep telefonum, hayat belirtisi göstermez oldu. Her tarafta deli gibi şarj aleti aradım ama bulamadım. Bir önceki gün Mario gelecek diye evin her bir köşesini düzenlemiştim ve şarj aletini o kadar iyi bir yere yerleştirmiş olmalıydım ki evi altüst ettiğim halde bulamadım. Yeniden öfke nöbetine tutuldum; Otto tahammül edilmez bir şekilde uzun uzun havlamaya başladı; cep telefonunu kurt köpeğinin üzerine atmamak için, duvara doğru hiddetle fırlattım.

Alet ikiye bölündü, parçaları iki kere sıçrayarak yere dökölüp saçıldı; köpek yere saçılan parçalara canlılarmışçasına saldırdı. Sakinleştiğimde ev telefonuna yöneldim, ahizeyi elime aldım, o uzun cızırtıyı gene duydum. Ama telefonu kapatmak yerine, refleks olarak Lea'nın numarasını çevirdim. Cızırtı aniden kesildi, hat geldi; akıl sır ermeyen telefon gizemi işte.

O ikinci telefon bir işe yaramadı. Aradan biraz zaman geçmişti ve arkadaşımı yeniden aradığımda, bana ketum davranmıştı. Belki eşi onu azarlamıştı ya da zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşık bir hale soktuğu için kendi kendine kızmıştı. Şefkatli bir çekingenlikle, başka bir şey bilmediğini

söyledi. Mario'yu uzun süredir görmüyordu ve kadınının genç mi, yaşlı mı olduğunu, çalışıp çalışmadığını bilmiyordu, onunla ilgili hiçbir şey, gerçekten de hiçbir şey bilmiyordu. Evlerine gelince, bildiği tek şey evlerinin Brescia'da olduğuydu: Belki Palermo, belki Lodi Caddesi'ndeydi, bunu söylemek zordu, o civardaki caddelerin adı hep şehir ismiydi. Üstelik Mario'nun ta oralara gitmiş olması ona biraz garip geliyordu. Bana bütün bunları boş vermemi önerdi; nasılsa zamanla her şey yola girerdi.

Onun sarf ettiği bu son söz, o akşam, çocukların uyumasını bekleyip onlar uyuduktan hemen sonra, gecenin biri sularında, Brescia Caddesi aşağı, Palermo Caddesi yukarı diyerek Brescia'yı arşınlamama engel olmadı. Dolaştığım yerler bana yıpranmış göründü; bulunduğum bölgeyi, tramvayın ışıklı raylarının aydınlattığı kirliliği bir yara kaplıyor gibiydi. Şık ve yüksek bir vinç, siyahi göğü itiyor ve alçak binaları, sokak lambalarının hastalıklı ışığını bastırıyordu. Rüzgârla salınan balkondaki beyaz ve mavi kepenkler uydu antenlerin gri yüzeyine çarpıyor ve kulağımda şaklıyordu. Arabayı park ettim, sokaklarda hınç ve öfkeyle dolaştım. Mario ve sevgilisiyle karşılaşmayı umuyordum. Bunu bütün kalbimle diliyordum. Onları sinemadan ya da restorandan çıkarken, hiç olmazsa çocuklar doğana dek bizim ikimizin de yapmış olduğu gibi, neşeyle, Volkswagen'den çıkınca basmayı düşünüyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Arabalar, bomboş arabalar, kapalı dükkânlar, bir köşeye kıvrılmış bir sarhoştan başka bir şey yoktu. Yeni restore edilmiş binaların ardında, içlerinden yabancı birtakım sesler gelen yıkık binalar vardı. Alçak bir binanın çatısında sarı renkli bir yazı okudum: Silvano özgür. O özgür, biz özgür, herkes özgür. Elimizi kolumuzu bağlayan tüm acılara, ağır yaşamın zincirlerine duyulan öfke. Güçten kesilerek Alessandria Sokağı'ndaki bir binanın mavi duvarına yaslandım, taş binanın üzerine "Napoli prensinin

yeri” yazısı kazınmıştı. Nerede olduğum anlaşılmıştı şimdi; güney aksanları beynimde uğulduyordu; uzak şehirler, denizin mavi yüzeyi ve Alpler’in beyazı kaynaşıyordu. Otuz yıl önce umutsuzluktan dolayı nefessiz kaldığı zaman, Mazzini Meydanı’nda benim şu an yaslandığım gibi bir çite, bir duvara yaslanmış olan Zavallicık. Ben de tıpkı onun gibi, itiraz etme, intikam alma zevkini, ferahlığını yaşayamıyordum. Mario ve kadını sahiden de o binalardan birine –örneğin şu geniş avluya bakan, girişinde “alüminyum” yazısı olan, balkonla dolu ve kepenksiz tek bir balkonu bile olmayan şu binaya– yerleşmişlerse, hiç kuşkusuz beraber olmalarının mutluluğunu komşularının meraklı bakışlarından saklayabilirlerdi ve tüm acıma, tüm kızgınlığıma karşın saklandıkları yerden onları görmek ve mutsuzluğumla onları mutsuz edebilmek için benim elimden hiçbir şey, hiçbir şey gelmezdi.

Mor-siyah renkli sokaklarda, bir kapının arkasında, köşenin ardında, bir pencerenin önünde olduklarına dair anlamsız bir inançla (önsezi olarak adlandırdığımız bu inanç hiç kuşkusuz isteklerimizin düşsel dışavurumlarıdır) uzun uzadıya dolaştım. Belki de beni görüyorlardı ve mutlu canilerin işledikleri suçlar karşısında yaptıkları gibi geri çekiliyor, kendilerini göstermiyorlardı.

Hiçbir sonuç alamadım, eve gecenin ikisine doğru, hayal kırıklığından bitkin düşmüş olarak döndüm. Arabayı caddeye park ettim, minik meydana çıktım, Carrano’nun apartman kapısına doğru giden silüetini gördüm. Enstrümanının kılıfı da gözüküyordu.

Onu çağırmak, ona seslenmek istedim. Yalnızlığa katlanamıyordum artık; biriyle konuşmaya, kavga etmeye, bağırırmaya ihtiyacım vardı. Ona yetişmek için adımlarımı hızlandırdım ama dış kapıdan içeri geçmişti bile. Koşsam bile (ki koşmaya

cesaretim yoktu; asfaltı, parkı, her ağaç kütüğünü, hatta neh-
rin siyah yüzeyini yıpratmaktan korkuyordum), ona asansöre
binmeden önce yetişmeme imkân yoktu. Gene de yetişmeye
çalışmak için adımlarımı sıklaştırmak üzereydim ki, yerde,
lambanın altında, bir şey olduğunu gördüm.

Eğildim; yerde duran bir ehliyetin plastik kılıfıydı. İçini aç-
tım; müzisyenin resmini gördüm ama resimde çok daha gençti:
Aldo Carrano; Güney İtalya'da küçük bir yerde doğmuştu; do-
ğum tarihinden, hemen hemen 53 yaşında öldüğü anlaşıyordu,
ağustos ayında tam 53 olacaktı. Artık kapısını çalmak için ge-
çerli bir nedenim vardı.

Ehliyeti cebime koydum, asansöre bindim, dördüncü katın
düğmesine bastım.

Asansör her zamankinden daha ağırdı sanki; sessizlikte,
asansörün vızıltısı kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Asansör
dördüncü katta durduğu zaman, paniğe kapıldım, bir an bile
tereddüt etmeden beşinci kat düğmesine bastım.

Eve, hemen eve gitmeliydim. Hem ya çocuklar uyanmışsa,
ya beni bomboş odalarda arıyorlarsa? Carrano'ya ehliyetini yarın
verirdim. Gecenin bu saatinde bir yabancıнын kapısını çalmanın
ne anlamı vardı ki?

İçimdeki nefret yumağı, intikam duygusu, hakarete uğramış
bedenimin çekiciliğini kanıtlama gereksinimi, bende sağduyu
namına ne varsa siliyordu.

Evet, eve, eve gitmeliydim.

* *

*

On

Ertesi gün, biraz direnç göstererek Carrano'yu ve ehliyetini untabildim. Evi karıncaların bastığını fark ettiğimde, çocuklar okula yeni gitmişti. Her sene, yaz sıcakları gelir gelmez olurdu bu. Kalabalık gruplar halinde pencerelerden, balkondan geliyor, parkenin altından çıkıyor, saklanacak bir yer arıyor, mutfağa, şekere, ekmeğe, reçele doğru ilerliyorlardı. Otto onları kokluyor, havlıyordu ve tüylerinin arasına saklanmış karıncaları ister istemez evin her yerine taşıyordu.

Bez almaya gittim ve her yeri güzelce sildim. Bana en riskli görünen yerleri limon kabuğuyla ovdum. Sonra çok sinirli bir şekilde beklemeye koyuldum. Karıncalar tekrar ortaya çıkar çıkmaz, daireye girdikleri yerleri, sayısız sığınıklarının giriş ve çıkışlarını saptadım ve o delikleri talk pudrasına boğdum. Talk pudrasının da limonun da bir fayda getirmediğini fark ettiğimde, zararlı zararsız demeden önüne gelen her şeyi yalayan Otto'nun sağlığından endişe duymama karşın evi ilaçlamaya karar verdim.

İlaç aramak için sandık odasına gittim ve bir sprey buldum. Dikkatle kullanım talimatını okudum, Otto'yu çocukların odasına kilitledim ve o zararlı sıvıyı evin her köşesine püskürttüm.

İlacı kendimi rahatsız hissederek, elimdeki tüpün metabolizmanın canlı bir uzantısı, bedenimdeki safra olabileceğini düşünerek sıktım. Ve Otto'nun kapıyı tırmalamasına ve havlamalarına aldırış etmemeye gayret göstererek, beklemeye koyuldum. Evin zehirli havasını solumamak için balkona çıktım.

Balkon bir havuzun trampeleni gibi boşluğa bakıyordu. Parktaki hareketsiz ağaçlar daha da ağırlaştıran, Po'nun mavi şeridini, kürekçilerin gri ve mavi kanolarını ve Prenses Isabella Köprüsü'nün kemerini saran boğucu bir sıcak vardı. Aşağıda, büyük ihtimalle ehliyetini aradığı için cadde boyunca yere baka baka, ağır ağır yürüyen Carrano'yu gördüm.

“Bayım! Bay Carrano!” diye seslendim.

Sesim hep kısıktır benim, bağırmayı bilmem, ağzımdan çıkan sözcükler bir çocuğun fırlattığı çakıllı kumlar gibi yakın mesafeye düşer. Beni duymadı. Ehliyetinin bende olduğunu söylemek istedim ama o arkasını bile dönmedi. O zaman ben de beşinci kattan, sessizce ona bakmaya koyuldum; zayıf ama geniş omuzluydu, saçları kır ve sıktı. Ona karşı, içimde mantıksız, gerekçesiz olduğu ölçüde büyüyen bir düşmanlık baş gösterir olmuştu. Kimbilir hangi yalnız adamın düşlerine sahipti; belki onda da erkeklere has olan seks saplantısı vardı, geç yaşlara kadar süren kamış kültüne sahipti. O da, hemcinsleri gibi, her geçen gün daha zavallıca fışkıran spermlerinden ötesini göremiyordu; kuruluşundan ötürü ölmek üzere olan bir çiçeğin sulandığı zaman yapraklarının dirilmesi gibi, o da sadece kamışının hâlâ kalktığını gördüğü zaman seviniyordu. Eline geçen kadın bedenlerine karşı kaba, aceleciydi ve onları kirletiyordu; kuşkusuz tek amacı bir poligonda olduğu gibi sayı yapmak, saplantı şeklindeki tek düşüncesi de kırmızı bir şeftalinin içine gömülmektir. Kılıklı bölge genç ve parlaksa daha iyiydi; ah taş gibi bir kışın erdemi! Böyle düşünüyor olmalıydı. Ben ona bu dü-

şünceleri yakıştıırıyordum ve bu düşünce bende keskin kızgınlık şimşekleri çaktırıyordu. Sadece aşağı bakıp da Carrano'nun ince bedeninin caddeyi artık jilet gibi kesmez olduğunu gördüğümde kendime geldim.

İçeri girdim, ilacın kokusu hafiflemişti. Ölü karıncaları dış-lerimi sıkı sıkı sildim; şevkle yeri temizledim yeniden; sonra, umutsuzca havlayan Otto'yu serbest bırakmaya gittim. Ama bu sefer de çocukların odasının karıncayla dolu olduğunu gördüm. Parkenin kötü yerleştirilmiş parçaları arasından sırayla, gözle görülür bir enerjiyle, umutsuz siyah devriyeler halinde çıkıyorlardı.

Tekrar işe koyuldum, başka da yapabileceğim bir şey yoktu zaten ama isteğim, şevkim kalmamıştı artık; enerji ve yaşama arzusuyla dolu üstelik engel tanımak bir yana, inatla, kendi iradeleri doğrultusunda hareket etme konusunda ısrarlı, her zorlukla boyuna mücadele eden bu karıncalar ne kadar artarsa, bende de o ölçüde kaçınılmaz bir bezginlik baş gösteriyordu.

İlacı o odaya da sıktıktan sonra, Otto'ya tasmaını taktım ve beni telaşla merdivenlerden aşağı, oradan oraya götürmesine izin verdim.

* *

*

On Bir

Otto cadde boyunca, onu tasmaıyla zapt etmemden rahatsız, ilerliyordu. Gianni'nin çok sevdiği uçsuz bucaksız yeşilliğin önünden geçtim; açık saçık yazıların bulunduğu tünele girdim; çam koruluğuna doğru yöneldim. Anneler –sohbeti pek seven kalabalık anne grupları– o saatte, western filmlerindeki araba tentelerinin altında toplanan göçmenler gibi ağaçların gölgesinde durur ya da yakınlarında top oynayıp gürültü yapan küçük yaştaki çocuklarını seyrederlerdi. Aralarından birçoğu, başıboş dolaşan köpekleri sevmezdi. Korkularını hayvanlara yöneltir, çocuklara saldıracaklarından ya da oynadıkları yerleri kirleteceklerinden endişelenirlerdi.

Kurt köpeği acı çekiyordu, canı koşmak ve oynamak istiyordu ama benim yapabileceğim pek bir şey yoktu. Sinirlerimin çok gergin olduğunu hissediyordum ve tartışma çıkarabilecek durumlardan kaçınmak istiyordum. Otto'yu dizginlemek, onu kuvvetle bir yerlere çekistirmek, kavga etmekten iyiydi.

Sinir bozucu insanlarla karşılaşmamak umuduyla, küçük korruya saptım. Köpek şimdi titreye titreye yeri kokluyordu. Onunla hiçbir zaman çok fazla ilgilenmemiştim ama kendimce ona bağlanmışım. O da beni seviyordu ama benden pek bir bek-

lentisi yoktu. Onun her şeyiyle, oyunuyla, açık havada koşmasıyla ilgilenen Mario'ydu. Ve şimdi kocam kayıplara karışmıştı, iyi huylu bir hayvan olan Otto arada bir melankolik haller ve oturmuş alışkanlıklarını yerine getirmedeğim için havlamalarla onun yokluğuna tepkide bulunuyordu. Örneğin Mario kuşkusuz onun tasmaını bir hayli zaman önce, tünelin hemen bitiminde çıkarmış olurdu ve bu sırada da, bankta oturan hanımları hoş tutmak, köpeğin iyi huylu ve çocuklarla dost olduğunu anlatmak için onlarla sohbetle koyulurdu. Bense küçük koruda bile birilerini kızdırmayacağımdan emin olmak istiyordum ve ancak kimseyi rahatsız etmeyeceğimden emin olduktan sonra Otto'yu serbest bıraktım. Sevinçten çıldırdı, oradan oraya koştu durdu.

O öylece koşunca elime uzun esnek bir dal aldım ve onu önce isteksizce, sonra kararlılıkla havada sallamayı denedim. Çıkardığı sesi seviyordum; bu, çocukken yaptığım bir oyundu. Bir keresinde evin avlusunda, buna benzer bir dal bulmuştum ve havayı bağırarak kesmeye başlamıştım. Kendini zehirlemeyi başaramayan komşumuzun, Capo Miseno yakınında suya atladığını o sırada duymuştum. Haber pencereden pencereye, kattan kata yayılıyordu. Annem beni hemen eve çağırmişti, sinirliydi, kötü hiçbir şey yapmadığımda bile bana sık sık kızardı. Bazen beni sevmediği, yüzümde kendinde nefret ettiği bir şeyi, bir sırrı, bir fenalığı okuduğu izlenimine kapılırdım. Dalla oynadığım ve beni çağırdığı o sefer, avluya inmemi ve merdivenlerde durmamı yasakladı. Evin karanlık bir köşesinden, Zavallicık'ın, tuza basılması gereken gümüşü hamsinin suyla şişmiş ve soluksuz bedeninin hikâyesini dinlemeye koyuldum. Ve o zamandan beri, ne zaman çığlıklarını duymak için havayı kırbaçasam aklıma o salamura kadın gelir. O zamanlar, gece boyunca Zavallicık'ın Capo Miseno'ya dek suların içinde süzülmesini gözümün önüne getirir, boğulma sesini duyardım. Şimdi

bunlar aklıma gelince, çocukluğumda yaptığım gibi, ruhları çağırmak, belki de kovmak için korunun havasını gitgide daha büyük kuvvetle kesmek istiyordum; dalı ne kadar hızlı sallarsam uğultu o kadar tizleşiyordu. Kendimi bu halde görünce katıla katıla gülmeye başladım; büyük zorluklar yaşayan otuz sekiz yaşındaki bir kadın aniden çocukluğundaki oyunu oynamaya koyuluyordu. Evet, diyordum kendi kendime, yetişkinen de, neşeli veya bitkin olduğumuzda da biraz anlamsız şeyler yapalım, hayal edelim. O uzun ve ince dalı salladıkça gülmem de artıyordu.

Bir bağırış duyana dek dalı sallamaya devam ettim. Patikada aniden beliren bir kız, genç bir kadın bir an bile susmaksızın bağırıyordu. Beyaz derisinin altındaki iri kemikleriyle yapılı, ama şişman değildi; belirgin hatlı bir yüzü, simsiyah saçları vardı. İçinde bir bebeğin ağladığı pusetin çubuğuna kuvvetle tutunmuş bağırıyordu. Bu sırada, Otto da bağırış ve ağlayışlardan korkmuş olarak, tehditkâr bir şekilde hırıliyordu. Köpeğe otur, otur diye bağırarak onlara doğru koşmaya başladım. Ama Otto hırlamaya devam etti ve kadın bana bağırdı:

“Ona tasma takmanız gerektiğini bilmiyor musunuz? Ağızlık takmanız gerektiğini bilmiyor musunuz?”

Bok karı. Tasmaya ihtiyacı olan asıl kendisiydi. Kendimi tutamayarak bunu ona haykırdım.

“Bir parça beynin var mı senin? Eğer bağırırsan bebeği korkutursun ve o da ağlamaya başlar ve ikiniz birden köpeği korkutursunuz ve o da bu yüzden havlar! Etki ve tepki, lanet olasıca, etki ve tepki! Ağızlık takması gereken sensin asıl!”

O da aynı hırçınlıkla karşılık verdi. Bana, havlamaya devam eden Otto'ya kızdı. Kocasından söz etmeye başladı ve tehditkâr bir tavırla onun ne yapılması gerektiğini bildiğini, parkta başıboş dolaşan köpek sorununu kökten halledeceğini söyledi

ve yeşil alanların hayvanlar için değil, çocuklar için olduğunu haykırdı. Sonra, pusette ağlayan bebeğini aldı, havaya kaldırdı ve rahatlatıcı sözler mırıldanarak –bu rahatlatıcı sözleri kendine mi, bebeğine mi söylüyordu bilemiyorum– onu göğsünde tuttu. En sonunda, gözlerini kocaman kocaman açıp Otto’ya bakarak bağırdı:

“Onu görüyor musunuz? Onu duyuyor musunuz? Eğer sütüm kesilirse, bunu size çok fena ödetirim!”

Belki de sütle ilgili o söz nedeniyle, bilmiyorum, göğsümde kıpırtıya benzer bir şey, gözlerimde, kulağımda ani bir uyanış hissettim. Aniden Otto’yu sivri dişleri, havaya dikilmiş kulakları, kabarmış tüyleri olan, her kası saldırma pozisyonu almış, tehditkâr havlayışlar bütünü olarak görür oldum. Gerçekten de korkunç bir görüntüydü; bana kendi olmaktan çıkmış, aniden büyük kötülükler yapabilecek başka bir köpeğe dönüşmüş gibi geldi. Masallardaki aptal kurt. Otur dediğimde sessizce oturmamış olması bir yana, durumu iyiden iyiye zorlaştırarak havlamaya devam etmesinin kabul edilemez bir itaatsizlik örneği olduğuna karar verdim.

“Yeter Otto, kes artık!” diye bağırdım.

Bir türlü susmadığı için elimdeki dalı tehdit edercesine kaldırdım ama Otto bunu yaptığımda bile susmadı. Bu beni iyice öfkeliendirdi, onu şiddetle kamçılardım. Dalın havada çıkardığı uğultuyu duydum ve kulağının ucuna darbe gelince Otto’nun yüzündeki şaşkın bakışı gördüm. Aptal köpek, Mario’nun Gianni ve Ilaria’ya yavruyken hediye ettiği, evimizde büyümüş, sevgi dolu bir hayvan olan ve aslında kocamın Gianni ve Ilaria’ya değil de, kendine ettiği bir hediye olan, şımarık, dediğim dedik, aptal köpek. Hayvan, pis hayvan diye haykırıyordum ve bunu yaparken, onu tekrar tekrar kırbaçlarken, o yere çöreklenmiş bir halde, yere hep daha yakın, aşağı inmiş kulaklarla,

dur durak bilmeyen darbelerin altında hüzünlü ve hareketsiz bana bakarken bir şeyleri açıklığa kavuşturuyormuşum hissine kapılıyordum.

“Ne yapıyorsunuz?” diye mırıldandı kadın.

Ona cevap vermeksizin Otto’ya vurmaya devam ettiğim için, artık Otto’dan değil de benden korkarak puseti tek eliyle itip aceleyle uzaklaşmaya başladı.

* *

*

On İki

Kadının bana verdiği tepkiyi fark ettiğimde bir süre olduğum yerde kalakaldım. Patika boyunca yerdeki tozları kaldıra kaldıra koşan kadına baktım; sonra Otto'nun başını patilerinin arasına aldığını gördüm ve mutsuzca inlediğini duydum.

Kırbacı bir kenara attım, yanına çömeldim ve onu uzun uzun okşadım. Ona ne yapmıştım ben!

Başına gelenlere şaşırmış olan zavallı hayvanın neler hissettiğini anlayınca, üzerime asit dökülmüşçesine bir anda çözülü-verdim. Ona gelişigüzel, hoyratlıkla vurmuştum. Onun bugüne dek edindiği katmanlı gerçeklik deneyimini altüst etmiştim; şimdi her şey bir öfke dalgasından ibaretti. Bilmem ne kadar zaman boyunca “Evet, zavallı Otto, evet,” diye inırıldandım durdum.

Eve döndük. Kapıyı açtım, içeri girdim. Evin boş olmadığını, birilerinin içeride olduğunu anladım.

Otto tekrar neşe ve canlılık kazanarak, koridor boyunca hızlı hızlı koştu. Ben kendimi hemen çocukların odasına attım. Yataklarında oturuyorlardı, sırt çantalarını yere bırakmışlardı ve şaşkındılar. Saate baktım, onları tamamen unutmuştum.

“Bu kötü koku da ne?” diye sordu Gianni, Otto'nun selam vermek için yaptığı muzipliklere aldırış etmeyerek.

“Böcek ilacı. Evi karıncalar bastı.”

Ilaria söylenmeye başladı:

“Ne zaman yemek yiyeceğiz?”

Başımı iki yana salladım. Aklımda karmakarışık bir soru vardı; bir yandan da, yüksek sesle, çocuklara karıncalar yüzünden alışveriş yapamadığımı, yemek hazırlayamadığımı, onlara ne yemek vereceğimi bilemediğimi anlatıyordum.

Sonra irkildim.

“Eve nasıl girdiniz?” diye sordum.

Evet nasıl girmişlerdi? Anahtarları yoktu, kilitle başa çıkabileceklerinden emin olmadığım için onlara anahtar vermemiştim. Ama onlar orada, kendi odalarında bir hayal ürünü gibi duruyorlardı. Büyük bir kuvvetle onları kendime çektim, havayı kucaklamadığımdan ve canlı, etten kemikten olduklarından emin olmak istercesine onlara sımsıkı sarıldım.

Gianni, “Kapı açıktı,” diye cevap verdi.

Kapıya gittim ve onu inceledim. Hiçbir zorlama izine rastlamadım; her zamanki gibiydi, kilit eskiydi ve onu açmak çok basitti.

Çocuklara telaşla, “Evde kimse yok muydu?” diye sordum; bir yandan da içimden şöyle düşünüyordum: Ya hırsızlar çocuklar tarafından basıldıysa ve yakalanmamak için hemen bir yere gizlendilerse?

Çocuklarımı sımsıkı tutarak evi dolaştım. Beni rahatlatan tek şey Otto’nun hiçbir tehlike belirtisi göstermeden etrafta zıplamaya devam etmesiydi. Her tarafa baktım, gidip gelen karıncalardan bile iz yoktu.

Ilaria yeniden, ısrarla “Ne yiyeceğiz?” diye sormaya başladı.

Omlet yaptım. Ilaria’yla Gianni onu silip süpürdüler, bense azıcık peynir ekmek atıştırdım. Bunu dalgınlıkla yaptım; çocukların konuşmalarını, okulda yapıp ettiklerini, arkadaşlarının

ne dediğini, onlara yapılan kabalıkları da dalgın dalgın dinledim.

Bu süre içinde, bir taraftan da düşünüyordum: Hırsızlar evin her yerini karış karış arar, çekmeceleri yerinden çıkarır, çalacak hiçbir şey bulamasalar çarşafın üstüne kaka yapar, etrafa işerlerdi. Dairede bunlardan hiçbiri olmamıştı. Öte yandan, bu genel geçer bir kural da sayılmazdı. Yirmi sene önceye, annemlerle beraber yaşadığım zamanlara ait bir anıya dalıp gittim. Hırsızlarla ilgili söylenenleri yalanlayan bir anıydı bu. Eve girince kapının zorlandığını anlamıştık ama ev derli topluydu. Ortalıkta, iğrenç intikam izleri filan da yoktu. Bir süre sonra kıymetli tek bir eşyanın kaybolduğunu fark etmiştik: Babamın yıllar önce anneme armağan ettiği altın saat kayıptı.

Çocukları mutfakta bıraktım ve paranın, hep sakladığım yerde olup olmadığını kontrol ettim. Para oradaydı. Mario'nun anneannesinin küpelerini ise bulamadım. Hep bıraktığım yerde, komodinin çekmecesinde değillerdi ve evin başka hiçbir yerinde olmalarına da imkân yoktu.

* *

*

On Üç

Bu olayı izleyen gün ve geceleri hep düşünmekle geçirdim. İki cephede ilerliyordum: Zihinsel imgelerin ve fikirlerin akmasına engel olup gerçekleri olduğu gibi görebilmeye çabalıyor; bir yandan da, acı hissetmeden ateşten geçebilen semender olduğumu hayal ederek cesaretlenmeye çalışıyordum.

Kendime “Yenik düşme!” diyerek, ayakta kalma gücü aşıl-maya çabalıyordum. “Savaş!” Beni en çok korkutan da belli bir düşünceye odaklanma, yapmam gereken işe yoğunlaşma konu-sunda gittikçe daha beceriksiz hale gelmiş olmamdı. Aniden ortaya çıkan ve idare edemeyeceğimi düşündüğüm durumlar beni ürkütüyordu. Kendimi cesaretlendirmek için, “Mario gittiğinde beraberinde koca bir dünyayı değil, sadece kendini götürdü,” diye yazıyordum. “Ve sen otuz sene öncesinin kadını değilsin. Sen bugüne aitsin, bugüne sımsıkı sarıl, gerileme, ken-dini kaybetme, sımsıkı tutun. Hepsinden önemlisi de, kendini kafa karıştırıcı, küfür dolu ya da kızgın monologlara kaptırma. Ünlem işaretlerini sil. O gitti, geriye kalan sensin. Onun göz-lerinin, sözlerinin ışığından hiç nasiplenemeyeceksin artık; ama bunda ne var ki? Gardını al, kendini sağlam tut; bir biblo gibi kırdırtma kendini; sen bir biblo değilsin; hiçbir kadın biblo

değildir. *La femme rompue** ah *rompue*, bok yıkılmış. Görevim hayata karşı dimdik, sapasağlam kalınabileceğini göstermek. Karşımda kertenkele varsa, kertenkeleyle mücadele edeceğim. Karşımda karınca varsa, karıncalara karşı mücadele edeceğim. Karşımda hırsız varsa, hırsızla mücadele edeceğim. Karşımda kendim varsam, kendimle mücadele edeceğim.”

Bir yandan da, kendime evime gelip küpeden başka hiçbir şey almayan kim olabileceğini soruyordum. Ve sorumu “O” diye yanıtlıyordum. “Aile yadigârı küpeleri o aldı. Benim artık onun kanından canından olmadığımı anlatmak istiyor; beni bir yabancı durumuna soktu, beni kendi kalbinden, hayatından temelli olarak sürgün etti.”

Ama hemen sonra fikir değiştiriyordum, çünkü bu düşünceyi kaldıramıyordum. Kendime “Dikkatli ol,” diyordum. “Eve giren hırsızlardır. Belki de esrarkeştiler. Uyuşturucu krizinden dolayı bunu yaptılar. Bu mümkün, böyle olmuş olabilir.” Ve hayal gücümün fazla ileri gitmesinden korkarak yazmayı bırakıyordum; kapıya gidip, açıyor ve çarpmadan kapıyordum. Sonra tokmağı tutup, kendime doğru kuvvetle çekiyordum ve evet, kapı açılıyordu, kilit tutmuyordu, kapı dili içeri ucu ucuna, bir milimetre kadar giriyordu. Kapı kapalı gibi duruyordu; oysaki açılması için onu azıcık itmek yeterliydi. Evim, hayatım ve çocuklarımla hayatı, her şey açıktaydı, gece ve gündüz herkese açıktı.

Kilidi hemen değiştirmem gerektiğine karar verdim. Eğer eve hırsızlar girmişse, geri gelebilirlerdi. Ve eğer eve gelip içeri gizlice giren Mario olsaydı bile, onun hırsızdan ne farkı vardı ki? Hatta bu ihtimal daha bile kötüydü. Kendi evine gizlice girmek. Bildik yerleri karıştırmak, içimi dökmek için yazdıklarını, mektuplarımla okumak. Kalbim öfkeden çatlayacak gibiydi.

* (Fr.) Yıkılmış kadın. (ç.n.)

Hayır, bu kapının eşiğinden bir daha asla geçmemeliydi, asla; çocuklar bile bana hak verirdi; ihanet edip eve gizlice giren ve kendinden tek bir iz, bir merhaba, hoşça kalın, nasılsınız notu bile bırakmayan bir babayla konuşulmazdı.

Kin ve endişe dalgalarına kapılmış durumdayken, kapıya yeni bir kilit takmam gerektiğine kesinkes ikna oldum. Ancak gittiğim kilitçilerin bana anlattıklarına göre, kapıya ne takılırsa takılsın, kapı gene de zorlanıp açılabilirmiş. Bu nedenle de kapıyı güçlendirmemi önerdiler.

Uzun süre kararsız kaldım; çok rahat para harcayamazdım. Mario'nun çekip gitmesiyle, ekonomik durumumun da fenalaşacağını öngörmek zor sayılmazdı. Bununla birlikte, en sonunda kararımı verdim ve dükkândan dükkâna giderek, fiyat, avantaj, dezavantajlarına bakarak piyasa araştırması yapmaya başladım. Haftalarca süren saplantılı araştırmalarım sonucunda kararımı verdim ve böylece bir sabah, biri otuzlarında, diğeri ellisinde olan, tütün kokusu yayan iki işçi, kilit takmak üzere evime geldi.

Çocuklar okuldaydı. Otto yabancılara karşı tümüyle ilgisiz, bir köşecikte kıvrılmıştı; ben ise onların varlığından hemen rahatsız olmuşum. Bu da, sinirlerimin iyice bozulmasına neden oldu, çünkü her zamanki davranışlarımdan, tepkilerimden farklı olan her davranış ve tepki sinirimi bozuyordu. Eskiden kapıyı çalan herkese, gaz ve elektrik şirketi çalışanlarına, apartman yöneticisine, tesisatçıya, döşemeciye, hatta hatta satıcı ve emlakçılara karşı bile çok nazik davranırdım. Kendimi karşı-sındakine güven veren bir kadın olarak hissederdim ve zaman zaman yabancılarla bir çift laf bile ederdim, onlarla ilgilendiğimi göstermek hoşuma giderdi. Kendimden öyle emindim ki, eve girmelerine izin verirdim, kapıyı kapatır ve bazen bir şeyler içmek isteyip istemediklerini sorardım. Öte yandan, tavırlarım

herhalde nazik ama aynı zamanda mesafeliydi ki, ziyaretçilerimden hiçbiri, hiçbir zaman bana karşı saygısız davranmamış, imalı sözler söyleyerek cinsel beraberlik yaşamaya açık olup olmadığını anlamaya yeltenmemişti. Bu ikisi ise hemen imalı sözler söylemeye, gülüşmeye ve yarım ağız açık saçık şarkılar mırıldanmaya başlamıştı. Bunun üzerine ben de, halimde, tavımda, bedenimde, bakışlarımda doğru olmayan bir şeyler mi var diye şüphelenmeye başladım. Huzursuz oldum. Alnımda ne yazılıydı? Yaklaşık üç aydır bir adamla yatmadığımı mı? Kamış emmediğim ve kimsenin şeftalimi yalamadığı mı? Bu yüzden mi o ikisi deminden beri bana kilit, delik, anahtardan başka söz söylemiyordu? Kimseyle sevişmediğim için mi? Benim kendimi süngü altına almam, kendimi ulaşılmaz kılmam lazımdı asıl. Onlar çekiçle kuvvetle kapıya vurup benden izinsiz sigara içerken, eve ter, sigara kokusu sinmeye başlamıştı bile ve ben bu durum karşısında ne yapacağımı bilemiyordum.

Otto'yu da yanıma alarak mutfığa geçtim, kapıyı kapattım, masaya oturdum, gazete okumaya çalıştım. Ama aklımı veremiyordum, fazla gürültü yapıyorlardı. O zaman gazeteyi bıraktım, yemek pişirmeye başladım. Ama sonra kendi kendime neden böyle davrandığımı, burası kendi evimken niye saklandığımı, bunun ne anlamı olduğunu sordum ve “yeter” dedim. Kısa bir süre sonra eşimin orda da, eski kilitleri sökmekle uğraşan o iki adamın yanına geçtim.

İçeri bira götürdüm ve seviyesiz bir heyecanla karşılandım. Özellikle daha yaşlı olanı nezih olmayan imalarda bulunuyordu; belki de sadece şakacı olmaya çalışıyordu ve bildiği başka bir şaka türü de yoktu. Böyle bir karar almamış olmama rağmen –ses tellerim istemsizce harekete geçmişti– daha da imalı bir şekilde gülerek karşılık verdim ve onları şaşırttığımı fark edince bana yanıt vermelerini bile beklemeksizin, şaka ayarını öyle bir

yükselttim ki birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar, zoraki güldüler ve biralarını yarıda bırakarak, daha hızlı çalışmaya koyuldular.

Bir süre sonra sadece korkunç bir çekiç sesi duyar oldum. Kendimi aniden gene rahatsız hissetmeye başladım ama bu seferki dayanılır gibi bir his değildi. Orada olmaktan utanç duyuyordum, sanki ardından gelmesi gereken başka seviyesiz sözler varmış da gelmiyorlarmış gibi hissediyordum. Uzun süre utana sıkıla durdum; benden çok çok bir iki eşya, alet vermemi istediler ama bir tek kez bile gülmediler, bana karşı aşırı nazik davrandılar. Bir süre sonra bardak ve şişeleri topladım ve mutfağa geri döndüm. Bana neler oluyordu? Kendi kendimi küçük düşürme yolunu mu izliyordum, pes mi etmiştim, kendime yeni çözümler, çıkar yolları aramaktan vaz mı geçmiştim?

Bir süre sonra içerdeki iki adam bana seslendi. İşlerini bitirmişlerdi. Bana kilidin işleyişini gösterdiler ve anahtarları teslim ettiler. Daha yaşlı olanı, kapı konusunda zorluk çektiğim takdirde, onu aramakta tereddüt etmemem gerektiğini söyleyerek iri ve kirli elleriyle anahtarları uzattı. Bana gene ısrarla bakmaya başladığı izlenimine kapıldım ama herhangi bir tepkide bulunmadım, aldırış da etmedim. Ona ancak anahtarları koyu renkli kapının üstünde güneş gibi parlayan iki kilide soktuğu ve ısrarla anahtarların yerleştirilme pozisyonunu anlattığı zaman dikkatimi verdim.

“Bu dikey olarak sokulur,” dedi, “bu ise yatay olarak.”

Ona şaşkın şaşkın bakınca, “Dikkat edin alet bozulabilir,” diye ekledi.

Sonra konuşmaya büyüklük taslayıp eğlenerek devam etti, filozofça bir edayla, “Kilitleri alıştırmak lazım. Sahiplerinin ellerini tanımalılar,” dedi.

Önce anahtarlardan birini, sonra diğerini denedi; bana kapıyı açmak için biraz zorlamak gerekiyormuş gibi geldi. Ona

benim de denemek istediğimi söyledim. Kapıyı kilitledim; sonra emin bir hareketle, hiç zorlanmadan her ikisini de açtım. Aralarından genç olanı abartılı bir tavırla, “Hanımefendinin eli gerçekten de çok iyi,” dedi.

Parayı ödedim ve gittiler. Kapıyı kapattım ve ona sırtımı dayadım, kapı uzun uzun titredi; titremeler dinip, her şey gene eski dinginliğine kavuşana dek orada öylece durdum.

* *

*

On Dört

En başta, anahtarla ilgili hiçbir sorunum yoktu.

Anahtar kilitte yağ gibi kayıyor ve rahatça dönüyordu. Eve girer girmez, gece gündüz, her saatte kendimi içeri kilitleme alışkanlığı edindim; başıma bir başka sürpriz gelsin istemiyordum. Kısa zaman içinde kapı aklımın ucundan bile geçmez oldu; dikkat etmem, yapmam gereken çok şey vardı ve her yere “bunu yapmayı unutma, şunu yapmayı hatırla” diye notlar bırakıyordum. Bu nedenle de dikkatsizleşmeye ve kilitleri karıştırmaya başladım: Yukarıdaki kilit için aşağıdakinin anahtarını, aşağıdaki için yukarınıninkini kullanıyordum. Israrla anahtarı çevirmeye çalışıyor, kilidi zorluyor, sonra da kendime kızıyordum. Eve ellerimde bir dolu alışveriş poşetiyle geliyor, anahtarları çıkarıyor ve yanılıyor, yanılıyor, yanılıyordum. Böyle olunca ben de, kendime dikkatimi toplamayı emrediyordum. Bir an öylece duruyor ve derin bir nefes alıyordum.

Dikkatini topla, diyordum. Ve ağır hareketlerle, özenle, anahtarı, kilidi seçiyor, kilidin açıldığını, doğru işlemi yaptığımı anlayan dek kilit ve anahtar ikilisini aklımda tutmaya çalışıyordum.

Ama işlerin kötüye gitmekte olduğunu anlıyordum ve bu yüzden de kaygı duyuyordum. Hata yapma korkusuyla sürekli

tetikleydim; bir işin çok önemli olduğunu hatırlamam, o işi mutlaka yaptığımdan emin olmama yetiyordu bazen. Gazı açık bırakmış olma korkusu, eskiden beri başımın derdiydi. Gazı kapatmış olduğuma kendimi ikna ediyordum –gazı kapatmayı hatırla, hatırla, hatırla!– oysaki hayır; yemek pişirmiş, bulaşık makinesine bulaşıkları yerleştirmiştım ve mavi alev hâlâ yanıyordu; gece boyunca ocağın metal halkasının etrafında ateşten bir taç gibi yanmıştı ve ben bunu ancak ertesi sabah, kahvaltı hazırlamaya gittiğimde fark ediyordum.

Artık akılsız başıma güvenemezdim. Etrafımı Mario'nun görüntüsü kaplıyordu ve onun delikanlı, adam görüntüsü, yıllar yılı gözlerimin önünde, kollarımda, öpüşlerimin sıcaklığıyla büyüyüşü haricindeki her şey tamamen siliniyordu. Sadece onu, beni sevmekten nasıl vazgeçtiğini, beni tekrar sevmesine ihtiyaç duyduğumu, beni böylece yapayalnız bırakamayacağını düşünüyordum. Kendi kendime onun bana borçlu olduğu şeylerin listesini çıkarıyordum. Üniversite sınavlarına hazırlanmasına yardımcı olmuştum; sınava gitme cesareti olmadığı zamanlarda ona eşlik etmişim; Fuorigrotta'nın gürültülü yollarında onu ben cesaretlendirmişim; kalbi göğsünü parçalayacak kadar hızla atarken, beti benzi solmuşken onunla üniversite koridorlarında yürüyen, onu destekleyen bendim. Derslerini tekrar etmesine yardımcı olmak, onu dinlemek için bir dizi uykusuz gece geçirmişim. Onu daha güçlü kılmak üzere kendimden zaman eksiltmiş, zamanımı onunkine eklemişim. Hayallerini desteklemek için kendiminkileri bir kenara bırakmışım. Geçirdiği her bunalımda onu rahatlatmak için elimden geleni yapmışım. Kendi işlerine yoğunlaşması için, onun dakikalarında, saatlerinde kaybolmuştum. Ev, yemek, çocuklar gibi günlük yaşamın tüm uğraşlarını ben üstlenmişim. Ve şimdi beni bırakıyordu; aniden her şeyi bitirerek, bütün zamanımı, enerjimi, ona armağan etti-

ğim tüm emeklerin meyvelerini de beraberinde götürerek, onu doğurmak, yetiştirmek, onu bugün geldiği hale getirmek için parmağını bile oynatmamış olan bir başkasıyla, bir yabancıyla paylaşmak için gidiyordu. Bu bana o kadar adaletsiz, o kadar aşağılayıcı görünüyordu ki bir türlü inanamıyordum. Bazen onu bir karaltı olarak, eski anılarımızı gözümde canlandırmadan düşünüyordum ve onu daha önce hiç sevmediğim kadar sevdiğimi, tutkudan ziyade üstüne titreyerek sevdiğimi hissediyordum ve bana acilen ihtiyaç duyduğunu düşünüyordum.

Onu nerede aramam gerektiğini bilmiyordum. Lea Farraco bir süre sonra, bana yaşadıkları yer olarak Brescia'yı söylediğini inkâr etmiş, yanlış anladığımı, bunun mümkün olmadığını söylemişti. Mario o taraflara gidip oturacak adam değildi. Lea'yla yeniden kavga ettim; kocamla ilgili ortalıkta dolaşan sözlerle kulak kabarttım: Gene yurtdışındaydı, belki de orospusuyla seyahate çıkmıştı. Buna inanamıyordum, bir anda beni ve çocuklarını öylece bırakıp, aylarca yok olması, Gianni ve Ilaria'nın tatilini umursamaması, kendi ve orospusunun keyfine öncelik vermesi bana imkânsız görünüyordu. Ne biçim bir adamdı o? On beş yılımı nasıl bir adamla geçirmiştım ben?

Evet artık yaz gelmişti, okullar kapalıydı ve ben çocuklarla ne yapacağımı bilmiyordum. Onları bu aşırı sıcaklarda oradan oraya sürüklüyordum. Onlar da, sığağın, şehirde kalmanın, denize, dağa gidememenin, her şeyin suçunu bana yüklemeye hazır, küstah ve kaprisli tavırlar takınıyordu. Ilaria bir tekerleme söyler gibi ve yapmacık üzgün bir havaya bürünerek bana, "Elimden hiçbir şey gelmez," deyip duruyordu.

Yolda, evde sık sık "Yeter!" diye bağırıyordum, "Yeter dedim!" ve kolumu kaldırarak onlara tokat atacakmış gibi yapıyordum. Aslında bunu yapmak gerçekten de içimden geliyordu ama zorla da olsa kendimi tutabiliyordum.

Ama onlar bir türlü sakinleşmiyorlardı. Ilaria, Cernaia Sokakındaki dondurmacının yüz on çeşit dondurmasını birden aynı anda tatmak istiyordu; ben onu kendime doğru çekiyordum, o ise ayaklarını diğer yönde hareket ettiriyor ve beni diğer tarafa çekiyordu. Gianni beni aniden bırakıp gidiyordu ve klakson sesleri arasında karşıdan karşıya tek başına geçiyordu; tüm bağırışlarıma karşın, Mario'nun ona her ayrıntısına kadar anlattığı Pietro Micca heykelini yeniden görmek istiyordu. Onları boşalmakta olan ve tepelerinden, nehrinden ateş gibi, nemli esintiler ve çekilmez sıcaklar yayılan bu şehirde tutamıyordum.

Bir keresinde tam da orada, Top Müzesi'nin bahçelerinde, yeşile kaçan Pietro Micca heykelinin orada, kılıçla fitilin altında kavga ettik. Ben ateşler, kanlar içinde öldürülmüş olan o kahramanlar hakkında pek bir şey bilmiyordum.

"Anlatmasını beceremiyorsun," dedi çocuk, "Hiçbir şey hatırlamıyorsun."

"O zaman babana git!" diye karşılık verdim.

Eğer benim hiçbir şey beceremeyen biri olduğumu düşünüyorlarsa, onlara, gidebileceklerini söyledim. Hem orada Pietro Micca'yla ilgili sorularını cevaplayabilecek ve bu şehrin prenses ve krallarını, şatafatlı, soğuk, metalik insanlarını bilen, yeni, güzel ve kesinlikle Torinolu bir anne olduğuna bağırırmaya başladım. Bağırdım, kendimden geçercesine bağırdım. Gianni ve Ilaria bu şehri çok seviyordu; Gianni şehrin yollarını ve tarihini biliyordu; babası eskiden onu Meucci Caddesi'ndeki anıtın oraya oynaması için bırakıyordu, orada onun ve oğlunun beğendiği bronz bir heykel vardı; yollarda kral ve generallere ait heykellerin olması ne kötüydü. Gianni Novara Savaşı'ndaki Savoie'lı Ferdinando gibi, can çekişen attan kılıcı elinde inmenin, onun gibi olmanın hayalini kuruyordu. Ah evet, onları kırmak, kendi çocuklarımı, özellikle de daha şimdiden Piemonte ağzıyla ko-

nuşan –Mario da özenle Napoli ağzının izlerini silerek, Torino aksanıyla konuşmaya gayret gösteriyordu– oğlumu kırmak istiyordum. Gianni'nin kendisini küstah bir boğa gibi hissetmesine tahammül edemiyordum; salak, kendini beğenmiş ve saldırgan biri olarak, vahşi bir savaşa başkalarının ve kendinin kanını akıtma arzusuyla büyüyordu ve ben buna artık dayanamıyordum.

Onları bahçelerde, çeşmenin orada bıraktım ve Galileo Ferraris Caddesi boyunca uzun adımlarla II. Vittorio Emanuele'nin havada duruyormuş gibi görünen heykeline doğru yürümeye başladım. Belki de onları sonsuza kadar terk etmek, unutmak, sonra da başımı duvarlara vurmak istiyordum. Sonra da Mario gelirdi ve “Ya çocukların?” diye bağıırdı. Ben de, “Sanırım onları kaybettim,” derdim, “Onları en son bir ay evvel Cittadella bahçelerinde gördüm.”

Bir süre sonra adımlarım yavaşladı, geri döndüm. Bana neler oluyordu? O masum yavrularla bağımı koparıyordum, akıntıda yüzen ve zar zor dengede durabilen bir tahta parçası gibi benden uzaklaşıyorlardı.

“Gianni! Ilaria!”

Onları göremedim, çeşme başında değillerdi.

Bahçelerin bin parçaya bölüneceğinden korkarak, hızlı ve tutarsız hareketlerle hem tarhları hem ağaçları parçalara bölünmekten koruyabilecekmişim gibi oradan oraya koşturup durdum. Tarha yerleştirilmiş, bronzdan etkileyici bir silindir olan, 15. yüzyıl Türk topunun büyük ağzının yanında durdum. Tekrar seslendim. Bana topun içinden cevap verdiler. Oraya uzanmışlardı, kimbilir hangi göçmene yatak işlevi görmüş olan o şeyin içine. Kan gene beynime sıçradı, onları ayaklarından tuttum, zorla dışarı çıkardım.

“Onun suçu!” dedi Ilaria ağabeyini ispiyonlayarak, “Buraya saklanalım dedi.”

Gianni'yi kolundan tuttum, kuvvetle sarstım ve beni yiyip bitiren bir öfkeyle onu tehdit ettim:

“Orada bir hastalık kapabileceğini bilmiyor musun? Hastalanıp ölebileceğini bilmiyor musun? Bana bak bok herif, bunu bir kez daha yaparsan seni öldürürüm!”

Çocuk bana inanmaz gözlerle baktı. Ben de kendi halime inanamıyordum. Uzak ve umutsuz diyarlardaki insanları ağırlayan, eski bir yıkım aletinden birkaç adım ötede, tarhın orada bir kadın gördüm. Bir an onu tanıyamadım. Göğsünde atan kalbimi çaldığı için ürktüm.

* *

*

On Beş

O dönem faturalarla da sorunlar yaşadım. Faturaları ödemediğimden dolayı falanca tarihe kadar elektriğin, doğalgazın kesintiye uğrayacağına dair mektuplar alıyordum. O zaman ben de ödediğimi söyleyerek onlarla inatlaşıyor, saatlerce ödeme makbuzlarını arıyor, bir sürü zamanımı karşı çıkmaya harcıyor, en sonunda da ödememiş olduğum kesinleşince küçük düşerek pes ediyordum.

Telefon faturasında da aynen böyle olmuştu. Mario'nun bana önceden söylediği cızırtının üstüne, aniden yeni bir sorun baş gösterdi. Bir gün telefon edememeye başladım: Bir ses, telefonumun bu tür aramaya kapalı olduğunu ya da buna benzer bir şey söylüyordu.

Cep telefonunu parçaladığım için, ankesörlü telefona gittim ve sorunu çözmek üzere telefon şirketini aradım. Duruma en kısa zamanda müdahale edecekleri konusunda bana güvence verdiler. Ama aradan günler geçti ve telefon, sessizliğini korumaya devam etti. Tekrar telefon açtım, deliler gibi kızdım, öfkeden sesim titriyordu. Durumumu o kadar saldırgan bir şekilde anlattım ki, karşımdaki memur uzun süre sustu, sonra

bilgisayarına baktı ve telefonumun ödenmemiş faturalar nedeniyle kesildiğini söyledi.

Kızdım, ödediğime dair çocuklarımın üstüne yemin ettim, en kıdemsiz memurdan genel müdüre dek herkese hakaret ettim, Levanten miskinliğinden (aynen böyle dedim) dem vurdum, kronik yetersizlik durumunun altını çizdim, İtalya'nın küçük büyük yolsuzluklarından söz ettim, "Sizlerden öğreniyorum!" diye bağırdım. Sonra telefonu kapatıp faturalarla makbuzları aramaya koyuldum ve sonunda, dediklerinin gerçekten doğru olduğunu, faturaları ödemeyi unuttuğumu kabul etmek zorunda kaldım.

Ödemeyi ertesi gün yaptım ama durum düzelmedi. Hat geri gelince hattaki sorun da geri geldi, telefonda sürekli fırtına uğultusu gibi bir ses geliyordu, bu uğultunun ardından hat sesi belli belirsiz duyuluyordu. Telefon açmak için aşağıdaki kafeteryaya gittim ve bana belki de telefon cihazını değiştirmem gerektiğini söylediler. Belki. Saate baktım, ofislerin kapanmasına az vardı. Kendimi tutamayarak aceleyle çıktım.

Ağustos ayında tamamen boşalmış olan şehirde araba sürdüm, sıcak bunaltıcıydı. Park halindeki arabaların tamponlarına birkaç kez çarparak park ettim; yürüyerek Meucci Caddesi'ni aradım; mermer taşlı büyük girişi olan telefon şirketine vardım; binaya kötü kötü baktım ve basamakları ikiye ikiye çıktım. Girişte kibar, kavga etmeye gönlü olmayan bir görevliye rastladım. Ona hemen şikâyetle bulunabileceğim ofislerden birine gitmek istediğimi söyledim; aylardır süren bir hizmet sorunundan dolayı şikâyetle bulunmam gerekiyordu.

"En az on yıldır halka açık ofisimiz yok," diye karşılık verdi.

"Peki ya şikâyetle bulunmak istiyorsam?"

"Bunu telefon ederek yapabilirsiniz."

“Peki ya birinin yüzüne tükürmek istiyorsam?”

Nazikçe, on metre ötede bulunan Confienza Caddesi’ndeki şubeye gitmemi önerdi. Confienza Caddesi’ne ulaşmak ölüm kalım meselesiymişçesine aceleyle koştum, hayatımda en son Gianni’nin yaşlarındayken bu şekilde koşmuştum. Ama orada da sinirimi üstümden atamadım. Karşımda iyice kapanmış cam bir kapı buldum sadece. Onu, üzerinde “alarmlı kapı” yazılı olmasına karşın kuvvetle sarstım. Alarmlı, ne komik bir ifade şekliydi bu böyle, alarm çalsındı, şehir de, dünya da telaşa düşsündü. Konuşmaya pek de istekli olmayan bir adam soldaki minik pencerelerin birinden kafasını uzattı ve beni bir iki kelimeyle başından savarak yok oldu: Ofis yoktu, hele hele halka açık ofis hiç yoktu; her şey telesekreter, bilgisayar ekranı, e-posta ve otomatik banka işlemlerine dönüşmüştü; çatacak yer arayan birisi –dedi buz gibi bir sesle– varsa, maalesef, orada çatılacak kimse yoktu.

İçimi saran hoşnutsuzluk, midemin ağrımasına neden oldu. Sokağa döndüm, nefesim kesilecek ve yere yıkılacak kadar bitkin hissettim kendimi. Gözüm kavrayabilecekmiş gibi karşı binanın üstündeki harflere takıldı. Şair Guido Gozzano bu evde, hayat yolundan hiçliğin hüznüne –neden hiçlik hüznölüdür ki, hiçlikte hüznölü olan nedir?– bir hayalin gölgesi gibi geçmiş ve Tanrı’ya varmıştır. Sözcüklerle büyülemek adına sanat yapma iddiası taşıyan sözler. Başım eğik uzaklaştım oradan, kendi kendime konuşmaktan korktum; biri bana dik dik baktı, adımlarımı sıklaştırdım. Arabayı nereye park ettiğimi hatırlamıyordum, hatırlamak da umurumda değildi zaten.

Ortalıkta başıboş dolaştım, Alfieri Tiyatrosu boyunca yürüdüm, Pietro Micca Caddesi’ne vardım. Etrafa yönümü şaşırmış olarak bakındım; hiç kuşkusuz arabam oralarda değildi. Ama

vitrinlerden birinin önünde, bir kuyumcuda, Mario'yla yeni kadınını gördüm.

Kadını hemen tanıdım mı bilmiyorum. Göğsümde bir ağırlık hissettim sadece. Belki ilk fark ettiğim çok genç oldu-ğuydu; öyle gençti ki Mario onun yanında yaşlı bir adam gibi duruyordu. Belki de öncelikle, üzerindeki ince kumaştan mavi elbiseyi fark etmiştim; elbise modaya uygun değildi; kullanılmış kıyafetlerin satıldığı lüks mağazalarda bulunabilecek cinsten bir şeydi. Giydiği elbise onun gençliğine uymuyordu ama yumuşak kıvrımlı bedenine, boynunun, göğüslerinin, kalçasının, bileklerinin kıvrımlarına hafifçe iniyordu. Veya belki de dikkatimi ilk çeken şey, ensesinde hipnoz etkisi yaratan ince bir tarakla topladığı kabarık sarı saçları olmuştı.

Gerçekten de bilmiyorum.

Kuşkusuz o yumuşak, yirmilik bedeni gözümle hızlıca taramış ve ancak sonra, yıllar önce evlilik krizi geçirmemize neden olan yeniyetme Carla'nın sert, köşeli, henüz çocuksu yüzünü tanımıştım. Küpeleri, Mario'nun anneannesinin küpelerini, benim küpelerimi kesinlikle onu tanıdıktan sonra fark etmiş olmalıydım.

Küpeler kulakmemelerinden sarkıyor, boynuna zarif bir şekilde düşüyor, gülüşünün daha da aydınlık görünmesini sağlı-yordu. Bu sırada kocam, vitrinin karşısındaydı ve onu sahiplen-diğini belli eden neşeli bir jestle belini sarıyordu; o ise kocamın omzuna çıplak kolunu dayamıştı.

Zaman genleşti. Uzun ve kararlı adımlarla karşıdan karşı-ya geçtim, içimden ne ağlamak ne bağırmak ne de açıklama istemek geçiyordu, sadece yıkım vermek isteyen karanlık bir huzursuzluk içindeydim.

Şimdi beni hemen hemen beş yıldır aldattığını biliyordum.

Beş yıl boyunca gizlice o bedenini tadına bakmış, kendi tutkusunu beslemiş, onu aşka dönüştürmüş ve onu düşünerek, sabırla benimle aynı yatakta yatmış, onu kendine sürekli olarak aldığını, beni bıraktığını söylemek için de reşit olmasını beklemişti. Aşağılık, kalles herif! Bana açıklama yapmayacak kadar aşağılık hem de! Kendi korkaklığına zaman tanımak, durumu kontrol altında tutmak ve beni bırakma gücünü yavaş yavaş kendinde bulmak için evlilik yalanına, cinsel yalana aile yalanını da eklemişti.

Arkasından omuzlarına saldırdım. Tüm gücümle bir koç gibi tosladım ona; onu vitrine doğru ittim, başını çarptı. Carla belki de bağırdı ama ben sadece açık ağzını, beyaz ve düzgün diş duvarının ardındaki siyah deliği gördüm. Bu sırada, şaşkın gözlerle arkasını dönmekte olan Mario'yu yakalayıp tuttum, burnu kanıyordu, bana dehşet ve şaşkınlıkla bakıyordu. Virgüllere, noktalara dikkat. Romantik bir gezintinin verdiği sakin mutluktan, kargaşaya, darmadağın bir dünyaya geçiş yapmak kolay değildi. Zavallı adam, zavallı adam. Onu gömleğinden tuttum ve öyle şiddetle çektim ki, gömleği sağ omzundan yırtıldı ve yırtık parça elimde kaldı. O, göğsü çıplak kalakaldı, artık atlet giymiyordu; nezleden, zatürreeden korkmuyordu; benimleyken olduğu gibi hastalık hastası değildi artık. Demek ki sağlığına yeniden kavuşmuştu; ne kadar da güzel yanmıştı; şimdi eskisinden zayıftı, biraz gülünç duruyordu sadece, çünkü bir kolunda tam parça, ütülü gömlek kolu vardı, gömleğin omzunun bir parçası ve boyun kısmı da duruyordu ama buruş buruştu; göğsünün geri kalan kısmı ise çıplaktı, pantolonundan kumaş parçaları sarkıyordu, göğsünün kıllarına kan damlıyordu.

Ona bir daha, bir daha vurdum; kaldırıma düştü. Onu iki üç kez tekmeledim, ama -neden bilmem- kendini korumadı,

hareketleri uyumsuzdu, göğüs kafesini koruyacağına kollarıyla yüzünü örttü; belki de ona bunu yaptıran utançtı, bunu söylemek zordu.

Yeteri kadar vurduğumu düşündüğümde ağzı hâlâ açık olan Carla'ya döndüm. O geriliyor, ben ilerliyordum. Onu yakalamaya çalışıyordum; o da benim hareketlerimi izliyordu. Ona vurmak niyetinde değildim; o bir yabancıydı, ona karşı neredeyse sakın sayılırdım. Sadece ona o küpeleri veren Mario'ya deli gibi kızgındım; bu nedenle de onları yakalamaya çalışarak elimi öfkeyle havaya kaldırıyordum. Küpeleri onun kulakmemelerinden koparmak, etini parçalamak, kocamın atalarının mirasını ondan koparıp almak istiyordum. Şu çirkin orospunun, onun soyuyla ne ilgisi vardı ki! Benim eşyalarımı, ileride kızımın olacak eşyaları takip takıştırıp güzel çıtırı oynuyordu. Bacaklarını açıyor, onun kamışını birazcık ıslatıyor ve böylece de onu vaftiz ettiğini sanıyordu: "Ben seni şeftalimin kutsal suyuyla vaftiz ediyorum, kamışını ıslak tenimin içine alıyorum ve ona yeni bir ad veriyorum, ona 'benim olan ve yeni hayata doğan' diyorum." Bok karı! Benim yerimi ve her şeyimi alma hakkına sahip olduğunu sanıyordu, boktan yosma! "Ver o küpeleri bana, ver o küpeleri bana." Onları tüm kulağıyla birlikte çekip almak istiyordum, onlarla beraber mavi gözlerini, burnunu, dudaklarını, saç derisini, sarı saç perçemini, yüzünü de koparıp almak istiyordum; onun bir tıgla işlenmiş gibi duran tenini, göğüslerini, bağırsaklarını parçalamak, göbek deliğine parmağımı geçirerek şeftalisinden kık deliğine kadar tüm derisini yolmak istiyordum. Ve onu aslında gerçekte olduğu gibi, kanlar içinde çirkin bir kafatası, derisi yeni yüzülmüş bir iskelet olarak kendisiyle baş başa bırakmayı arzuluyordum. En nihayetinde etin üstündeki yüz ve deri, bir örtüden, bir kılığa bürünmekten, canlı doğamızın dayanılmaz

dehşetini bir allıkla kapatmaktan başka neydi ki! Ve o, Mario, bu tuzağa düşmüştü, kendisini kandırmasına izin vermişti. O yüz, o yumuşak elbise için evime girmişti. Küpelerimi o karnaval maskesi için çalmıştı. O küpeleri kulaklarını yırtarak geri almak istiyordum ve evet, onu da küpelerle birlikte yırtıp almak istiyordum. Bir yandan da Mario'ya, "Bak, sana onun gerçekte nasıl olduğunu göstereceğim!" diye bağıryordum.

Ama o beni durdurdu. Yoldan geçen hiç kimse duruma müdahale etmedi; yanılmıyorsam sadece meraklı birkaç kişi durup, olup biteni eğlene eğlene seyretmeye koyuldu. Bunu hatırlıyorum çünkü onlar için, meraklılar için ara ara, parça parça cümleler kuruyor, altıyazı geçiyordum, çünkü ne yapmakta olduğumun anlaşılmasını, bu kızgınlığının nedenlerinin bilinmesini arzu ediyordum. Ve bana öyle geliyordu ki, onlar da savurduğum tehditleri gerçekten yapıp yapmayacağımı görmek istiyorlardı. Bir kadın birini sokakta, kalabalığın içinde rahatlıkla öldürebilirdi; bunu bir erkekten daha kolaylıkla yapardı hem. Kadının şiddeti, bir oyun, bir parodi, kötülük yapan erkeksi kararlılığın biraz gülünç ve yersiz bir kullanımı gibiydi. Mario beni yakalayıp tuttuğu için küpeleri çekip alamadım.

Beni yakaladı ve herhangi bir şeymişim gibi bir yana fırlattı. Bana hiçbir zaman bu kadar nefretle davranmamıştı. Beni tehdit etti; üstü başı kan içinde, altüst olmuş durumdaydı. Onun görüntüsü bana şimdi vitrindeki bir televizyon görüntüsü gibi geliyordu. Tehlikeliden ziyade soğuktu. Oradan, kimbilir hangi mesafeden, belki de sahteyi gerçekten ayıran mesafeden, üzerinde gömlek kolu kalmış kolunun uzantısı olan elinin işaretparmağını yüzüme dikti. Ne dediğini duymadım; öyle yapay duran buyurgan bir hali vardı ki içimden sadece gülmek geldi. Gülmemle ona tüm saldırma isteğim de kaybolup gitti, içim

boşaldı. Kulaklarında küpelerin sarktığı kadınını alıp uzaklaşmasına izin verdim. Nasılsa yapabileceğim bir şey yoktu; her şeyi yitirmiştim, bana ait olan her şeyi, her şeyi, bir daha geri gelmeyecek şekilde yitirmiştim.

* *

*

On Altı

Çocuklar eve döndüğünde, onlara canımın yemek yapmak istemediğini, yiyecek hiçbir şey hazırlamadığımı, başlarının çaresine bakmalarını söyledim. Belki görünüşümden, belki de bezgin ses tonumdan dolayı, hiç itiraz etmeden mutfığa gittiler. Tekrar ortaya çıktıklarında, sessizce, neredeyse sıkıla sıkıla oturma odasının bir köşesine oturdular. Bir süre sonra Ilaria ellerini şakaklarıma dayadı ve “Başın mı ağrıyor?” diye sordu.

Sorusunu hayır diye yanıtladım ve canımı sıkmamalarını istedim. Bana sunmak istedikleri şefkati reddetmem üzerine, üzüntüyle kendi odalarına çekildiler. Bir süre sonra, havanın kararmış olduğunu fark ettim; aklıma çocuklar geldi ve ne yaptıklarına bakmaya, onları yoklamaya gittim. Aynı yataktaydılar ve üzerlerinde giysilerle yan yana uyuyorlardı. Onları öylece bıraktım ve kapıyı kapattım.

Tepki vermek gerekiyordu. Ortalığı toplamaya başladım. Etrafa çekidüzen vermeyi bitirdiğimde, düzenli durmayan şeylerin arayışındaki bir devriye gibi, ortalıkta gezinmeye başladım. Zihin açıklığı, kararlılık, hayata bağlı kalma. Tuvalette, ilaç dolabında her zamanki dağınıklıkla karşılaştım. Yere oturdum ve zamanı geçmiş ilaçlarla geçmemişleri ayırmaya başladım. Kul-

lanılamaz hale gelmiş ilaçların hepsi çöpe gittiğinde ve ilaç rafı bütünüyle düzenli hale geldiğinde, iki kutu uyku ilacı seçtim ve onlarla beraber oturma odasına geçtim. İlaçları masaya bıraktım, kendime konyak koydum. Bir elimde bardak, bir elimde ilaçla pencerenin önüne gittim; üzerime nehrin, ağaçların nemli ve sıcak esintisi geliyordu.

Her şey o kadar tesadüf eseriydi ki! Genç bir kızken Mario'ya âşık olmuştum ama bilmem ne anlamlar yüklediğim bir bedene sahip başka herhangi bir adama da âşık olabilirdim. Hayatının uzunca bir kısmını beraber geçiriyorsun; onun, beraberken kendini iyi hissedebileceğin tek adam olduğunu düşünüyorsun; ona bilmem hangi erdemleri yüklüyorsun; oysaki o, sadece sahte sesler çıkaran bir kamış; onun kim olduğunu gerçekte bilmiyorsun, hatta bunu kendi bile bilmiyor. Sadece tesadüfüz biz. Hayatı tüketiyor ve bitiriyoruz; bunun tek nedeni de, uzak zamanların birinde, adamın birinin içimize kamışını sokmak için diğer kadınların arasından bizi seçmiş ve bize nazik davranmış olması. Gayet sıradan bir düzme arzusunu, bize yöneltmiş bilmem hangi ilgiyle karıştırıyoruz. Onun sevişme şeklini seviyoruz; bunun bizimle, sadece bizimle sevişme arzusu olduğundan o kadar eminiz ki! Ve gözümüz bu düşünceyle o kadar kamaşıyor ki! Her şeyin canı cehenneme, aman ne göz kamaştırıcı, aman ne gurur okşayıcı! Bir keresinde beni becerdiği gibi, şimdi de başkasını beceriyordu; bundan başka ne olmasını bekliyordum ki? Zaman geçer, biri gider diğeri gelir. Birkaç hap almaya davrandım; en karanlık yüzeylerde uykuya dalmak istiyordum.

Ama tam da o anda, küçük meydanın ağaç kümesinin arasından, sırtında enstrümanı asılı Carrano'nun mora kaçan gölgesi gözümün önünden geçti. Müzisyen kararsız ve ağır adımlarla arabaların durması gereken boşluktan –sıcaklar, şehri gözle görünür biçimde boşaltmıştı– geçti ve koca kütleli binada

kayboldu. Kısa süre sonra, asansörün sesini, çıkardığı cızırtıyı duydum. Aniden onun ehliyetinin hâlâ bende olduğunu hatırladım. Otto uykusunda homurdandı.

Mutfağa gittim, hapları attım, konyağı lavaboya döktüm; Carrano'nun ehliyetini aramaya koyuldum. Telefon masasının orada ehliyeti buldum; telefon ahizesinin arkasına gizlenmişti. Ehliyeti elimde çevirdim, müzisyenin fotoğrafına baktım. Saçları tamamıyla siyahtı, burnuyla ağız kenarlarındaki derin izler daha ortaya çıkmamıştı. Doğum tarihine baktım, günlerden ne olduğunu hatırlamaya çalıştım; elli dördüncü doğum gününe girmekte olduğunu fark ettim.

Kendimle mücadele halindeydim. Koşarak merdivenleri inme, kapısını çalma, geç saatte evine girmek için ehliyetini bahane olarak kullanma arzusundaydım; ama aynı zamanda da ürkmüştüm, bir yabancı olan bu adamdan, gecedен, binayı saran sessizlikten, parktan gelen nemli ve bunaltıcı kokulardan, gece kuşlarının seslerinden ürkmüştüm.

Ona telefon açmayı düşündüm; kararımdan caymak istemiyordum; aksine, kararımı gerçekleştirmek için kendimi cesaretlendirmek istiyordum. Rehberde ismini aradım. Ve aklımdan nazik bir konuşma geçirdim: Tam da bu sabah Marinai yolu üzerinde, ehliyetinizi buldum; eğer fazla geç değilse onu size vermeye geliyorum; itiraf etmeliyim ki gözüm doğum tarihinize ilişti, doğum gününüzü kutlamak istiyorum, bütün kalbimle doğum gününüzü kutlarım Bay Carrano, saat gece yarısını birkaç dakika geçiyor, doğum gününüzü ilk kutlayanın ben olduğuma bahse girerim.

Gülünç. Erkeklerle cilveli bir şekilde konuşamıyordum. Nazıktım ama sıcak değildim; cinsel olarak davetkârlık içeren cilveli bir tavrım yoktu. Ergenlik dönemim boyunca buna canım çok sıkılmıştı. Ama şimdi neredeyse kırk yaşındayım, dedim

kendi kendime, bu zamana dek bir şeyler öğrenmişimdir. Kalbim deli gibi çarpa çarpa ahizeyi elime aldım; sonra kızgın bir halde geri bıraktım. Fırtına uğultusu vardı, hat yoktu. Ahizeyi tekrar kaldırdım, numarayı çevirdim. Uğultu bir türlü kesilmiyordu.

Gözkapaklarımın kapandığını hissettim; yalnız geçen gecenin aşırı sıcağı kalbimi katledecekti. Sonra, kocamı gördüm. Artık kollarında yabancı bir kadın yoktu. Onun güzel yüzünü, kulaklarındaki küpeyi, Carla ismini, edepsiz genç bedenini biliyordum. Bu sırada ikisi de çıplaktı, acelesizce düzüşüyorlardı, tüm gece boyunca –hiç kuşkusuz bütün bu yıllarda benden gizli yaptıkları gibi– sevişme niyetindeydiler, benim her acı çığlığım onların zevk çığlığına denk düşüyordu.

Acıya son diye karar verdim. Onların bu geceki mutluluğuna, intikamımı katmalıyım. Terk edilişin ve bir adamın yokluğunun darbelerinden dolayı parçalanacak, delirecek, ölecek kadın değildim ben. Sadece birkaç parçamı kaybetmişim, ama geri kalanında iyiydim. Tek parça, sapasağlamdım ben ve tek parça olarak da kalacaktım. Her kim bana kötülük yaparsa, bana yaptığının aynısını ona yapardım. Ben maça kızıyım, soka arıyım, karayılanım. Ben ateşin içinden geçen ve yanmayan, yara almaz hayvanım.

* *

*

On Yedi

Şarap şişelerinden birini seçtim, evin anahtarlarını cebime attım ve saçlarımı bile düzeltmeden, alt kata indim.

Carrano'nun kapısını kararlılıkla iki kez çaldım, iki uzun elektrik akımı... Sessizlik geri geldi, heyecandan boğazım düğümleniyordu. Kısa bir süre sonra ağır ağır ilerleyen ayak sesleri duydum, gene sessizlik, Carrano bana kapı deliğinden bakıyordu. Anahtar kilitte döndü; gecelerden korkan bir adamdı, yalnız bir kadın gibi kendini içeri kilitliyordu. Kapı açılmadan önce çarçabuk koşup eve dönmeyi aklımdan geçirdim.

Karşıma bornozla çıktı; ayak bilekleri zayıf ve çıplaktı, üzerinde bir otelin adı yazılı olan kirli terlikleri vardı, onları orkestrayla turneye çıktığında sabunlarla birlikte araklamış olmalıydı.

"Tebrik ederim," dedim aceleyle ve gülümsemeden "doğum gününüz kutlu olsun," diye ekledim.

Bir elimle şarap şişesini, diğer elimle ehliyeti uzattım.

"Sabah sokakta buldum bunu."

Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Şişeyi değil," diye açıklama yaptım, "ehliyeti."

Sadece bu sözü söyledikten sonra bir şeyler anlar gibi oldu ve bana şaşkın şaşkın, "Teşekkür ederim, onu artık bulamayacağımı düşünüyordum. İçeri girmek ister misiniz?" diye sordu.

“Saat biraz geç sanırım,” diye mırıldandım yeniden paniğe kapılarak.

“Saat geç, evet, ama... buyurun, içeri girin, memnun olurum... ve teşekkürler... ev biraz dağınık... şöyle buyurun.”

Ses tonundan hoşlandım. Kendine gün görmüş adam havası vermek isteyen ama bu konuda çok da iddialı olmayan çekingen birinin sesiydi.

İçeri girdim, kapıyı kapadım.

O andan itibaren, mucize eseri olarak, kendimi rahat hissetmeye başladım. Oturma odasının bir köşesine bırakılmış büyük bir kılıf gördüm ve bu, bana elli yıl öncesinin hizmetçilerinin, iyi geçimli ailelerin çocuklarını büyüten o koca köy müreb-biyelerinin varlığını hatırlattı. Ev kesinlikle dağınık sayılırdı (yerde bir gazete, kimbilir hangi ziyaretçinin sigara izmaritiyle doldurduğu bir kül tablası, masanın üzerinde süt içilmiş kirli bir bardak vardı) ama yalnız bir adamın hoş dağınıklığıydı bu; hem havada sabun kokusu da vardı, banyodan oturma odasına temiz buhar kokusu geliyordu hâlâ.

“Kılığım için özür dilerim ama henüz...”

“Rica ederim.”

“İçeriden bardak alayım, zeytin var, kraker de var...”

“Aslına bakarsanız istediğim tek şey şerefimize içmek.”

Ve kendi şerefime. Ve üzüntünün, aşk acısının ve Mario ile Carla’nın yakın zamanda yapmalarını dilediğim seksin şerefine içmek. Böyle demeye alışmam gerekiyordu, yeni bir çift olarak anılmaya başlanan, değişmeyen isimler. Önce Mario ve Olga deniyordu; şimdi ise Mario ve Carla. Kamışına kötü bir ağrı, fena bir hastalık, tüm bedenine çürümüşlük, aldatmanın kötü kokusu girmeliydi.

Carrano elinde bardaklarla döndü. Şişenin tıpasını çıkardı; bir süre bekledi, bu sırada da rahat bir tavırla nazik sözler

söyledi: Çocuklarım hoştu, beni birçok kez onlarla beraberken seyretmişti, çocuklara bakmasını iyi biliyordum. Köpekten söz etmedi, kocamdan söz etmedi, ona da diğerine de tahammül edemediğini hissediyordum; ama içinde bulunduğumuz şartlarda, nezaketinden dolayı, bunu söylemeyi uygun görmemiş olmalıydı.

İlk bardağı içtikten sonra ona bunu ben söyledim. Otto iyi bir köpekti ama açıkçası bana kalsa onu eve almazdım, bir kurt köpeği evde kendini iyi hissedemezdi çünkü. Onu eve almakta ısrarlı olan kocam olmuştu; daha başka birçok sorumluluk gibi hayvanın da sorumluluğunu o üstlenmişti. Ama en nihayetinde kalles, aldığı sorumlulukları yerine getiremeyen bir adam olduğu ortaya çıkmıştı. İnsanlar hakkında, her şeyimizi paylaştığımız insanlar hakkında bile hiçbir şey bilmiyorduk.

“Sizinle ilgili ne biliyorsam, kocamla ilgili de o kadarını biliyorum, arada fark yok,” dedim. Ruh, değişken bir rüzgârdır sadece Bay Carrano, birisiymiş, bir şeymiş numarası yaptığı-mızda çıkan ses telleri titreşimleridir. Mario –dedim– yirmilik bir kızla çekip gitti. Beni onunla beş yıl boyunca gizlice aldatmıştı; çift kişilikli, ikiyüzlü, iki ayrı söylemi olan bir adamdı. Ve şimdi de tüm sıkıntıları bana bırakarak kayıplara karışmıştı; bakılması gereken çocuklarım, idare edilmesi gereken evi, köpeği, aptal Otto’yu, hepsini benim sırtıma yüklemişti. Bütün bunlar beni eziyordu. Bu sorumluluklar yani, başka bir şey değil. Önceden paylaştığımız sorumluluklar, şimdi tamamen bana aitti, ilişkimizi canlı tutamamış olma sorumluluğu –canlı, canlı tutmak: Tam bir klişe; ortak noktada buluşmak; neden sadece ben canlı tutmaya çalışmalıydım ki; ortak noktalardan bıkmıştım artık–, nerede yanıldığımızı anlama sorumluluğu da benim omzuma yüklenmişti. O kahredici analiz çalışmalarını Mario için de yapmalıydım, çünkü o derinlere bakmak, kendini

düzeltemek ya da yenilemek istemiyordu. O sarışından gözleri kamaşmış ve kör olmuş gibiydi ama ben, beraber yaşadığımız on beş yılı adım adım inceleme sorumluluğunu üstlenmiştim; bunu yapıyordum da, geceleri bunun üzerinde çalışıyordum. O mantıklı düşünmeye başlar başlamaz her şeyi yeniden kurmak için kendimi şimdiden hazırlamak istiyordum. Tabii böyle bir şeyin olması halinde.

Carrano divana, yanıma geldi, bornozuyla ayak bileklerini olabildiğince örttü, beni dikkatle dinleyerek şarabını yudumladı. Sözümü hiç kesmedi ama beni dinlediğinden emin olmamı sağladı; öyle ki ben, tek bir sözcüğümün, tek bir hissimin bile boşa gitmediğini hissettim ve ağlayasım geldiğinde de onun karşısında ağlamaktan utanmadım. Hiçbir çekince duymadan deliler gibi ağlamaya başladım; beni anladığından emindim ve içimde öyle ani bir kıpırtı, öyle acı dolu bir sarsıntı oldu ki, sanki gözyaşlarım uzun süre saklanmış kristal bir eşyanın parçalarıydı ve o ani sarsıntıyla, bir anda bin parçaya bölünmüşlerdi. Gözlerim, burnum yara içinde gibiydi ama kendimi durduramıyordum. Ve Carrano'nun da kendini tutamadığını gördüğümde daha da duygulandım; altdudağı titriyordu, gözleri nemliydi.

"Hanımefendi, böyle yapmayın..." diye mırıldandı.

Onun duyarlılığı içimde şefkat uyandırdı, gözyaşları içinde bardağı yere bıraktım ve teselli ihtiyacı olan ben olduğum halde, onu teselli etmek ister gibi, ona yaslandım.

Hiçbir şey demedi, ama bana hemen kâğıt havlu uzattı. Birkaç özür sözü mırıldandım, mahvolmuştum. Sakinleşmem gerektiğini, bu acıyı görmeye katlanamadığını söyledi. Gözlerimi, burnumu, ağzımı kuruladım, yanına çömeldim, nihayet biraz rahatlamıştım. Başımı yavaşça göğsüne yasladım, kolumu bacaklarına dayadım. Bir yabancıya böyle bir şey yapabileceğimi hiç tahmin etmezdim; gene deliler gibi ağlamaya başladım.

Carrano yavaşça, çekine çekine kolunu omzuma dayadı. Evde nemli bir sessizlik vardı, gene sakinleştım. Gözlerimi kapadım, yorgundum ve uyumak istiyordum.

“Biraz böylece durabilir miyim?” diye sordum. Sesim çok kısık, bir esinti gibi çıkmıştı.

“Evet,” diye yanıtladı boğuk bir sesle.

Belki de yatıştım. Bir an için Mario ile Carla’nın odasında gibi hissettim kendimi. Özellikle yoğun seks kokusundan rahatsız oldum. O saatte hiç kuşkusuz uyanıklardı; çarşafaları ter içinde bırakıyorlardı; birbirlerinin ağzına hararetle dillerini sokuyorlardı. İrkildim. Bir şey, belki de Carrano’nun dudakları enseme değmişti. Başımı şaşkın şaşkın kaldırdım, beni dudaklarımdan öptü.

Ne hissettiğimi o zaman anlamamıştım ama şimdi o an ne hissettiğimi biliyorum. Hoş olmayan bir izlenim edinmişim o an, sanki bana tiksineceğim ve adım adım içine gömüleceğim, geri çekilemeyeceğim bir sinyal vermişti. Aslında kendime yönelik büyük bir nefret hissetmişim, orada bulunduğum için, herhangi bir özrüm olmadığı için, oraya gitme kararını kendim aldığım için, artık kaçamayacağımı düşündüğüm için nefret ediyordum kendimden.

“Başlamamız gerek değil mi?” dedim yalancıkdan neşeli bir havayla.

Carrano tereddütlü bir gülüşle karşılık verdi.

“Kimse bizi buna zorlamıyor.”

“Vazgeçmek mi istiyorsun?”

“Hayır...”

Dudaklarını gene benimkilere dayadı, ama tükürüğünün kokusu hoşuma gitmedi; aslında gerçekte hoş olmadığından bile emin değilim, sadece Mario’nunkinden değişikti. Dilini ağzıma sokmaya çalıştı, dudaklarımı çok hafif araladım, diline dilimi

değdirdim. Biraz pütürlü, canlı, hayvansıydı, tahrik edici hiçbir şeyi olmayan, kasapta birkaç kez görüp tiksinti duyduğum o koca dillerden biri gibiydi. Carla'nın tadı, kokusu benimki gibi miydi? Ya da benimkiler Mario'ya Carrano'nunkilerin bana şu an geldiği gibi hep itici mi gelmişti? Sadece yıllar geçtikten sonra mı kendi zevkine uygun tat ve kokuları bulmuştu?

Carrano ona verdiğim o öpücükle her türlü soru işaretinin silindiğini anladı. Eliyle ensemden tuttu, beni dudaklarına daha da bastırmak istiyordu. Sonra dudaklarımı bıraktı ve yanaklarıma, gözlerime ıslak öpücükler kondurdu. Net bir keşif planı izlediğini düşündüm; kulaklarımı bile öptü, öyle ki öpücüklerin şapırtısı kulağımda rahatsızlık verici bir şekilde çınladı. Sonra boynuma geçti, diliyle saçlarımla ensemin arasını ıslattı; bir yandan da, eliyle göğsüme dokunmaya başladı.

“Göğüslerim ufak,” dedim bir solukta, ama hemen sonra kendimden nefret ettim, çünkü bu cümleyle sanki özür diliyordum; özür dilerim sana büyük memeler veremiyorum, böyle de olsa eğlenmeni dilerim, ben ne kadar da salaktım, minik memeleri beğeniyorsa iyiydi, yok beğenmiyorsa, bedavalardı, bu bok herifin başına gelen büyük bir nimet, bu yaşta sahip olabileceği en iyi doğum günü hediyesiydi.

Gömleğimin düğmelerini açıp eliyle sutyenimi aşağı çekerken “Onları beğeniyorum,” dedi bir solukta. Göğüs uçlarımı ısırmaya ve emmeye çalışıyordu. Ama göğüs uçlarım da ufaktı ve göğüslerim ellerinden kayıyor, sutyenin içine giriveriyorlardı. Ona, bekle, dedim; onu ittim, kalktım, gömleğimi çıkardım, sutyenimin kopçasını açtım. Ve aptalca “Onları beğeniyor musun?” diye sordum; içimde büyümekte olan bir sabırsızlık vardı, beni beğendiğini yeniden söylemesini istiyordum.

Beni o halde görünce iç çekti.

“Güzelsin,” dedi.

Kuvvetli bir heyecanı ya da özlemi kontrol etmek ister gibi derin bir nefes aldı ve kendimi divana bırakmam ve böylelikle bedenimi, çıplak memelerimi daha iyi seyredebilmek için parmaklarının ucuyla beni hafifçe itti.

Kendimi geriye doğru bıraktım. Onu aşağıdan görüyordum; yaşlanmakta olan boynunun kırışıklıklarını, tıraş edilmeyi bekleyen ve beklerken de beyaz beyaz parlayan sakalını, iki kaşı arasındaki derin izleri gördüm. Belki dedikleri gerçektir, belki gerçekten de güzelliğimden büyülenmişti, belki sözleri sadece seks arzularını süsleyip güzelleştirmek için sarf ettiği sözler değildi. Kocam güzelliğimi bir hediyeğin paket kâğıdı gibi bir kenara fırlatmış olsa da, ben hâlâ güzel bir kadındım belki de. Evet, bir adamı hâlâ heyecanlandırabilirdim ben, bunu yapabilecek bir kadındım ben, Mario'nun bir başka tene kaçmış olması beni bozmamıştı.

Carrano üzerime eğildi, göğüs uçlarımı yaladı, onları emdi. Yoğunlaşmaya çalıştım; tiksintiyi ve umutsuzluğu içimden silip atmak istiyordum. Yavaşça gözlerimi kapattım; nefesinin sıcaklığını, tenimde gezinen dudaklarını duydum; kendimi ve onu cesaretlendirmek için hafifçe inledim. Belki pek de yetenekli olmayan bir müzisyen, hiçbir becerisi olmayan, tahrik etmesini bilmeyen, sönük ve bu nedenle de yalnız bir adamdı kimbilir ama tanımadığım bir yabancı da olsa, onunlayken içimde zevkin doğduğunu hissetmeyi umuyordum.

Göğsümü, karnımı öpüyordu şimdi; göbek deliğimde durdu, orda ne buldu bilmiyorum ama dilini onun içinde gezdirdi ve gıdıklandım. Sonra yukarı çıktı. Gözlerimi açtım, onu saç baş dağınık gördüm, gözleri parlıyordu, yüzünde kendini suçlu hissedenden bir çocuğun ifadesini seçer gibi oldum.

"Beni beğendiğini bir kez daha söyle," diye ısrar ettim kesik kesik.

“Evet,” dedi ama heyecanı biraz azalmıştı. Ellerini dizlerime koydu, parmakları eteğimin altına kayd, bacaklarımın içini hafifçe okşamaya başladı, sanki karanlık bir kuyunun dibini yokluyordu.

Acele etmiyor gibiydi, ben ise her şeyin çarçabuk olup bitmesini tercih ediyordum. Şimdi çocukların uyanma ve hatta Mario’nun bugünkü patırtılı karşılaşmadan sonra ürkmüş, pişman olmuş bir şekilde, tam da bu gece eve dönme ihtimalini düşünür olmuştum. Hatta hatta Otto’nun kuvvetli kuvvetli havladığını bile duyar gibi oluyordum. Carrano’ya köpeğin havladığını söylemek istiyordum ama sonradan bunu yersiz buldum. Carrano eteğimi daha yeni kaldırmıştı ve külotumun ağını avcuyla okşuyor, sonra da parmaklarıyla basınç yaparak kumaşın üstünden geçiyor, parmağını organımın çukuruna derinlemesine sokuyordu.

Tekrar inledim, külotumu çıkarmasına yardımcı olmak istedim ama o beni durdurdu.

“Hayır,” dedi “bekle.”

Kumaşı çekti, parmaklarıyla çıplak organımı okşadı, işaret-parmağıyla içine girdi ve mırıldanmaya devam etti:

“Evet, çok güzelsin.”

Her tarafın güzel, için ve dışın; erkek fantezisi işte. Mario da böyle yapıyor muydu acaba, benle hiç böyle yapmamıştı. Ama belki şimdi o da, bu uzun gecede, başka yerde, Carla’nın bacaklarını açıp, külotunun yarı yarıya örttüğü şeftalisine bakıyordu, o duruşun müstehcenliği karşısında kalbi hızla atıyordu ve onu parmaklarıyla daha da müstehcen kılıyordu. Ya da kimbilir belki şu an müstehcen olan sadece bendim; aşksız birinin isteksiz merakıyla, parmaklarını içimde acelesizce ıslatan, gizli yerlerimi elleyen o adama kendini veren ben. Carla ise sevgilisine âşık genç bir kadındı; Mario buna inanıyordu, evet şimdi onun buna

inandığından emindim. Aralarında geçen tek bir jest, tek bir soluk bile kaba ya da iğrenç değildi; onların sevişmelerine en kaba saba söz bile gölge düşüremezdi. Ben şeftali, kamış, kış diyebilirdim ama bunlar onların ilişkisine damga vurmazdı. Bunlar sadece bana, şu biçimsiz duruşuma, Carrano'nun iri parmaklarının bana içten içe verdiği kirli zevke, divanın üstündeki bu görüntüme damga vururdu ancak.

İçimden gene ağlamak geldi, dişlerimi sıktım. Ne yapacağımı bilmiyordum, tekrar gözyaşlarına boğulmak istemiyordum; içimde yükselmekte olan gözyaşlarına kalçamı, başımı sallayarak tepki verdim, inleyerek mırıldanarak, "İstiyorsun değil mi, beni istediğin doğru değil mi, söyle bunu bana..." dedim.

Carrano evet anlamında başını salladı, beni yan yatırdı, külotumu indirdi. Gitmem gerek, diye düşündüm. Artık bilmek istediğim şeyi biliyordum. Erkekler beni hâlâ beğeniyor. Mario beraberinde her şeyi götürdü ama beni, şahsımı, çekici güzel maskemi beraberinde götüremedi. Kıcımla uğraşması yeter artık. Kalçamı ısıyor, yalıyordu.

"Kıcımlı değil," dedim, parmaklarını uzaklaştırdım. O gene anüsüne dokunmaya başladı, onu tekrar uzaklaştırdım. Yeter. Kendimi geri çektim, elimi bornozuna uzattım.

"Haydi, bitirelim bu işi" dedim. "Prezervatifin var mı?"

Carrano evet anlamında başını salladı ama kıpırdamadı. Ani bir cesaretsizlik göstererek ellerini bedenimden çekti, başını divana yasladı, gözlerini tavana dikti.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye mırıldandı.

"Ne hissetmiyorsun?"

"Ereksiyon olamıyorum."

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Başladığımızdan beri hiç mi?"

“Evet, öyle.”

Kendimi utanç içinde hissettim. Beni öpmüştü, bana sarılmıştı, dokunmuştu ama kamışı kalkmamıştı, kalbini kaynatmayı becerememiştim, etimi kendininkinde hiçbir kıpırtı duymadan gıdıklamış, ellemiş, okşamıştı bok herif.

Bornozunu açtım, artık gidemezdim, dördüncü ile beşinci kat arasında merdiven yoktu artık, gittiğim takdirde karşıma uçurum çıkardı.

Tüy çalılığının ve ağır testislerin arasında kaybolmuş sönük, küçük organına baktım.

“Endişelenme,” dedim “Heyecanlısın sadece.”

Yukarı fırladım, hâlâ üzerimde olan eteği çıkardım, cırılçırılak kaldım ama o bunun ayırdına bile varmadı, tavana bakmayı sürdürdü.

“Şimdi uzanacaksın,” diye emrettim sahte bir sükûnetle. “Rahatla.”

Onu divana ittim, o âna dek benim bulunduğum pozisyonda, sırtüstü durmasını sağladım.

“Prezervatifler nerede?”

Melankolik bir havayla gülümsedi.

“Şu aşamada onları almak gereksiz,” dedi ama gene de cesareti kırılmış bir hareketle de olsa bana yerlerini gösterdi.

Dolaba gittim, çekmeceleri birbiri ardına açtım, prezervatifleri buldum.

“Beni beğeniyordun ama...” diye ısrar ettim.

“Evet, zihnimde.”

Öfkeyle güldüm.

“Her yerinle beni beğenmelisin,” dedim ve ona sırtımı dönerek göğsüne oturdum. Karnını okşamaya başladım ve yavaş yavaş organının etrafındaki sık geniş alana dek inen siyah tüylere vardım. Carla kocamla düzüşüyordu ve ben bu yalnız,

hayatta hiçbir seçim şansı olmayan, elli beşinci doğum günü için güzel bir sürpriz olmam gereken bu depresif çalgıcıyla düzüşemiyordum. Carla kendi malıymış gibi kocamın kamışına hükmediyordu, Mario şeyini onun organına, kıcına –bana bunu hiç yapmamıştı– sokuyordu; ben, ben ise, o gri et parçasını soğutmaktan başka bir şey yapamıyordum. Penisini tuttum, tahriş olup olmadığını anlamak için dikkatlice baktım ve onu ağzıma aldım. Bir süre sonra Carrano inlemeye başladı, koca bir kükreme gibiydi. Kısa zamanda eti damağımda şişmeye başladı; bok herifin ne istediğı anlaşılmıştı. Kamışı nihayet çok sert bir biçimde dikilmişti. Mario’nun daha önce hiç yapmadığı şekilde, beni becererek günlerce karnıma ağırlar verecek bir kamış. Kocam kadınlarla bir bok yapmasını bilmiyordu; yirmilik, akılsız, deneyimsiz orospularla açılıyordu sadece.

Carrano huysuzlanmaya başlamıştı, bana beklememi söylüyordu, bekle, bekle. Organımı ağzına dayayacak kadar geriledim, penisini bıraktım ve yapabildiğim en küçümseyici bakışla, “Öp!” dedim ve o canla başla bir öpücük verdi, şeftalime kondurduğu öpücüğünün şapırtısını duydum. Yaşlı budala, Mario’yla kullandığım dili anlayamıyordu, yanlış anlıyordu, ona gerçekte neyi emrettiğimi anlayamıyordu. Acaba Carla kocamın ona yapmasını söylediğı şeyleri anlayabiliyor muydu? Dişlerimle prezervatifin poşetini yırttım, kamışına taktım, haydi, dedim ona, kış deliğini seviyordun, bekâretimi al, bunu kocamla hiç yapmadım, bunu ona her detayıyla anlatmak istiyorum, kıcıma sok haydi.

Müzişyen altımdan zorlukla çıkmaya çalıştı, ben dört ayak duruyordum. İçimden gülüyordum, bunu söylediğim zaman Mario’nun yüzünün alacağı ifadeyi düşünmeden edemiyordum. Sadece Carrano’nun kamışını kuvvetle bastırdığını duyduğumda gülmeyi kestim. Aniden korktum, nefesimi tuttum. Hayvan

pozisyonu, hayvansı sıvılar ve tamamen insana ait kalleşlik. Dönüp ona baktım, belki de dediğim gibi yapmaması, boşvermesi için ona yalvarmak istiyordum. Bakışlarımız karşılaştı. Onun ne gördüğünü bilmiyorum ama ben artık genç olmayan, önü açık, beyaz bornozlu, yüzü terle parlamış, dudaklarını kısmış bir adam görüyordum. Ona ne olduğunu hatırlamadığım bir şeyler mırıldandım. O dudaklarını hafifçe araladı, ağzını açtı, gözlemini kapadı. Sonra omuzlarımda boşaldı. Yan tarafıma yattım. Tohumunun prezervatifin duvarında yayıldığını ve beyazımsı rengini gördüm.

“Zarar yok,” dedim boğazımdan gelen kuru bir gülme patlamasıyla ve yumuşamış olan penisinden prezervatifi aldım, yapış yapış sarımsı şeyi yere sıçratarak çöpe attım ve “Hedefi vuramadın,” dedim.

Tekrar üstümü giydim, kapıya yöneldim, üzerine havlu sarak beni izledi. Kendimden tiksinimiştim. Gitmeden önce “Bu benim suçum, özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Bilmiyorum, aslına bakarsan ben de...”

Başımı iki yana salladım, zoraki olarak, yapmacık bir havayla gülümsedim.

“Kıçımı yüzüne o şekilde dayamak... Mario’nun sevgilisi bunu kesinlikle yapmıyordur...” dedim.

Merdivenleri yavaşça çıktım. Bir köşede, tırabzana dayanmış olan yıllar önceki Zavallıcık’ı gördüm, bana sönük ama gayet ciddi bir ses tonuyla, “Ben temizim doğruyum kartları açık oynarım,” diyordu.

Kapalı kapının önünde birkaç kere anahtarların sırasını şaşırdım, bir süre için kapıyı açamadım. İçeri girdiğimde, kapıyı kilitlemekte gene zorlandım. Otto bana doğru coşkuyla koştu, ona aldırış etmedim, düş almaya gittim. Bütün bu olanları hak ediyordum, hatta akan suyun altında kaskatı kesilmiş bir halde

kendime ettiğim hakaretleri de hak ediyordum. Sadece yüksek sesle kendi kendime şunu söylediğimde sakinleşebildim: “Kocamı seviyorum ve bu nedenle bütün bu olanların bir anlamı var.” Saate baktım, yatağa yattım ve ışığı söndürdüm. Umulmadık bir şekilde hemen uykuya daldım. Aklımda o sözle uykuya daldım.

* *

*

On Sekiz

Beş saat sonra, 4 Ağustos Cumartesi günü saat sekizde gözlerimi yeniden açtığımda, kendime gelmekte zorluk çektim. Terk edilişimden bu yana hayatımın en zor günü eşikte bekliyordu ama ben bunu henüz bilmiyordum.

Elimi Mario'ya doğru uzattım, yanımda uyuduğundan emindim ama yanımda hiçbir şey, onun yastığı ve hatta benim kendi yastığım bile yoktu. Yatak genişlemiş ve kısalmış gibiydi. Belki de daha uzun boylu, daha zayıf olmuşumdur, dedim.

Parmaklarım şişmişti; kan dolaşımıyla ilgili bir sorundan dolayı kendimi berbat hissediyordum. Uyumadan önce yüzüklerimi çıkarmamış olduğumu fark ettim; onları hep yaptığım gibi komodinin üzerine bırakmamıştım. Yüzükparmağımdan bütün vücuduma yayılan bir sıkışma hissettim. Yavaş bir hareketle yüzüklerimi çıkarmaya çalıştım, tükürüğümle parmağımı ıslattım ama onları çıkarmayı başaramadım. Ağzıma altın tadı gelir gibi oldu.

Bana birden yabancı görünen tavanın gelişigüzel bir noktasına diktim gözümü; karşımda beyaz duvar vardı ama her sabah gördüğüm duvardan duvara dolap yoktu. Ayaklarım boşluktaydı, başımın arkasında yaslanacak bir yer yoktu. Duyularım kulağımla dünya arasında sıkışmıştı; parmaklarımla çarşaf arasında belki pamuk, belki kadife örtü vardı.

Gücümü toplamaya çalıştım; yatağı, odayı ya da kendimi şişeden sökülmüş bir etiket gibi sökmek için dirseklerimin üstünde yavaşça doğrulmaya özen gösterdim. Uykuda devamlı hareket ettiğimi, her zamanki köşede yatmadığımı, bedenimin terden ıslanmış çarşaflardan kaydığını ya da yuvarlandığını anladım. Ama bu durumla ilgili herhangi bir açıklamada bulunamadım, iki yastık sağımda, dolap ise solumdaydı. Bitkin bir halde yatağa düştüm gene.

O sırada kapı çalındı. Gelen Ilaria'ydı; üzerinde dün gece çıkarmadığı, buruşmuş elbisesi vardı, uykulu bir halde içeri girdi.

“Gianni yatağıma kustu,” dedi.

Ona ters ters, isteksizce, başımı kaldırmadan baktım. Onu yaşlı haliyle, formunu kaybetmiş bir biçimde, ölümün kıyısında ve ölü olarak hayal ettim. O benden bir parçaydı, bir zamanlar olduğum şeyin bir iziydi, olabileceğim kız çocuğuydu, “olabileceğim” ne demekse! Zihnimde hızlı ve sönük imgeler belirdi, bütün halinde cümlelerdi ama hızla söyleniyorlardı, bir fısıltı gibi. Fiil zamanlarını doğru kullanamadığımı fark ettim; bu, aniden uyanmamdan kaynaklanıyor olmalıydı. Zaman bir soluktur, diye düşündüm, bugün sıra bende, bir an sonra kızımda; terk edilmek, unutulmak, bir anda bir kenara atılmak annemin başına gelmişti, ailemdeki tüm kadınların başına gelmişti, benim başıma geldi, benimle eşzamanlı olarak onların başına da hâlâ geliyor ve gelecekte de böyle olacak belki.

Kalkmaya karar verdim ama içten içe bir şey beni tutuyordu. Kalk emri kulaklarımda isteksizce çınlayan bir niyet olarak kaldı. Çocuktum, sonra genç kız oldum, bir adam bekliyordum, şimdi kocamı kaybetmiştim, ölüm ânıma dek mutsuz olacağım, dün gece umutsuzluktan, şeftalime yapılan aşağılamadan dolayı Carrano'nun kamışını emdim, yok yere harcanmış gurur.

“Geliyorum,” dedim kıpırdamaksızın.

“Neden bu pozisyonda uyudun?”

“Bilmiyorum.”

“Gianni ağzım benim yastığıma koydu.”

“Bunun ne zararı var?”

“Sadece yatağımı değil, yastığımı da kirletti. Ona tokat atmalısın.”

Kendimi zorlayarak doğruldum, gücümün yetmediği bir ağırlığı kaldırır gibiydim. Kurşun gibi ağır olduğuma, kendime bu kadar ağırlık yapabildiğime inanamıyordum ve gün boyu kendimi taşımak istemiyordum. Esnedim, başımı önce sağa, sonra sola çevirdim, yüzükleri çıkarmaya çalıştım ama başaramadım.

“Eğer onu cezalandırmayacak olursan, seni çimdiklerim!” diye beni tehdit etti Ilaria.

Çocukların odasına yavaş hareket etmeye özen göstererek gittim; sabırsız kızım ise önden gitmişti. Otto havladı, homurdandı, oturma odasını yatak odalarından ayıran kapıyı tırmaladı. Gianni evvelsi gece üzerinde gördüğüm kıyafetleriyle Ilaria'nın yatağında yatıyordu, terliydi, yüzü kireç gibi beyazdı, uyanmış olmasına karşın gözleri kapalıydı. İnce örtü lekelenmiş, yere sarı renkte bir leke yayılmıştı.

Çocuğa hiçbir şey demedim, buna ihtiyaç hissetmedim, içimde böyle bir duygu yoktu. Banyoya gittim, lavaboya tükürdüm, ağzımı çalkaladım. Sonra bir bez aldım; bezi yavaşça almaya çalıştım ama yaptığım bu hareket bile bana fazla geldi; bu hareketin, irademe karşı gelerek gözlerimi şaşılaştırdığı, gözlerime yanlardan baskı yaparak duvarları, aynayı, dolabı, her şeyi harekete geçiren bir bükülmeye neden olduğu izlenimine kapıldım.

Derin bir nefes aldım; öyle uzun ve derin nefes aldım ki, bu nefes, gözbebeklerimi bez parçasında sabitlemeye ve paniğimi dindirmeye muktedirdi. Çocukların odasına döndüm ve ortalığı temizlemek için yere çömeldim. Kusmuğun ekşi kokusu bana

mamaların, ani kasmaların olduğu dönemleri hatırlattı. Oğlumun hastalığının izlerini yavaş hareketlerle silerken, Napolili kadının şekerlerle susturulan mızırmız çocuklarını düşündüm. Terk edilen kadın, bir süre sonra çocuklara kızar olmuştı. Onların yüzünden üzerine anne kokusunun sindiğini ve bu kokunun kendisini mahvettiğini söylüyordu; kocasının gitme nedeni onlardı. Önce karnını şişiriyorlar, evet, önce memelerini ağırlaştırıyorlar ve üstelik de sabretmesini bilmiyorlardı. Evet, böyle sözler söylüyordu, hatırlıyorum. Annem benim duymam için sesini iyice kısarak onun sözlerini tekrarlıyordu. Ama ben bu sözlerin aynısını bir tür çift işitme duyusuyla şimdi de duyuyordum: Masanın altında oynayan çocuktum, ağzıma alıp emdiğim payetler çalardım; ve bu evin, bu sabahın yetişkiniydim de; Ilaria'nın yatağının yanında, sevimsiz bir yükümlülük yüzünden mekanik bir şekilde uğraşüyor, bir yandan da yerde sürünen nemli bezin sesine duyarlılık gösteriyordum.

Mario nasıldı? Sanırım şefkatliydi, hamilelik dönemlerim sırasında belirgin bir rahatsızlık ya da sıkıntı belirtisi göstermemişti. Aksine ben hamileyken o daha da çok sevişmek istiyordu ve ben de daha istekliydim. Şimdi bir yandan temizlik yapıyor, bir yandan da aklımdan, heyecansız bir halde hesap yapıyordum. Carla hayatımıza girdiğinde Ilaria bir buçuk, Gianni ise hemen hemen beş yaşındaydı. Artık bir işim, hiçbir işim yoktu, en az beş yıldır yazı bile yazmıyordum. Yeni bir şehirde yaşıyordum, yeniden yeni bir şehirdeydim, yanımda yardım isteyebileceğim herhangi bir akrabam yoktu ve yanımda olsalardı bile, ben zaten yardım istemezdim. Alışverişe gidiyor, dikiş dikiyor, düzenlemeler yapıyor, bitkin ve öfkeli bir biçimde iki çocuğumu caddeden caddeye, odadan odaya sürüklüyordum. Her şeyin son kullanım tarihlerine bakıyor, gelir beyannameleriyle uğraşüyor, banka ve postaneye koşuyordum. Bir şirkette çalışıp

patronuna hesap vermesi gereken muhasebeci titizliğıyle akşamları defterlerime gelir ve giderleri, yaptığım her harcamayı en ince detayına kadar yazıyordum. Hesapların olduğu yere, ara sıra kendimi nasıl hissettiğimi de yazıyordum: Çocuklarımla boyuna çiğnediğı bir yemek parçası, iki kenenin üstüme mide asitlerinin koku ve tadını akıtarak beslenmesini sağlayan ve sürekli yumuşatıp kaynaştırdıkları, canlı bir geviş maddesiydim. Süt vermek ne iğrenç, ne hayvansı şey. Ve üstüne üstlük mamadan kaynaklanan o nemli ve tatlımsı nefes kokuları. Ne kadar yıkansam da o kötü koku, anne kokusu üstümden çıkmıyordu. Mario bazen bana yapışıyor, işten yorulmuş ve heyecansız bir şekilde, uykulu halimle beni sımsıkı kendine çekiyordu. Bunu, kendi kişisel umutsuzluğına kapılıp süt, bisküvi, mama kokan ve neredeyse var olmayan tenime abanarak yapıyordu. Ben temiz olmayan bir bedendim, diye düşündüm aptallaşmış bir vaziyette, Gianni'nin kusmuk kokularının arasında; "ihlal edilecek" anneydim ben, sevgili değil. O suçluluk hisleri arasında gelip giderek, bir yandan aşka daha uygun silüetler arıyor, bir yandan melankoliye kapılıyor ve derin derin iç çekiyordu. Carla evimize doğru zamanda, tatminsiz bir arzusunun yanılsaması olarak geldi. Carla o zamanlar Ilaria'dan on üç yaş, Gianni'den on yaş, annemin Mazzini Meydanı'ndaki zavallı kadından bahsettiğı zamanki yaşımdan ise yedi yaş büyüktü. Mario, Carla'yı geleceğı olarak görmüş olmalıydı; aslında, onda geçmiş, ona benim önceden armağan etmiş olduğum ve şu an özlemini çektiğim genç kızlık günlerimi arzulamıştı. Belki Carla'nın kendisi bile ona bir gelecek verebileceğıne inanmış ve onu da buna inandırmıştı. Ama başta ben olmak üzere hepimizin akli karmakarışıklı. Mario'nun çocuklarını yetiştirirken, asla geri gelmeyecek bir zamanı, hamileliklerimden önceki genç, ince, enerjik halimi, aklıma koyduğum her şeyi yapacağımdan

arsızca emin olduğum zamanları bekliyordum. Hayır, diye düşündüm elimdeki bezi sıkıp zorlukla yerimden doğrularak, gelecek belli bir andan itibaren sadece geçmişte yaşamak gereksinimine dönüşüyor. Fiilleri derhal doğru zamanlarda çekmeye başlamalıydım.

* *

*

On Dokuz

Ben kirli bezi banyoda çalkalamak için Ilaria'nın önünden geçerken, "Ne iğrenç!" dedi ve abartılı bir hareketle geri çekildi. Kendi kendime her zamanki ev işlerini yapmaya koyulduğum takdirde, kendimi çok daha iyi hissedeceğimi söyledim. Çamaşır yıkamalıyım. İç dünyamın, düşüncelerimin durulması gerekiyordu sadece, hepsi buydu. Söz ve görüntü öbekleri birbirine karışıyordu, üst üste biniyorlardı, hızla vızıldayarak uçan yabancılarlarından farksızdılar; bu durum da, yaptığım her hareketin zarar verme ihtimalini artırıyordu. Bezi özenle çalkaladım; sonra, sabunu yüzüklere, alyansıma ve eskiden anneme ait olan yüzüğe sürdüm. Onları yavaş yavaş çıkarabilmeyi başardım ama bu beni rahatlatmadı, bedenim hâlâ tıkanıktı, damarlarımdaki düğümler açılmamıştı. Yüzükleri mekanik bir hareketle lavabonun kenarına bıraktım.

Çocukların odasına döndüğümde, alnının sıcaklığını yoklamak için dalgın bir şekilde Gianni'ye doğru eğildim. İnleyerek, "Başım çok ağrıyor," dedi.

Şefkatsiz bir sesle "Kalk," diye emrettim; ağrısına karşı gösterdiğim ilgisizliğe şaşarak bana baktı ve zorlukla doğruldu. Çarşafı sahte bir sükûnetle topladım, yatağı tekrar yaptım, çarşaf ve yastık kılıfını kirliler sepetine kaldırdım. Sadece bun-

ları yaptıktan sonra ona “Yatağa yat, termometreyi getireyim,” demeyi akıl ettim.

Ilaria ısrarla, “Ona tokat atmalısın!” dedi.

Onun isteğini yerine getirmeden termometre aramaya koyulduğum için, beni bir çimdikle cezalandırdı; bir yandan da, canımın yanıp yanmadığını anlamak için beni dikkatle inceliyordu.

Tepki vermedim; umurumda bile değildi, hiçbir şey hissetmiyordum. Ben tepki vermeyince o da kızarmış bir yüzle bana bakarak, bütün gücüyle beni çimdiklemeyi sürdürdü. Termometreyi bulduğumda Ilaria’yı dirseğimle hafifçe ittim ve Gianni’nin yanına gittim. Termometreyi koltukaltına yerleştirdim.

“Kolunu sıkı tut,” dedim ve duvarda asılı saati işaret ettim. “On dakika sonra termometreyi çıkarırsın.”

“Termometreyi yanlış yerleştirdin!” dedi Ilaria provokatör bir edayla.

Ona aldırış etmedim ama Gianni termometreyi yokladı ve azarlayıcı bir bakışla yanlış yerleştirdiğimi söyledi. Dikkat etmeliydim, bana sadece dikkat yardım edebilirdi. Termometreyi düzelttim. Ilaria hoşnut bir şekilde, “Ben fark etmiştim,” dedi. Başımila onayladım, evet, yanılmıştım. Yanıldım çünkü, diye düşündüm, bin işi bir anda yapmam gerekiyor, hemen hemen on yıldır beni bu şekilde yaşamaya zorluyorsunuz ve hem daha doğru dürüst uyanamadım bile, kahvemi içmedim, hatta kahvaltı bile etmedim.

Kahveyi hazırlayıp ocağa koymak istiyordum, Ilaria’ya süt ısıtmak, çamaşır makinesini çalıştırmak istiyordum. Ama aniden Otto’nun havlamalarını duymaya başladım, hiç susmamıştı ve boyuna yeri eşeliyordu. Oğlumun durumuyla ilgilenmek için bu sesleri kulak ardı etmişim ama köpeğin çıkardığı sesler artık sestten ziyade elektroşok akımını andırır olmuştu ve duyulmamacak gibi değildi.

“Geliyorum!” diye bağırdım.

Bir önceki akşam onu dışarı çıkarmadığımı fark ettim; bunu tamamen unutmuştum. Köpek geceyi sıkıntı içinde geçirmiş olmalıydı ve şimdi de deliriyordu, gidermesi gereken ihtiyaçları vardı. Hoş, bu benim için de geçerliydi. Bir yığın atığı barındıran, patlamak üzere bir sidik torbası olan, karnı ağrıyan canlı bir et yığınıydım. Bunu kendime acımadan, soğukkanlı bir saptama olarak aklımdan geçirmiştım. Başımdaki karmakarışık sesler bana kararlı darbeler indiriyordu: kustu, başım ağrıyor, termometre nerede, hav hav, bir şeyler yap, harekete geç.

“Köpeği dışarı çıkarıyorum,” dedim kendi kendime kararlılıkla.

Otto’ya tasmaını taktım; anahtarı çevirdim, onu kilitten çıkarmakta zorlandım. Ancak merdivenlerden inerken üzerimde gecelik ve ayaklarımda terlik olduğunu fark ettim. Bunu Carrano’nun kapısının önünde fark ettim, tiksintiyle karışık bir şekilde güldüm; hiç kuşkusuz yorucu geçen gecenin ardından kendine gelmek üzere uyuyor olmalıydı. Bana neydi ondan; beni gerçek kılığımle, hemen hemen kırk yaşında olan bedenimle görmüştü, iç içe geçmiştik. Diğer komşulara gelince, kimisi uzun süredir tatildeydi, kimisi de cumadan, hafta sonunu geçirmek üzere denize, dağa gitmişti. Mario gitmemiş olsa, biz üçümüz de hiç olmazsa bir aylığına deniz kıyısında bir yere yerleşirdik. Pezevenk herif. Bina boştu, ağustos ayında hep böyle olurdu. Her kapının önünde alaycı mimikler ve nanik yapmak, dil çıkarmak istiyordum. Umurumda bile değillerdi. Mutlu aileler, serbest meslekle edinilen iyi kazançlar, aslında bedava olması gerekirken bir yığın parayla kolaylık satan adamlar. Onlar da Mario gibiydi; Mario da fikirlerini, aklını satarak, ders verirken kullandığı ikna edici ses tonunu takınarak bizlere iyi bir yaşam sağlıyordu. Ilaria eşikten bana seslendi:

“Kusmuk kokusuyla kalmak istemiyorum.”

Yanıt vermediğim için tekrar eve girdi, kapının hızla çarpıldığını duydum. İyi de, biri beni bir tarafa çekerse, ben diğer tarafta da olamazdım; burada olan, orada olamaz. Otto da, ben onun yavaş gitmesini sağlamaya çalışırken, bana aldırış etmiyor ve sabırsızlıkla beni hızla basamaktan basamağa sürüklüyordu; canım koşmak istemiyordu; koşarsam kırılırdım, zaten ardımda bıraktığım her basamak zihnimde bile parçalanıyordu ve tırabzan da, sarı duvarlar da ardımda şelale gibi akıyordu. Sadece net çizgileri olan merdiven katlarını görebiliyordum; arkamda gazlı bir iz hissediyordum, ben kuyruklu bir yıldızdım. Ah ne kötü bir gündü, sabahın yedisinde bile aşırı sıcaktı; ortalıkta Carrano ve benimki haricinde park edilmiş tek bir araba bile yoktu. Belki de dünyayı alışılmış düzeni içinde algılamak için fazla yorgundum. Evden çıkmamam gerekirdi. Evden çıkmadan önce ne yapmıştım ben? Kahve kaynatma kabını ocağa koymuş muydum? İçine kahve koymuş, su doldurmuş muydum? Onu taşmayacak şekilde sıkı sıkı kapamış mıydım? Peki ya kızın sütü? Bunları yapmış mıydım, yoksa sadece yapmayı mı düşünmüştüm? Buzdolabının kapağını açmak, sütü almak, buzdolabını kapamak, sütü tencereye boşaltmak, süt kutusunu masada bırakmamak, ocağı yakmak, tencereyi ateşe koymak. Bu işlemleri doğru olarak yapmış mıydım?

Otto beni caddeye, sonra da açık saçık yazılarla dolu tünele sürükledi. Park ıssızdı; nehir maviye çalan plastikten yapılmış gibi duruyordu; karşı taraftaki tepeler su yeşili rengindeydi; hiç trafik gürültüsü yoktu; etrafta sadece kuş cıvıltısı işitiliyordu. Kahveyi, sütü ocakta bırakmış olsam, her şey yanardı. Süt kabarak taşar ve alevi söndürürdü ve gaz eve yayılırdı. Hâlâ gaz saplantısı. Camları açmamıştım. Ya da bunu düşünmeden, otomatik olarak yapmış mıydım? Yapmadığın zaman bile

zihninde tamamlanan alışkanlıklar. Ya da farkındalığını bile kaybettiğinde yaptığı alışkanlıklar. Zihnimde ihtimal listesi çıkarıyordum. Kendimi banyoya kapatmış olsam daha iyiydi; karnım şişti ve şiddetli ağrılarım vardı. Güneş ağaçların yapraklarını, çam iğnelerini bile nakış nakış işliyordu; ışığın çılgın bir oyunuydu bu ve ben her ışık oyununu tek tek sayabilirdim. Hayır, ne kahveyi ne de sütü ocağa koymuştum. Şimdi bundan emindim. Bu emin olma durumunu koru. Uslu dur, Otto.

Köpek kendi ihtiyaçlarından dolayı beni onun peşinden koşmaya mecbur etti; ben de karnımda kendi ihtiyaçlarımla baskısını hissediyordum. Tasmaşı avcumu kesmek üzereydi, Otto'yu kuvvetle çektim ve serbest bırakmak üzere eğildim. Fişek gibi, acil ihtiyaçları olan koyu bir kütle olarak fırladı gitti. Ağaçları suladı, çimlerin oraya kakasını yaptı, kelekleri kovaladı, çamlığa gidip ortadan kayboldu. Acaba ben o hayvansı enerjimi ne zaman kaybetmiştim. Buluş çağında belki de. Şimdi gene vahşileşiyordum, ayak bileklerime baktım, koltukaltlarıma; ne zamandan beri ağda yapmıyordum, ne zamandan beri jilet vurmu-yordum tüylerime? Ben ki dört ay öncesine kadar leziz bir yemek, bir şeftaliydim. Mario'ya âşık olduğum andan beri, benden tiksineceğinden korkmaya başlamıştım. Bedeni iyice yıkamak, deodoran sürmek, bedenin hoş olmayan tüm izlerini yok etmek. Yükselmek. Yerden kopmak istiyordum; beni iyi olan, güzel olan her şey gibi, yükseklerde görmesini istiyordum. Kötü koku üzerimden tamamen gitmemişse tuvaletten çıkmıyordum; çişimin sesini duymaması için muslukları açıyordum. Keseleniyordum, kendimi tımar ediyordum, iki günde bir saçlarımı yıkıyordum. Güzelliği, bedenselliğin izlerini silmek üzere gösterilen bitmek tükenmez bir çaba olarak görüyordum. Bedenimi, bedenle ilgili bilinen şeyleri unutarak sevmesini istiyordum. Güzellik, işte bu unutuş demektir, dedim sıkıntıyla. Belki de değildir. Onun

sevgisinin, benim bu saplantıma gerek duyduğuna inanmış olan bendim. Yersiz bir inanıştı; geri kafalıydı bu düşünce; suçlusu da beni saplantı derecesinde bakıma alıştırmış olan annemdi. Bir havaalanı şirketinde çalıştığım sırada uzun süre aynı odayı paylaştığım, çok çok yirmi beş yaşındaki genç bir kadın bir sabah arsızca osurup üstüne de suç ortağı edasıyla bana bakıp yarım ağız gülümsediğinde tiksiniş mi, şaşırış mı, yoksa eğlenmiş miydim hatırlamıyorum. Şimdiki kızlar insan içinde geçiriyor-du artık, osuruyorlardı, hatta hatırlıyorum, Carla'dan üç yaş küçük, on yedi yaşındaki bir sınıf arkadaşım da yapardı bunu. Balerin olmak istiyordu ve zamanını dans okulundaki pozları okulda sergilemekle geçiriyordu. Başarılıydı. Teneffüsteyken, sınıfta, sıralara değmeden kendi etrafında dönerdi. Sonra da bizleri şaşırtmak ya da erkeklerin gözündeki incelik ve şıklık imgesini yıkmak için, aklına estiği gibi boğazından, kışından sesler çıkarırdı. Dişilerin hayvansılığını ta ilk uyanışından beri üstümde, etimde hissediyordum. Ansızın gitgide artan ihtiyacı-mı giderme konusunda sabırsızlanmaya başladım; karnımı ağrı sardı; bir banka oturmam gerekti; nefesimi tuttum. Otto yok olmuştu, belki de bir daha dönmeye niyeti yoktu; ılık çaldım; gerçekten çok, bir suluboya resmini andıran, adı olmayan sık ağaçların oradaydı. Ağaçlar yanımda, arkamdaydılar. Kavak mıydılar? Sedir miydiler? Akasya mı? Gelişigüzel isimler, ben nereden bilebilirdim ki adlarını; hiçbir şey bilmiyordum ben; evimin önündeki ağaçların ismini bile bilmiyordum. Onları yazmaya kalksam, beceremezdim. Kütükler büyütecin altında gibiydi. Benimle onların arasında mesafe yoktu; oysaki kurallar bir şeyi anlatmak için öncelikle bir mezura, bir takvim almak gerektiğini, kendimizle anlatılacak olaylar, heyecanlar arasındaki mesafeyi ve geçen zamanı hesaplamak gerektiğini söylüyordu. Bense her zaman, her şeyi üstümde, soluğumda hissediyordum.

Bunları aklımdan geçirirken üstümde gecelik değil de, Valentino'nun bitkilerinin, caddelerinin, Prenses Isabella Köprüsü'nün, nehrin, yaşadığımız binanın ve hatta köpeğin çizili olduğu uzun bir manto varmış hissindeydim. Bu nedenle bu kadar ağır ve şiştim. Sıkıntı ve karın ağrısıyla inleyerek yerimden kalktım; dayanamıyordum artık. Eğri büğrü yürümeye başladım, avcumda evin anahtarlarını sıkıyor, tasmaıyla yere vuruyordum. Hayır, ağaçlar namına hiçbir şey bilmiyordum. Kavak mı? Lübnan sediri mi? Çam mı? Akasyayla keçiboynuzu arasındaki fark neydi? Sözcüklerin yanıltmacası işte; her şey hileydi; belki de cennet, olayları güzelleştirmek için sözcüklere ihtiyaç duyulmayan bir yerdi. Kendimi yeren alaycı bir gülüşle geceliğimi yukarı kaldırdım, yere çömeldim, bir kütüğün arkasına çişimi ve kakamı yaptım. Yorulmuştum, çok yorgun düşmüştüm.

Bunu yüksek sesle söyledim ama ses tez zamanda ölür; sözcükler boğazınızdayken canlı gibi dururlar, oysa dile geldikleri an sönerler. Ilaria'nın uzaktan beni çağırdığını duydum. Sesi çok hafif geliyordu.

“Anne, dön, Anne!”

Bu sözler sıkıntılı minik bir canlının sözleriydi. Onu görmüyordum ama balkonun korkuluğuna sımsıkı sarılmış ellerle söylediklerini tahmin edebiliyordum. Balkondaki boşluğa açılan o yüksek alanın onu korkuttuğunu biliyordum ve eğer oraya kadar çıkmışsa, bana gerçekten de ihtiyaç duyuyor olmalıydı. Belki süt sahiden de ocaktaydı, belki kahve kabı patlamıştı, belki gaz evin içinde yayılıyordu. Ama niye yardıma koşmalıydım ki? Buruk bir halde, kızın bana ihtiyacı olsa da, benim ona hiç ihtiyaç duymadığımı fark ettim. Mario'nun da ona ihtiyacı yoktu hem. Bu nedenle Carla'yla yaşamaya gitmişti; onun Ilaria'ya, Gianni'ye ihtiyacı yoktu. Arzu keser. Belki de sadece keser, kestirip atar. Onun yeni arzusu bizden uzakta, sonsuz bir şerit boyunca

kaymak olmuştı; benimkisi ise şimdi yerin dibine batmaktı, arzum kendimi terk etmekte, damarlarıma, bağırsaklarıma, içime sessiz ve dilsiz olarak çökmekte. Üstümden soğuk ter boşanmaya başladığını fark ettim; tenimden buz gibi cila akıyordu sanki; henüz sabahtı ama hava şimdiden sıcaktı. Bana neler oluyordu. Evimin yolunu bulmam imkânsızdı.

Ama o an bir şey ayak bileğimi nemlendirerek bana değdi. Yanımda Otto'yu gördüm, kulakları yukarı dikilmiş, dili dışarda, iyi kurt köpeği bakışıyla bakıyordu. Doğruldu, tasmaını takmaya çalıştım defalarca ama beceremedim, oysa o hareketsiz duruyordu, nefes nefeseydi ve bakışlarında alışılmadık bir şey, belki de hüznün vardı. Sonunda dikkatimi toparlayabildim ve boynuna tasmaını taktım. Git, git, dedim ona. Bana öyle geldi ki, elimde tasmayla onun arkasından gitsem, yüzümde sıcak havayı, tenimde kuruluğu ve ayaklarımın altında toprağı gene hissedebilirdim.

* *

*

Yirmi

Çam koruluğundan evin girişine dek gergin bir ip üzerindeymiş gibi yürüdüm ve asansöre vardım.

Asansör kabini yavaş yavaş yukarı çıkarken, sırtımı kabin duvarına verdim ve Otto'ya minnetle baktım. Ayakları hafifçe açık duruyordu, soluk soluğaydı; ağzından yerde şekiller çizen ince bir salya akıyordu. Asansör durdu.

Eşikte Ilaria'yı gördüm; bana çok aksiymiş gibi göründü, sanki annemdi de bana görevlerimi hatırlatmak üzere ölümler diyarından gelmişti.

"Gene kustu!" dedi.

Eve benden önce girdi; tasmaşını çıkardığım Otto da onu izledi. Ne yanık süt ne de kahve kokusu vardı. Kapıyı geç kapadım, mekanik bir hareketle anahtarı kilide soktum, iki kere çevirdim. Elim, bir yabancıнын eşyalarını karıştırmak üzere evime girmesine karşı beni koruması gereken bu harekete alışmıştı artık. Üzerime zorunluluklar ve suçlar yüklemek isteyen, yeniden yaşamamı bile engellemek niyetinde olan insanlara karşı kendimi korumalıyım. Çocuklarımanın da beni, kendi bedenlerinin sadece benim yüzümden, benimle aynı havayı solumaktan dolayı solduğuna inandırmak istediğine dair şüphe duydum.

Gianni'nin rahatsızlığı buna yarıyordu. O hastalığıyla benim fenalık saçtığımı ortaya koyuyor, Ilaria ise bunu gözüme gözüme sokuyordu. Ortalıkta yeniden kusmuk vardı, iyi, o halde? Bu ilk değildi ve son da olmayacaktı. Gianni'nin midesi babasınıninki gibi hassastı. İkisini de araba ve deniz tutardı. Bir yudum soğuk su, biraz fazla yağlı bir dilim pasta onların fenalaşmaları için yeterliydi. Hayatımı daha da karmaşık hale sokmak, günümü iyice zorlaştırmak için Gianni kimbilir gizlice neler yemişti.

Odayı gene dağınık buldum. Şimdi kirli çarşaflar bir köşede bulut gibi duruyordu ve Gianni Ilaria'nın yatağına uzanmıştı. Kızım ona benim yerime bakmıştı. Çocukluğumda annem-leyken yaptığım gibi davranmıştı: Annesinden gördüğü şeyleri yapmaya çalışmıştı. Yerime geçerek otoritemden kurtulmaya çalışıyor, yerimi almak istiyordu. Ben genellikle uyumluydum; annemse hiçbir zaman uyumlu olmamıştı. Ne zaman bir şeyi onun yaptığı gibi yapmaya çalışsam beni azarlayıp, yaptığım işin kötü olduğunu söylerdi. Belki de kızım aracılığıyla eyleme geçen ve yetersizliğimi göstererek beni ezmek isteyen oydu. Ilaria kraliçe rolünü oynadığı bir oyuna beni davet eder gibi, açıklamalarda bulunmaya başladı:

“Kirli çamaşırları oraya koydum ve onu kendi yatağıma yatırdım. Çok kusmadı, sadece böyle yaptı.”

Öğürür gibi yapıp, yere birkaç kez tükürerek olayı sahneledi. Gianni'ye yaklaştım, terliydi, bana kin dolu gözlerle baktı.

“Termometre nerede?” diye sordum.

Ilaria onu hemen komodinin üstünden aldı ve dereceyi okumayı bilmemesine rağmen biliyormuş gibi yaparak, “Ateşi var, ama fitil koymak istemiyor,” dedi.

Termometreye baktım, ama minik çizginin üzerindeki derecelere dikkatimi veremedim. Bilmem ne kadar zaman elimde o şeyle, bakışımı görmeye odaklamaya çalışır vaziyette durdum.

Çocuklarla ilgilenmeliyim, diyordum kendi kendime, ama dikkatimi bir türlü toplayamıyordum. Geceleyin bana bir şeyler olmuş olmalıydı. Ya da aylar sonra gerginliğin en uç noktasına gelmişim ve termometreyi elimde tutmaya devam etsem de, ayağımı yere bassam da, çocukların bakışının üzerimde olduğumu fark etsem de, belki de rüyalarda olduğu gibi yavaşça yere düşüyordum. Hepsi kocamın başıma açtığı sıkıntıların suçuymdu. Ama yeterdi artık, acıyı aklımdan kesip atmalıyım, beynimi çizen o tırmıkları silmeliydim. Bu kirli çarşafları da diğer tarafa götürmeliydim. Onları çamaşır makinesine atmak gerekiyordu. Çamaşır makinesini çalıştırmalıyım. İçinde çamaşırlar, su ve sabun dönerken makineye bakmalıyım.

“Ateşim 38,2...” dedi Gianni tek bir nefeste. “Ve başım çok fena ağrıyor.”

“Ftil koyması gerek,” diye ısrar etti Ilaria.

“Hayır, koymayacağım.”

“O halde sana tokat atarım!” dedi Gianni’ye.

“Ona tokat atmayacaksın,” diye müdahale ettim.

“Peki sen niye tokat atıyorsun o halde?”

Ben tokat atmıyordum, hiç atmamıştım, çok çok atacağını söyleyerek tehdit etmişim. Ama belki de çocuklar için tehdit ile gerçekte yapılan arasında bir fark yoktu. Hiç olmazsa ben küçükken benim için öyleydi; hatta belki büyüdükten sonra bile öyle kaldı. Annemin bir yasağına uymayacak olsam, o yasağı ihlal eder etmez başıma gelenler gelirdi. Sözcükler hemen geleceği yaşatırdı ve suçumun ya da işlemek istediğim suçun ne olduğunu hatırlamadığımda bile yaram kanamaya devam ederdi. Annemin sık sık söylediği bir söz aklıma geldi. Terzilik araç gereçlerine dokunduğumda, “Rahat dur yoksa ellerini keserim!” derdi. Ve ağzından çıkan o sözler benim gözümde uzun ve kızgın demirden yapılmış makasa dönüşürdü; o sözcükler, bi-

leklerimin iğne ve iplikle dikilmesini gerektirecek, bileklerimde kesikler bırakan ustura bıçaklarıydı.

“Ben size hiç tokat atmadım,” dedim.

“Bu doğru değil.”

“Çok çok size tokat atacağımı söyledim. Arada büyük fark var,” dedim.

Hiçbir fark yok oysaki, diye kendi kendime düşündüm ve zihnimden geçen bu düşünceden dolayı ürktüm. Çünkü eğer ayırım yapma yeteneğimi temelli kaybedecek olsaydım, sınırları silen o koca akıntıya kapılsaydım o sıcak yaz gününde neler olmazdı ki!

“Tokat dediğimde sana tokat atmıyorum ki,” diye sakince anlatmaya koyuldum; sakın ve mantıklı görünerek, kendimle ilgili iyi bir izlenim bırakmak istediğim bir müfettişin karşısındaydım sanki. “Tokat sözcüğü tokadın kendisi değildir.”

Ve ondan ziyade kendimi bu söylediğime inandırmak için, kendi kendimi tokatlamaya başladım. Sonra gülümsedim. Bunu sadece o tokadın bana aniden komik gelmesinden dolayı yapmadım; aynı zamanda, yaptığım şeyin neşeli ve tehdit barındırmayan bir şey olduğunu göstermek için de yaptım. Ama işe yaramadı. Gianni hemen yüzünü çarşafların altına gizledi, Ilaria ise bana şaşkın şaşkın ve yaşlı gözlerle baktı.

“Anne canını yaktın,” dedi acı çeken bir ses tonuyla, “Burnundan kan akıyor.”

Gerçekten de kan geceliğime damlıyordu ve bu, utanmama neden oldu.

Burnumu çektim, tuvalete gittim, kızımın içeri girmesini engellemek için kapıyı kilitledim. Yeter, dikkatini toplamaya çalış, Gianni’nin ateşi var, bir şeyler yap. Burnuma pamuk tıkayarak kanı durdurmaya çalıştım ve evvelsi gece düzenlediğim ilaçlara bakmaya koyuldum. Ateş düşürücü bir ilaç bulmaya çalışıyor,

bir yandan da şöyle düşünüyordum: “Bir sakinleştiriciye ihtiyacım var, bana bir şeyler oluyor, sakinleşmem gerek.” Bunları düşünürken bir yandan da, diğer odada duran Gianni’nin ateşinin olduğu düşüncesinin zihnimden silinmek üzere olduğunu, onun sağlığıyla ilgili duyduğum kaygının kaybolduğunu, çocuğa karşı kayıtsızlaştığımı, onu sadece gözümün ucuyla, bulanık ve dağılmış bir bulut olarak gördüğümü hissediyordum.

Kendime hap aramaya koyuldum ama bulamadım; onları nereye koymuştum, ne salaklık, hatırladım, evvelsi akşam lava-boya koymuştum. Sakinleşmek için banyo yapmayı düşündüm; sonra da, belki ağda yapardım, yıkanmak beni sakinleştirirdi; tenimde suyun ağırlığını hissetmeye ihtiyacım vardı; kendimi kaybetmek üzereydim ve toparlanamadığım takdirde çocuklara ne olurdu?

Carla’nın onlara dokunmasını istemiyordum, bunu düşünmek bile beni ürpertmeye yetiyordu. Daha buluş çağını tam olarak arkasında bile bırakmamış, elleri, o adamın çocuklarının kanında bulunan spermiyle kirlenmiş bir kızın çocuklarımla ilgilenmesi... Onu ve Mario’yu çocuklarımdan uzak tutmalıydım. Kendime yetmeli, onlardan gelecek hiçbir şeyi kabul etmemeliyim. Küveti doldurmaya başladım; damlaların küvette çıkardığı sesler duyuluyordu, musluktan akan suyun hipnotize edici etkisi...

Ama hemen sonra suyun sesini duymamaya başladım; şimdi yanımdaki aynada kayboluyor, kendimi tahammül edilmez bir netlikle görüyordum: Saç baş dağılmış, makyajsız gözler, kanla kirlenmiş, pamuklu bir burun, tüm yüzde yoğunlaşma çabasından doğan bir mimik, kısa ve lekeli gecelik.

Bu görüntüyü düzeltmek istedim. Yüzümü pamukla silmeye başladım; yeniden güzel olmak istiyordum, buna acil olarak gereksinim duyuyordum. Güzellik huzur verirdi; çocukla-

ra da yarardı bu; Gianni hiç kuşkusuz beni bakımlı görünce iyileşmesine yardımcı olacak bir hoşnutluk duyardı; hem ben de kendimi daha iyi hissederdim. Gözler için hassas makyaj temizleyici, yumuşatıcı süt, alkolsüz nemlendirici tonik, silinmek, renklenmek, makyaj. Renksiz bir yüz nedir ki, renklenmek demek gizlenmek demektir, hiçbir şey bir yüzeyi renkler kadar iyi gizleyemez. Haydi, haydi. Tükürüğün derinlerinden gelen ses mırıltısı, Mario'nun sesi. Yıllar öncesine, kocamın söylediği aşk dolu cümlelere kaydı zihnim. Şen ve mutlu hayatın minik kuşu derdi bana, çünkü klasik edebiyatın iyi bir okuyucusuydu; hayran olunası bir hafızası vardı. Ve eğlenceli bir listesi vardı: Göğüslerimi sarabilmek için sutyenim olmak isterdi, ve külotum ve eteğim ve ayağıma giydiğim ayakkabım ve beni yıkayan su ve beni yağlayan krem ve baktığım ayna olmak isterdi; iyi edebiyata ayak uyduran bir şakacı, güzel sözlere olan düşkünlüğümü harekete geçiren bir mühendisti; aynı zamanda da, bana olan arzusunu şekillendirmeye hazır bir dolu imge karşısında büyülenirdi; bana büyülenirdi, bana, aynadaki kadına. Bir far ve ruj maskesi, pamukla şişmiş burun, boğazda kan tadı.

Ani bir hareketle arkamı döndüm, suyun küvetten taşmak üzere olduğunu fark ettim. Musluğu kapadım. Elimi suya daldırdım, buz gibiydi, suyun sıcak akıp akmadığına bile bakmamıştım. Yüzüm aynadan dışarı kaydı, ilgi alanıma girmiyordu artık. Soğuk beni Gianni'nin ateşine, kusmuğa, baş ağrısına geri götürdü. Banyoya kapanmış ne arıyordum: ateş düşürücü. Yeniden aramaya başladım, buldum, yardım çağırır gibi çocuklara seslendim:

“Ilaria? Gianni?”

* *

*

Yirmi Bir

Çocukların sesini duymaya ihtiyacım vardı şimdi. Ama onlardan ses seda çıkmadı. Kapıya koştum, açmaya çalıştım, başaramadım. Kapıyı kilitlediğimi hatırladım; kapıyı açmak için anahtarı sola çevirmek yerine kapatır gibi sağa çevirdim. Derin nefes aldım, onu nasıl açacağımı hatırlamalıyım, anahtarı doğru yönde çevirdim, koridora çıktım.

Kapının hemen önünde duran Otto'yu gördüm. Yan yatmıştı ve başı yerdeydi. Beni görünce kıpırdamadı, hatta kulaklarını bile dikleştirmede, kuyruğunu bile sallamadı. Bu yatışı iyi bilirdim; canı yandığı ve sevilme istediği zaman böyle yatar; bu melankoli ve acı duruşuydu, anlayış beklediği anlamına gelirdi. Aptal köpek, o da beni sıkıntı, fenalık yaydığıma ikna etmek istiyordu. Eve fenalık tohumları mı saçıyordum ben? Bu mümkün müydü? Ne zamandır yapıyordum ben bunu, dört beş yıldır mı? Bunun için mi Mario küçük Carla'yla yakınlaşmıştı? Köpeğin karnına hafifçe ayağımı koydum, ayağımla onu hafifçe okşadım ve ayak tabanımın tamamını saran sıcaklığını duydum; ayağımla kasıklarına kadar ilerledim. Salyasının dantel gibi patilerine aktığını gördüm.

Ilaria koridorun diğer tarafından “Gianni uyuyor,” diye fısıldadı. “Gel.”

Köpeğin üstünden sıçradım, çocukların odasına gittim.

“Ne kadar güzelsin,” dedi Ilaria içten gelen bir hayranlıkla ve uyumakta olan Gianni’yi görmem için beni hafifçe yana çekti. Çocuğun alnında üç madeni para vardı ve gerçekten de derin derin uyuyordu.

“Paralar soğuk,” diye bana açıklamada bulundu Ilaria. “Baş ağrısının dinmesini ve ateşinin geçmesini sağlıyor.”

Arada bir onlardan birini alıp su bardağına daldırıyor, sonra parayı kurulayıp gene kardeşinin alnına koyuyordu.

“Uyandığı zaman ateş düşürücü alması lazım,” dedim. İlaç kutusunu komodinin üstüne koydum; bir şeyle, herhangi bir şeyle meşgul olmak için koridora gittim. Kahvaltı hazırlama-lydım, evet, bu iyi bir fikirdi. Gianni’nin ise midesini dinlendirmesi, bir şey yememesi daha iyi olurdu. Çamaşır makinesini çalıştırmalıydım. Otto’yu okşamalıydım. Köpeğin artık banyo kapısının önünde olmadığını fark ettim; salyalı melankoli gösterisini sahnelemeye son vermişti demek ki. Böylesi daha iyiydi. Başkalarına, insanlara ve hayvanlara geçen benim rahatsızlık verici, fenalık yayıcı varlığım değilse, demek ki onların rahatsızlığı beni hasta ediyordu. Bu nedenle kesinlikle bir doktor çağırmak gerek diye düşündüm hayati bir karar almışçasına. Telefon açmalıydım.

Bu düşünceyi zihnimde tutmayı kendi kendime emrettim; aldığım kararı rüzgârda salınan bir sicim gibi ardım sıra sürükledim ve ağır adımlarla oturma odasına geçtim. Çalışma odamın dağınıklığı beni cin çarpmışa çevirdi. Çekmeceler açıktı, kitaplar oraya buraya saçılmıştı. İleride yazmayı istediğim kitap için notlar aldığım defter de açıktı. Son sayfalarına

göz gezdirdim. Üzerine kargacık burgacık yazımla *Yıkılmış Kadın*'dan bazı parçalar ve *Anna Karenina*'dan birkaç satır geçirmiştım. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum bile. Kitaplardan bazı alıntılar yapmak bana ait bir alışkanlıktı tabii ama o deftere yazmazdım onları; alıntı yapmak için kullandığım başka, özel bir defterim vardı. Hafızam gerçekten de ufala ufala ortalıktan yitiyor muydu? Anna'nın tren ona çarpıp, onu ezip geçmeden hemen önce kendi kendine sorduğu "Neredeyim? Ne yapıyorum? Neden?" sorularının altını kırmızı kalemle çizmiş olduğumu da hatırlamıyordum. Alıntıların içeriği bana yabancı gelmiyordu; onları iyi tanıyor gibiydim ama gene de o yazıların o sayfalarda ne işleri olduğunu anlayamıyordum. Onları bu kadar iyi bilmemin nedeni tam da yakın zamanda, evvelsi gün yazmış olmam mıydı? Ama eğer öyleyse bunu yaptığımı niçin hatırlamıyordum? Neden bu defterdeydiler de, diğlerinde değillerdi?

Çalışma masama oturdum. Aklımda tutmam gereken bir şey vardı ama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Zihnimde sabit hiçbir şey yoktu, her şey kaygandı. Defterime, Anna'nın sorduğu sorulara demir atmış gibi duran kırmızı çizgilere baktım. Okudum, tekrar tekrar okudum ama gözlerim soruların üstünde, onları anlayamadan geziniyordu. Duyularımda işlemeyen, yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Duyularımda, duygularımda bir kopukluk vardı. Bazen kendimi buna kaptırıyor, bazense bundan korkuyordum. Yazdığım o sözcükler örneğin tam bir muammaydı. Soru işaretlerine cevap bulamıyordum, olası her yanıt bana saçma geliyordu. Nerede olduğum, ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yoktu, yitmişim. Neden sorusunun karşısında ise dilsizdim. Bütün bu olanlar tek bir gecede olmuştu. Hatta ne zaman olduğunu da bilmiyordum, belki de inatla

aylarca direndikten sonra kendimi o kitaplarda görmüştüm ve bulanıklaşmış, daimi olarak bozulmuştum. Metalden yapılı kalbi durmak yerine atmayı sürdürdüğü için, her şeyin zamanını bozan bozuk bir saat gibiydim.

* *

*

Yirmi İki

O sırada, burnuma bir şeyin çarptığını hissettim ve burnumun gene kanadığını düşündüm. Ama çok geçmeden koku alma duyusuyla dokunma duyusunu karıştırdığımı fark ettim. Eve yoğun, kötü bir koku yayılıyordu. Gianni'nin gerçekten de kötü durumda olduğunu düşündüm, doğruldum, odasına gittim. Ama kız kardeşinin şaşmayan madeni para değiştirme işlemine karşın çocuk hâlâ melekler gibi uyuyordu. O zaman temkinle, yavaş yavaş koridordan Mario'nun çalışma odasına doğru yürümeye başladım. Kapı aralıktı, içeri girdim.

Kötü koku oradan geliyordu; içerisi nefes alınabilecek gibi değildi. Otto, sahibinin masasının altında yan yatmıştı. Ona yaklaştığım zaman tüm bedeni ürperir gibi oldu. Ağzından salyalar akıyordu ama gözleri hâlâ iyi kurt köpeği gözleriydi; bununla birlikte, sanki gözlerinin rengi atmıştı, daha beyazdı. Hemen yanında ise siyaha çalan, genişleyen bir leke, kanlanmış bir birikinti vardı.

Başta geri geri gitmeyi, odadan çıkmayı, kapıyı kapatmayı düşündüm. Uzun süre ne yapacağım konusunda kararsız kaldım; yılan gibi evime süzülen bu yeni hastalığın bilincine varmalıydım. En sonunda odada kalmaya karar verdim. Köpek hareket-

sizce yatıyordu, kasılmıyordu artık, şimdi gözkapakları inikti. Eski zamanlara ait, kurulan metal oyuncaklar gibi düğmesine basar basmaz aniden canlanmaya hazır görünüyordu; sanki son bir kez gücünü toplar gibi kımıldamadan yatıyordu.

Yavaş yavaş odadaki o kötü kokuya alışmaya başladım; bu kokuyu öyle kanıksadım ki, birkaç saniye içinde koku bölünmeye ve bana göre daha da kötü olan bir koku yayılmaya başladı: Mario'nun alıp götürmediği ve orada, onun çalışma odasında kalan koku. Bu odaya ne zamandır girmiyordum? Öfkeyle en kısa zamanda onu daireyi tamamen terk etmeye, evin her köşesinden kendi izlerini kazımaya zorlamam lazım diye düşündüm. Beni terk etmeye karar verip, bir yandan da, Otto'nun çıkardığı berbat kokuyu bile bastırarak kadar kuvvetli olan terini, bedeninin izlerini bu evde bırakamazdı. Öte yandan, köpeğe patisiyle kapının kolunu açmak için kuvvet veren şeyin de o koku olduğunu fark ettim; köpek de benden hoşnut değildi, sahibinin izlerinin daha kuvvetli olduğu çalışma masasına kadar sürüklenip gelmişti ve orada bulunmak onu rahatlatıyordu.

Kendimi bu son aylarda hiç olmadığı kadar aşağılanmış hissettim. Nankör köpek; onunla ben ilgileniyordum, onu terk etmeyen, yanında kalan bendim, ihtiyaçlarını gidermesi için onu dışarı çıkaran bendim ve o, yerde yatmış, yaraya ve tere dönüşürken, kocamın, o güvenilmez adamın, hıyanet edenin, kaçağın kokusunda huzur aramaya koyuluyordu. Burada yalnız başına kal, bunu hak ediyorsun, diye iç geçirdim. Nesi olduğunu bilmiyordum; bilmek umurumda da değildi; o da benim uyanmamın bir hatasıydı, düzene sokamadığım bir günün karman çorman bir olayıydı. Öfkeyle kapıya doğru geri geri gittim, Ilaria'nın omzumun arkasından, "Nedir bu koku?" diye sorduğunu duydum. Sonra Otto'nun çalışma masasının altında olduğunu gördü ve "O da mı hasta? Zehir mi yedi?" dedi.

“Ne zehri?” dedim kapıyı kapatarak.

“Zehirli köfte. Babam her zaman buna dikkat etmemizi söylüyor. Köpeklerden nefret eden alt komşumuz parka zehirli köfte koyuyormuş.”

Otto için endişelenerek kapıyı açmaya çalıştı ama bunu yapmasına müsaade etmedim.

“Otto gayet iyi,” dedim, “Biraz karnı ağrıyor sadece.” Bana büyük bir dikkatle baktı, öyle ki doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştığını düşündüm. Oysa bana bununla hiç ilgisi olmayan bir soru sordu:

“Ben de senin yaptığın gibi makyaj yapabilir miyim?”

“Hayır, sen kardeşine bak.”

“Sen bak,” diye karşılık verdi ve tuvaletin yolunu tuttu.

“Ilaria makyaj malzemelerime dokunma!”

Bana yanıt vermedi; ben de uzaklaşmasına göz yumdum, arkamı bile dönmedim, ayaklarımı sürüye sürüye Gianni’nin odasına gittim. Kendimi bitkin hissediyordum; sesim bile bana gerçekten ziyade, zihnimdeki bir tını gibi geliyordu. Gianni’nin alnından Ilaria’nın koyduğu madeni paraları aldım; elimi onun kuru cildinde gezdirdim. Kor gibi yanıyordu.

“Gianni,” diye seslendim ama o uyumaya ya da uyur gibi yapmaya devam etti. Ağzı yarı aralıktı; dudakları, içinde dişlerin parladığı ateş kırmızısı bir yarayı andırıyordu. Onu uyandırmak için ona dokunup dokunmamam, alnını öpüp öpmemem ya da hafifçe sarsıp sarsmamam gerektiğini bilmiyordum. Onun hastalığıyla ilgili aklıma gelen her soruyu da geri püskürttüm: zehirlenme, yaz gribi, buz gibi bir içeceğin etkisi, menenjit. Bana her şey olası ya da imkânsız görünüyordu ve ne varsayım da bulunabiliyor ne de öncelik sırası belirleyebiliyordum; en önemlisi de, paniğe kapılamıyordum. Şimdi beni düşüncelerin kendisi korkutuyordu; benim bir düşüncem olamazdı, olma-

malıydı; düşünceler bulaşıcıydı. Otto'nun ne halde olduğunu gördükten sonra her fenalığın kaynağı olmaktan daha da korkar olmuştum; en iyisi onlardan, hepsinden uzak durmaktı. Ilaria'ya değmemeliydim. Yapılacak en iyi şey doktorumuzu, yaşlı çocuk doktorumuzu ve veterineri aramaktı. Onları aramış mıydım? Yoksa aramayı düşünmüş, sonra da unutmuş muydum? Onları hemen aramak lazımdı; kural buydu, kurala uymak gerekiyordu. Gerçi Mario'nun hep yaptığı gibi davranmak canımı sıkıyor değildi ama olsun. Hastalık hastası herif. Endişeleniyordu, bir hiç yüzünden doktor çağırıyordu. Öte yandan, çocuklar "Babam bilir," demişlerdi, "Alt komşunun parka zehirli köfte bıraktığını biliyor; yüksek ateşte, baş ağrısında, zehirlenme belirtileri gösterildiğinde ne yapılacağını bilir." Burada olsaydı, öncelikle benim için bir doktor çağırırdı diye düşünüp irkildim. Köhne bir eş, bir kenara atılmış bir bedendim; hastalığım, kullanılmış ve bir kenara atılmış kadın hayatıydı. Veterineri, doktoru aramak gerekiyordu. Ahizeyi kaldırdım.

Sinirlenerek ahizeyi bıraktım.

Aklım neredeydi benim.

Kendime gelmeliydim, toparlanmalıyım.

Telefonda her zamanki uğultu vardı, hat yoktu. Bunu biliyordum ve bilmezden geliyordum. Ya da bilmiyordum, hafızam artık eskisi gibi değildi; idrak yeteneğimi kaybetmiştim ama hâlâ sanki bunları yapabiliyormuş gibi davranıyordum; bilen ve yapan bir kişinin pandomimini oynuyor ve çocuklarımla, köpeğin sorumluluğundan kaçırıyordum.

Ahizeyi tekrar kaldırdım, çocuk doktorunun numarasını çevirdim. Uğultu sürüyordu. Diz çöktüm, masanın altında fiş aradım, fişi çektim, tekrar taktım. Numarayı çevirdim: uğultu. Numarayı tekrar çevirdim: uğultu. O zaman ben de sanki nefesimle hattımı engelleyen uğultuyu püskürtebilecekmiş gibi mikrofona

inatla üflemeye başladım. İşe yaramıyordu. Telefonu bıraktım, isteksizce koridora döndüm. Belki de anlamamıştım; belki yoğunlaşmaya çalışmam gerekiyordu; Gianni'nin, Otto'nun hasta olduklarının bilincine varmalıydım; onların durumuyla ilgili kaygı duyabilmeliydim, bunun anlamını kavrayabilmeliydim. Parmaklarımla özenle saymaya koyuldum. Bir, oturma odasında çalışmayan telefon cihazı vardı; iki, odasında ateşi olan ve kusan bir çocuk vardı; üç, Mario'nun çalışma odasında kötü durumda olan bir kurt köpeği vardı. Ama telaşa düşme Olga, koşma. Dikkat et, telaş içindeyken kolunu, sesini, düşünceni kaybedebilirsin. Ya da yeri yarar, oturma odasıyla çocukların odasını geri dönüşü olmaksızın ikiye bölersin. Gianni'ye, onu belki de abartılı kuvvetle sarsarak, "Nasılsın?" diye sordum.

Çocuk gözlerini açtı.

"Babamı çağır," dedi.

Yeter artık, şu bir işe yaramayan babanızla canımı sıkmayın.

"Burada ben varım, endişelenme."

"Evet, ama sen gene de babamı çağır."

Babası yoktu, ne yapılması gerektiğini bilen baba çekip gitmişti. Durumu tek başına göğüslemem gerekiyordu. Ama telefon çalışmıyordu, ses gelmiyordu. Ve belki ben de gitmek, yitmek üzereydim; bir an için bunu gayet net anladım. Kimbilir hangi yollara, kayıp yollara kapılıyordum; çıkış yoktu; çocuk bunu anlamıştı; bu nedenle de, kendi baş ağrısından, ateşinden çok benim için kaygılanıyordu. Benim için.

Bu durum canımı yaktı. Telafi etmek gerekti; fazla geç olmadan kendimi kontrol altına almalıydım. Masanın üstünde kâğıtları tutturmak için bir mandal olduğunu gördüm. Onu aldım ve sağ koluma taktım, belki de bu işe yarardı. Beni tutacak bir şey...

Gianni'ye "Hemen dönüyorum," dedim, o ise beni daha iyi görmek için hafifçe doğruldu.

Bana “Burnuna ne yaptın?” diye sordu. “O koca pamuk canını yakar, çıkar onu. Hem niye koluna şu şeyi taktın ki? Yanımda dur.”

Bana dikkatle bakmıştı. Ama acaba ne görmüştü. Pamuk yumağını, kâğıt mandalını. Makyajıma tek bir söz bile söylememişti, beni güzel bulmamıştı. Yaşça küçük olsun ya da büyük olsun hiçbir erkek gerçek güzelliği göremiyordu; erkekler sadece kendi ihtiyaçlarını düşünüyordu. Hiç kuşkusuz Gianni ileride babasının sevgilisini de arzulayacaktı. Bu mümkündü. Odadan çıktım, Mario’nun çalışma odasına gittim. Metalden yapılmış kâğıt mandalını düzelttim. Otto’nun zehirlenmiş olması ve zehrin sorumlusunun Carrano olması mümkün müydü?

Köpek hâlâ orada, sahibinin çalışma masasının altındaydı. Koku dayanılır gibi değildi; ishal nedeniyle gene altına kaçırmıştı. Ama odada yalnız değildi artık. Çalışma masasının hemen arkasında, kocamın döner sandalyesinin üstünde, mavigriye çalan gölgede bir kadın oturuyordu.

* *

*

Yirmi Üç

Çıplak ayakları Otto'nun üstündeydi; yüzünün rengi yeşilimtıraktı. Karşımdaki kadın, Mazzini Meydanı'ndaki terk edilmiş kadın, annemin deyişiyle Zavallıcık'tı. Ellerini başına koydu ve taramak istercesine parmaklarını saçlarında gezdirdi. Dekoltesi geniş, göğüs kısmı solmuş olan elbisesini düzeltti. Onun görüntüsü nefesimi kesecek kadar sürdü, sonra yok oldu.

Bu kötü bir işaretti. Korktum; günün sıcak saatlerinin beni kesinlikle gitmemem gereken bir yere doğru sürüklediğini hissediyordum. Eğer kadın gerçekten odada olsa bile, diye düşünüyordum, ben sekiz yaşındaki bir kız çocuğu olamazdım. Ya da daha kötüsü, eğer o kadın oradaysa, benim için bir yabancıya dönüşmüş olan o sekiz yaşındaki kız çocuğu, bana baskın çıkıyor demekti; ben otuz sekiz yaşındaydım ve o çocuk bana kendi zamanını, dünyasını dayatıyordu. Ayağımı yerden kaydırmaya ve benim ayaklarımın olduğu yere kendi ayaklarını koymaya çalışıyordu. Bu sadece başlangıçtı; eğer ona ayak uyduracak olsaydım, kendimi ona bırakacak olsaydım, zamanın ve bu dairedeki mekânın birçok başka zamana, bir yığın yere ve bir dolu "ben"e açılacağını ve tüm zamanların, gerçek olayların,

kâbusların, eşzamanlı olarak sahneye gireceğini; bir daha hiç çıkamayacağım kadar karmakarışık bir labirent oluşturacağını hissediyordum.

Hazırlıksız değildim, bunu yapmasına izin vermemeliydim. Çalışma masasının arkasındaki kadının, kötü bir işaret olsa da, bir işaret olduğunu unutmamak gerekiyordu. Kendine gel Olga. Çocukluk aklına ete kemiğe bürünmüş hiçbir kadın girmedi; şimdi de, ete kemiğe bürünmüş hiçbir kadın oradan çıkmadı. Mario'nun çalışma masasında az evvel gördüğün kişi sadece "kadın", "Mazzini Meydanı'nın kadını", "Zavallılık" sözlerinin etkisiydi. Şu noktalara sıkı sıkı tutunmak gerekiyordu: Köpek şimdilik hayatta; kadın ise ölü, otuz yıl önce boğuldu. Bunu kendime hatırlatmak için canımın yandığını hissedene dek parmağımı uzun uzun ısırdım.

Otto'nun yanına diz çöktüm. Kontrol edemediği kasılmalara yenik düşmüştü; kurt köpeği acının pençesinde bir kuklaya dönüşmüştü. Gözlerimin önünde ne vardı? Patileri, yoğun salya. Otto'nun bacaklarındaki kasılma, parmağımı ısırmandan, kolumu sıktığım kâğıt mandalından daha kuvvetli bir tutunma noktasıydı.

Bir şeyler yapmalıyım diye düşündüm. Ilaria haklı: Otto zehirlendi; bu benim suçum, ona yeteri kadar göz kulak olamadım.

Ama düşüncem her zamanki ses kılıfı içinde değildi. Boğazımda, içimde, kendimi çocuksu bir nefesle titreşen bir sesle konuşuyormuş gibi hissettim; bu hem yetişkin hem de her zaman nefret ettiğim miy miy konuşan bir sestti. Carla sözcükleri o şekilde söylüyordu, bunu hatırlıyordum: O zamanlar on beş yaşındaydı ve altı yaşında gibi konuşuyordu; belki de hâlâ öyleydi. Birçok kadın çocuksu sesle konuşmaktan vazgeçemiyordu.

Bense bunu yapmayı çabucak kesmiştim; daha on yaşlarında bile kadınca bir ses tonuyla konuşmaya gayret gösterirdim. Sevişirken bile çocuk gibi davranmamıştım hiç. Kadın kadındır.

Mazzini Meydanı'nın Zavalıcılık'ı bu sefer pencerenin kenarındaki köşede belirdi ve kuvvetli bir Napoli aksanıyla, "Carrano'ya git, izin ver de sana yardım etsin," diye öğüt verdi.

Dayanamadım, tehlike karşısında bulunan ve ona zarar verildiği ölçüde masum olan küçük bir kız çocuğunun sesiyle mırıldanır gibi, "Carrano Otto'yu zehirledi. Bunu yapacağını Mario'ya söylemişti. En zararsız gibi görünen insanlar çirkin şeyler yapabiliyorlar," dedim.

"Ama güzel şeyler de yapıyorlar kızım. Git ona, apartmanda sadece o var, sana sadece o yardım edebilir."

Ne kadar aptaldım, onunla kesinlikle konuşmamalıydım. Kitap yazıyor ve zihnimde yarattığım hayaletlerle, kitabın karakterleriyle konuşuyor gibiydim. Ama yazı yazmıyordum ve anemin masasının altında kendi kendime Zavalıcılık'ın hikâyesini anlatıyor da değildim şu an. Yalnız başıma konuşuyordum. Böyle başlardı her şey; başta kendi sözlerine başkasının sözüymüş gibi karşılık verirdin. Ne büyük hata. Nesnelere bağlanmalıydım, tutarlılıklarından emin olduğum dallara tutunmalıydım, nesnelerin kalıcılıklarına inanmalıydım. Buradaki kadın benim çocukluk anılarımdaydı sadece. Bunlardan ürkmemeliydim ama kendimi böyle şeylere kaptırmamalıydım da. Ölüm anımıza dek zihnimizde ölüleri ve canlıları taşıyız. Önemli olan kendine bir ölçü belirlemek, örneğin kendine söylediğin sözlerle asla karşılık vermemek. Nerede olduğumu, kim olduğumu bilmek için iki elimi de Otto'nun tüylerine daldırdım; dayanılmaz bir sıcaklık yayıyordu. Ona dokunur dokunmaz, onu okşar okşamaz, inledi; başını kaldırdı; beyaz gözlerini kocaman kocaman açtı; hır-

layarak ağızından salya akıttı. Neredeyse korkmuştum. Köpek acı çekerken beni yanında istemiyordu; beni, sanki sıkıntısını hafifletmeyi hak etmiyormuşum gibi itiyordu.

Kadın, “Fazla zamanın yok, Otto ölüyor,” dedi.

* *

*

Yirmi Dört

Doğrudum, kapıyı aceleyle kapattım. Önümde hızımı kesecek hiçbir şeyin olmamasını, geniş ve ferah bir alanda bulunmayı isterdim. Olga koridor boyunca yürüyor, oturma odasına doğru gidiyor. Kafasının içinde incecik bir sesle “İlaria makyaj malzemelerini aldı, kimbilir banyoda ne yapıyor, artık gerçekten de sana ait hiçbir şeyin kalmadı, git ve onu tokatla!” diyen bir kız olsa da, o kararlı ve o şimdi, yaptığı yanlışları telafi edecek. Yine yavaşladım, telaşa tahammülüm yoktu; etrafımdaki dünya ne kadar hızlanırsa ben de o kadar yavaşlıyordum. Olga yapılacak şeylerin taşkın ritminden korkuyor, hemen tepki verme –hızlı adımlar atma, hızlı mimikler yapma– ihtiyacının, beynine sıçrayacağından korkuyor; öyle zamanlarda üstüne üstüne gelen iç sese, hızlı hızlı atan şakaklara, mide bulantısına, soğuk tere, hep daha hızlı olma çılgınlığına dayanamıyor. Bu nedenle, o, hiç acele etmemeli, sakın olmalı, hatta ayaklarını sürüyerek yürümeli. O üçüncü şahsı, koşmak isteyen Olga’yı bırakıp gitmek ve kendime gelmek için kolumdaki mandalı düzelttim; ben çelik kapıya doğru gidiyorum, kim olduğumu biliyorum ve davranışlarımı kontrol edebiliyorum.

Anılarım var benim, diye düşündüm. İsimleri bile unutulan anılardan değil onlar. Hatırlıyorum. Biri genç, diğeri yaşlı iki

işçinin kapıda çalıştığını hatırlıyorum. Bana, “Dikkat edin bayan, onu zorlamamaya dikkat edin, anahtarları kullanım şekline dikkat edin, kilitler hassastır, hah hah,” diyen ikisinden hangisiydi? İkisinde de sinsi bir hava vardı. Bütün o imalar, dik kilit, yan kilit... Neyse ki kendimi hep bildim ben. Mario’nun bana yaptıklarına, uzun bir kandırmacanın ardından gelen terk edilmenin onur kırıcılığına rağmen, hâlâ ben olarak kalmışsam, aylar süren şu kargaşaya, ağustosun o ilk günlerindeki o kavurucu sıcak günler boyunca dayanmışsam, daha doğrusu buna ve bir dolu tutarsız aksiliğe hâlâ dayanıyorsam, bu, çocukluktan beri korktuğum şeyin –büyüyüp Zavallıcık gibi olmak, işte otuz yıl içimde büyüttüğüm korku buydu– başıma gelmediği anlamına gelirdi; ben bütün bunlara iyi, çok iyi dayanıyordum, hayatımdaki parçalara sıkı sıkıya tutunuyordum; aferin Olga, her şeye karşın kendimi kaybetmiyorum.

Kilitli kapının karşısında sanki gerçekten koşmuş da soluklanmak ister gibi, kısa bir süre durdum. Tamam, Otto’yu zehirleyen o olsa bile Carrano’dan yardım isteyecektim. Yapacak başka bir şey yoktu; telefonunu kullanıp kullanamayacağımı soracaktım. Ve eğer şeftalimi isteyecek olursa ya da kışıma sokmayı teklif ederse, ona “Hayır, geçti artık,” diyecektim; “Burada olmamın sebebi sadece evimde acil bir durum olması, sakın yanlış bir kanıya kapılma.” Hatta bunu ona hemen söyleyeceğim ki daha en başından beri o tür şeyler için ona gittiğimi düşünmesin. Bir fırsat kaçıktan sonra, ele başka fırsat geçmez. Tamam her iki defanın bir üçüncüsü vardır denir ama her tek defanın ikincisi vardır diye bir şey yok. Hele hele o tek sefer işini prezervatifin içinde, tek başına hallettiysen bir ikinci yoktur bok herif.

Ama denemeden önce bile, kapıyı açamayacağını biliyordum. Ve anahtarı alıp kilidi açmaya çalıştığımda, aklımdan biraz önce geçen şey gerçekleşti: Anahtar, kilitte dönmedi.

Paniğe kapıldım, yapmamam gereken tam da paniğe kapılmaktı. Daha fazla bastırarak anahtarı çevirmeye çalıştım; önce sola, sonra sağa çevirmeyi denedim. Faydasızdı. O zaman anahtarı kilitten çıkarmaya çalıştım, ama anahtar sanki metale kaynamış gibiydi, bir türlü kilitten çıkmadı. Kapıyı yumrukla-maya başladım, omuz attım, tekrar anahtarı çevirmeyi denedim; bedenim aniden yeniden uyanmıştı, umutsuzluk beni yiyip bitiriyordu. Pes ettiğim zaman, üstümün başımın terden sırlı-sıklam olduğunu fark ettim. Geceliğim üzerime yapışmıştı ama dişlerim takırdıyordu. Tüm sıcağa karşı üşüyordum.

Yere çömeldim, mantıklı düşünmem gerekiyordu. Evet, iş-çiler bana dikkat etmem gerektiğini, kilidin bozulabileceğini söylemişlerdi. Ama bunu erkeklerin, kendilerinin vazgeçilmez olduğunu, özellikle cinsel açıdan vazgeçilmez olduklarını ifade etmek için kullandıkları abartılı ses tonuyla söylemişlerdi. İki-sinden daha yaşlı olanının ihtiyacım olması durumunda aramam için bana kartını uzattığı zamanki alaylı gülüşü aklıma geldi. Hangi kilitle uğraşmak istediğini biliyordum ben; kuşkusuz ka-pının kilidiyle değil. Bu nedenle de, dedim kendi kendime, zih-nimden her türlü teknik bilgiyi silmem gerekiyor. O adam açık saçık şeyler söylemek için bildiği teknik dili kullanmıştı. Bu da şu demekti, zihnimden o sözlerin can sıkıcı anlamlarını silmeli, kapının takılmış olmasından korkmamalıydım. O kaba saba iki adamın sözlerini unutmamalı, zihnimi temizlemeliydim. Gergin-liğimi hafifletmeli, kendime gene çekidüzen vermeli, içimdeki anlam gediğini kapamalıydım. Hem örneğin köpek, neden ze-hirlenmiş olsundu ki? “Zehir” sözcüğünü silmek lazımdı. Car-rano’yu yakından görmüştüm –yakınlık derecesini hatırlayınca gülmem geldi– ve bana hiç de zehirli köfte hazırlayan biri gibi görünmemişti; Otto sadece bozuk bir şeyler yemişti. “Bozuk” sözcüğünü saklamalı, bu sözcüğü aklımdan çıkarmamalıydım.

Sabahleyin uyandığım andan itibaren gerçekleşen her şeyi yeniden ele almalıydım. Otto'nun ağrılarını gerçekçi boyutlara taşımali, olayları olduğu gibi görmeliydim. Özellikle de kendimi yeniden ele almalıydım. Ben neydim? Dört ay boyunca gerginlik ve acıdan dolayı yorgun düşmüş bir kadın; hiç kuşkusuz, umutsuzluk nedeniyle oğlunun ateşlenmesini sağlayacak, evindeki köpeği öldürecek, telefon hattını iptal edecek, kilitli bir kapının kilidini bozacak, zehir saçan bir büyücü değildim. Ve elimi çabuk tutmalıydım. Çocuklar hiçbir şey yememişti. Ben de kahvaltı etmeli ve yıkanmalıydım. Saatler akıyordu. Renkli çamaşırları beyazlardan ayırmam gerekiyordu. Temiz iç çamaşırım kalmamıştı. Çarşaf lar k us muk la lekelenmişti. Elektrik süpürgesiyle ortalığı silmeliydim. Temizlik yapmalıydım.

* *

*

Yirmi Beş

Ani ve sert hareketler yapmamaya özen göstererek yerimden kalktım. Ezilmesi gereken bir sivrisinekmişçesine anahtarı uzun uzadıya inceledim; sonra kararlılıkla, elimi uzattım ve onu bir kez daha sola döndürmeye çalıştım. Anahtar kıpırdamadı. Kendime doğru çekmeye çalıştım; doğru konuma gelmesini sağlamaya yetecek kadar, yerinden azıcık oynatabileceğimi umdum ama bir milimlik bir kıpırdama bile olmadı. Bir anahtar değil de, pirinç levhadaki bir çıkıntı, onun koyu renkli devamıydı sanki.

Paneli inceledim. Pürüzsüzdü, parlayan tokmak haricinde hiçbir çıkıntı yoktu, som menteşelerin üstü de somdu. Çabalamak faydasızdı; kapıyı anahtarla açmaktan başka bir yol yoktu. İki kilidin üstündeki yuvarlak, ince madeni inceledim; anahtar alttaki yuvarlaktan çıkıyordu. Her biri küçücük dört vidayla tutturulmuştu. Vidaları açmanın pek bir işe yaramayacağını biliyordum ama bunu yapmanın kendimi koyvermemek konusunda bana cesaret vereceğini düşündüm.

Alet kutusunu almak için sandık odasına gittim, kutuyu kapıya kadar sürükledim. Kutunun içinde o vidalara uygun bir tornavida bulamadım; hepsi fazla büyüktü. Mutfığa gittim, bir

bıçak aldım. Rastgele bir vida seçtim ve bıçağın ucunu haç şeklindeki vidaya soktum ama bıçak hemen yerinden fırladı; gereksiz bir iş daha yapmıştım. Birkaç deneme daha yaptıktan sonra pes ettim ve sandık odasına geri döndüm. Ağır ağır, dikkatimi kaybetmemeye çabalayarak, kapının altına sokabileceğim irice bir şey aramaya koyuldum; böylelikle, onunla kapının altındaki dövülmüş demirlerden birini kaldırabilir ve onun menteşelerden çıkıp çıkmadığına bakabilirdim. İtiraf etmeliyim ki masal anlatır gibi akıl yürütüyordum; ne uygun aleti bulacağıma ne de aklımdakini yapacak kol gücüne sahip olduğuma inanıyordum. Ama şansım yaver gitti, sivri uçlu, kısa demir bir çubuk buldum. Yeteri kadar yer yoktu, kapının altındaki demir yere değiyordu; hem, bunu yapmayı başarsam bile, yukarıdaki aralığın, kapının menteşeden çıkması için yeterli olmadığını fark ettim. Demir çubuğun büyük bir gürültü çıkararak düşmesine engel olamadım. Daha başka ne yapabileceğimi bilmiyordum; beceriksiz biriydim ben, kendi evimde hapis durumundaydım. Gün boyunca ilk kez gözümün yaşla dolduğunu hissettim ve bu, beni üzmedi.

* *
*

Yirmi Altı

Ilaria parmaklarının ucunda arkama geldiğinde ağlamak üzereydim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Bu tabii ki laf olsun diye sorulmuş bir soruydu; aslında yapmamı istediği şey arkamı dönüp onu görmemdi. Bunu yaptım ve irkildim. Benim kıyafetlerimi giymişti, makyaj yapmıştı, başına babasının ona armağan ettiği eski, sarı peruğu takmıştı. Ayaklarında yüksek topuklu ayakkabılarım, üstünde ise hareket etmesini engelleyen ve üstünden dökülerek yerlerde sürünen uzun lacivert elbisem vardı; yüzü boyalı bir maskeydi: maskara, far, ruj. Annemin Vomero istasyonunda gördüğünü anlattığı o yaşlı cücelerden birini hatırlattı bana. O cücenin bir de ikizi varmış. Bu ikizler birbirlerinin aynısıymışlar; annemin dediğine göre yüz yaşında kadar varlarmış ve vagonlara girip tek söz bile etmeden mandolin çalarlarmış. Saçları karmakarışık ve gözleri aşırı makyajlıymış, yüzleri kırışık, yanakları al al, dudakları kıpkırmızıymış. Minik konserlerini verdikten sonra, teşekkür etmek yerine dillerini çıkarırlarmış. Onları hiç görmemiştim ama yetişkinlerin anlattığı hikâyeler bir sürü imgeyle doludur

ve yaşlı iki cüce kadının zihnindeki canlılık ve netliği hiç kaybolmamıştı. Şimdi karşımda Ilaria vardı ve çocukluğumun hikâyelerinden birinden bile bile çıkagelmiş gibiydi.

Yüzümdeki tiksintiyi fark edince, çekingen bir ifadeyle güldü, gözleri ıslıl ıslıl oldu, kendini temize çıkarmak ister gibi, “Şimdi birbirimizin aynısıyız,” dedi.

Bu cümle beni allak bullak etti; ürperdim, onca çabayla topladığım azıcık aklımı gene yitirdim. “Birbirimizin aynısıyız,” da ne demek oluyordu; o an benim sadece kendimle aynı olmaya ihtiyacım vardı. Kendimi istasyonun yaşlı cücelerinden biri olarak düşünemezdim, düşünmemeliydim. Bunu aklımdan geçirmek bile başımın hafifçe dönmesine ve midemin bulanmasına neden oldu. Her şey gene parçalanmaya başladı. Belki de, diye düşündüm, Ilaria, Ilaria değildi. Belki gerçekten de Vomerö’nün küçücük kadınlarından biriydi; Capo Misena’da boğulan Zavallıcık’ın demin bana görünmesi gibi şimdi de cüce kadın ortaya çıkmıştı. Belki de hayır. Belki de, uzun zamandan beri, mandolin çalan o yaşlı kadınlardan biri bendim ve Mario bunu fark etmiş ve beni terk etmişti. Farkına varmadan onlardan birine, çocukluğumun hayaletlerine dönüşmüştüm, ve şimdi de, Ilaria bana gerçek görüntümü gösteriyordu; bana benzemek için benim yaptığım gibi makyaj yapmaktan başka bir şey değildi bu. Uzun yıllar sürmüş olan bir yanılsama çözülüyordu ve ben, gerçeği keşfetmek üzereydim. Ben artık ben değildim; sabah uyandığımdan beri ve hatta kimbilir ne zamandan beri korktuğum gibi, ben bir başkasıydim. Direnç göstermek anlamsızdı artık; tam da kendimi kaybetmemek için tüm gücümü seferber etmişken kendimi bütünüyle yitirmiştim; ben artık orada bile değildim, evimin kilitli kapısının önünde, itaatsiz anahtarla uğraşmıyordum. Bir çocuk oyunundaymış gibi, orada bulunma rolünü canlandırıyordum sadece.

Gücümü toplamaya çalıştım; Ilaria'yı elinden tuttum, onu koridor boyunca sürükledim. Ağlamaklı bir sesle bana karşı çıktı, ayakkabılarından birini yolda düşürdü, debelendi, perüğünü da düşürdü ve bana "Sen kötüsün, sana tahammül edemiyorum!" dedi.

Banyonun kapısını açtım, aynaya bakmamaya özen gösterdim, kızı ağzına kadar dolu olan küvete sürükledim. Bir elimle Ilaria'yı başından tuttum ve başını suya soktum, diğer elimle de hararetle yüzünü keselemeye başladım. Gerçeklik, farsız gerçeklik. Kendimi, çocuklarımı, köpeği kurtarmak istiyorsam, bu gerçekliğe ihtiyacım vardı. Kendime kurtarıcı rolü biçme konusunda ısrarlı olmalıyım hatta. İşte, yıkanmıştı. Kızı sudan çıkardım ve o ağzını açıp yüzüme su püskürttü, debeleniyor ve soluksuz kalmış gibi nefes alıyordu.

"Bana su yutturdun, beni boğuyordun!" diye bağırdı.

Sesim aniden şefkatli bir ton aldı, canım yine ağlamak istiyordu.

"Ilaria'mın ne kadar güzel olduğunu görmek istiyordum, ne kadar güzel olduğunu unutmuştum..." dedim.

Avcumu suyla doldurdum ve sonra, o debelenip elimden kaçmaya çalışırken, yüzü mor bir renk alana dek, yüzünü, dudaklarını, gözlerini silmeye ve ister istemez sürdüğü renkleri birbirine karıştırıp cildine bulaştırmaya devam ettim.

"İşte bu, sensin," dedim ona sarılmaya çalışarak, "Seni böyle beğeniyorum ben."

Beni iterek bağırdı.

"Defol! Niye sen makyaj yapıyorsun da ben yapamıyorum?"

"Haklısın, ben de makyajsız kalacağım."

Onu bıraktım ve yüzümü, saçlarımı küvete daldırdım. Kendimi daha iyi hissettim. Başımı kaldırıp iki elimle yüzümü sildiğimde, parmaklarım burnumdaki ıslak pamuğa değdi ve onu

yavaş yavaş çıkarıp küvete attım. Pamuk şimdi suda yüzüyordu, rengi kandan kararmıştı.

“Daha iyi değil mi şimdi?”

“Demin daha güzeldik.”

“Biz birbirimizi seversek güzel oluruz.”

“Sen beni sevmiyorsun, bileğimi acıttın.”

“Ben seni çok seviyorum.”

“Bense seni sevmiyorum.”

“Doğru mu bu?”

“Hayır.”

“O halde, beni seviyorsan şayet, bana yardım etmelisin.

“Ne yapmam gerek?”

Ani bir şimşek, küt küt atan nabız, işlerin aniden kontrolden çıkması... Kararsız bir halde aynaya döndüm. İyi görünmüyordum: ıslak ve alna yapışmış saçlar, kandan dolayı kabuk tutmuş burun deliği, rengi atmış ve küçük siyah kabuklara dönüşmüş makyaj, dudaklardan silinmiş ama burna ve çeneye taşmış ruj... Bir parça pamuk almak için elimi uzattım.

“Eee?” diye sabırsızlıkla beni sıkıştırdı Ilaria.

Sesi uzaklardan geliyormuş gibiydi. Bu his bir an kadar sürdü. Öncelikle makyajımı iyice silmeliydim. Aynanın yandaki iki kanadı sayesinde, yüzümün iki yarısını ayrı ayrı görebiliyordum; yüzümün önce sağ yarısına, sonra da sol yarısına baktım. Yüzümün her iki yarısı da bana yabancı geliyordu; kenardaki aynalara bakmazdım genelde. Kendimi sadece yüzümün tamamını gösteren aynanın büyük kısmına baktığımda tanıyabiliyordum. Yandaki aynaları yüzümü hem yandan hem de önden görebileceğim şekilde ayarlamaya çalıştım. Aynaya ve rüyalara üstün gelebilecek, onları alt edecek hiçbir kopyalama tekniği yoktu. Aynaya nefes alır gibi fısıldayarak, bana bak, dedim. Ayna bana durumumu gösteriyordu. Önden görüntüm

bana Olga olduğumu ve günün sonunu sağ salım getirebileceğimi söylüyorsa da, iki profilim bunun böyle olmadığını söylüyordu. Yandaki aynalar enseme, çirkin kulaklarımı, hiçbir zaman sevmediğim yay biçimli burnumu, çenemi, çıkık elmacık kemiklerimi ve beyaz bir kâğıdı andıran yanaklarımdaki gergin deriyi gösteriyordu. Orada, o iki yarım porsiyonda, Olga'nın fazla gücü, direnci ve sebatı olmadığını görüyordum. O görüntülerle ne işi vardı. En iyi açı, en kötü açı, gizli geometriydi bu. Ben önden gördüğüm Olga olduğuma inanarak yaşamıştım, başkaları da bana hep iki profilimin hareketsiz, kararsız lehmini, henüz üzerinde hiçbir şey bilmediğim bütünsel görüntüyü yakıştırmıştı. Olga'nın tamamını, aynanın büyük kısmında görülen görüntümü verdiğimi sandığım Mario'ya, özellikle de Mario'ya, ben gerçekte hangi yüzü, hangi bedeni sunduğumu bile bilmiyordum. O beni sabit, birbirinden bağımsız ve geçici iki kanada yerleştirmişti ve kimbilir bana ne anlamlar yüklemiş, hangi görüntüme âşık olmuş, hangisini itici bulmuş, hangisi aşkını silmişti. Ben –diye ürperdim– Mario için Olga olmamıştım hiç. Aniden anlayıverdim: Duyularım, hayatımdaki tüm duyular gençliğin verdiği göz kamaşması olmaktan ileri gitmemiş, süreklilik arzusundan doğan bir yanılsama olmuştu. Başarılı olmak istediğim takdirde, şimdiden itibaren, o iki profile, tanıdık olmalarından çok, onların yabancı duruşuna güvenmeliydim ve onlardan hareket ederek yavaş yavaş güven kazanmalı, yetişkin bir insan olmalıydım.

Vardığım bu sonuç bana doğru göründü. O kadar ki yüzümün sol yarısına iyice bakınca, gizli saklı köşelerin ışığa göre değişen görünümünde, Zavallicık'ın izlerini seçer gibi oldum. Onunla bu kadar ortak noktamız olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun merdivenlerden inerkenki siması, benim ve arkadaşlarımdan oyunlarını, acının yitik bakışıyla önümüzden geçmek

için böldüğü zamanki profili, kimbilir ne zaman bana geçmişti; şimdi aynaya yansıttığım da işte buydu.

Kadın yan aynaların oradan mırıldandı:

“Köpeğin ölmek üzere olduğunu ve Gianni’nin çok fena ateşi olduğunu hatırla.”

“Teşekkür ederim,” dedim endişesiz, hatta minnet dolu bir sesle.

“Ne için teşekkür ediyorsun?” diye canı sıkkın bir şekilde sordu Ilaria.

Kendime geldim.

“Bana yardım edeceğine söz verdiğin için.”

“Ama ne yapmam gerektiğini bana söylemiyorsun ki!”

Gülümseyerek “Benimle gel de sana ne yapman gerektiğini göstereyim,” dedim.

* *

*

Yirmi Yedi

Kıpırdandım; kendimi tek bir görüntünün uyumsuz iki yarısında sıkışmış hava gibi hissediyordum. O bildik evin içinde dolaşmak ne kadar da anlamsızdı. Evin içinde yer alan her yer birbirinden kopuk, ayrı ayrı yerlere dönmüştü. Beş yıl önce bir keresinde, ebatlarını en ince detayına kadar öğrenmiş, her köşesini ölçmüş ve onu özenle döşemiştim. Şimdi ise banyonun oturma odasına, oturma odasının sandık odasına, sandık odasının antreye olan uzaklığını bile bilmiyordum. Bir oynadaymışım gibi, bir oraya bir buraya çekiştiriliyordum; bu, baş döndürücü bir şeydi.

“Anne, dikkat et,” dedi Ilaria ve elimi sımsıkı tuttu. Sen deliyordum, düşmek üzereydim. Kapıya varır varmaz, ona alet kutusunu gösterdim.

“Çekici al ve beni izle,” dedim.

Geri döndük, şimdi iki elinde gururla çekici tutuyordu, nihayet annesinden gerçekten de hoşnut görünüyordu. Buna sevindim. Oturma odasına varır varmaz, “Sen şimdi buraya geç ve durmaksızın yere çekiçle vur,” dedim.

Ilaria’nın yüzü çok eğlenmiyormuş gibi bir ifade aldı.

“Böylelikle Bay Carrano’yu kızdırmış oluruz.”

“Evet, aynen öyle.”

“Peki ya komşu yukarı şikâyetçi olmaya gelirse?”

“Gelirse beni çağırırsın ve onunla ben konuşurum.”

Ilaria odanın ortasına gitti ve çekici iki eliyle tutarak yere vurmaya başladı.

Gianni'nin nasıl olduğuna bakmalıyım, onu unutmak üzereydim. Ne düşüncesiz bir anneyim, diye düşündüm.

Ilaria'yla son bir kez bakıştık ve ben gitmeye yeltendim; ama yerinde değil de, kitaplığın altında duran bir şeye gözüm takıldı. Böcek ilacının tüpüydü, sandık odasında olması gerekirdi; oysa ki orada, yerdeydi. Otto'nun ısırik izleriyle doluydu, tüpün beyaz düğmesi de fırlamıştı.

Onu aldım, inceledim; etrafıma sıkıntı içinde baktım, karıncaları gördüm. Kitaplığın rafındaydılar, evi tekrar istila etmeye gelmişlerdi; aslında onlar belki de evi bir arada tutan ve evin bölünmesine engel olan siyah renkli şeritlerdi. Onların inatçılığı olmasaydı, diye düşündüm, Ilaria gözüme şu an gördüğümünden de uzak görünürdü ve Gianni de, köprüsü kaldırılmış bir şatodan bile daha ulaşılmaz olurdu ve Otto'nun can çektiği acı odası cüzamlılarla dolu, içine bile girilemeyen bir hastaneye dönüşürdü ve heyecan, düşünce ve anılarım, yabancı yerler ve doğduğum şehir, annemin anlattığı hikâyeleri altından dinlediğim masa, bu ağustos gününün kızgın ışığında incecik bir toza bürünürdü.

Karıncaları rahat bırakmalıyım. Belki de düşman değillerdi; onları yok etmeye çalışarak hata etmiştim. Şeylerin bütünlüğü, bazen bağlantıyı engelliyormuş gibi görünen rahatsızlık verici öğelere bağlıdır.

O son düşünce yüksek sesliydi, etrafımda yankılandı, ben fısıldadım, bana ait değildi. O sesi gayet net duydum; Ilaria'nın kuvvetli çekiç darbelerini bile bastırabilmişti. Ellerimin arasın-

da olan ilaç tüpüne bakmayı kestim ve çalışma masama baktım. Napolili Zavallicık'ın elişi k ğıtlı vücudu, bir zanaatk rın lehimlediği iki profilim orada oturuyordu. O benim damarlarım sayesinde hayatta kalıyordu; damarları kırmızı ve nemli nemli açıkta atıyordu. Boğazı da, ses telleri de, nefesi de bana aitti. Bu anlamsız sözleri söyledikten sonra, yeniden defterime yazmaya koyulmuştu.

Olduğum yerde kalmama karşın, yazdıklarını rahatlıkla okuyabiliyordum. Bu oda fazla geniş, diye not alıyordu benim yazımla, aklımlı toparlayamıyorum, nerede bulunduğumu, ne yaptığımı ve neyi neden yaptığımı tam olarak anlayamıyorum. Gece uzun, geçmiyor; kocam da beni bu nedenle bıraktı; yaşlanmadan, ölmeden önce gecelerinin hızla akıp geçmesini istiyordu. İyi yazmak için, her sorunun can alıcı noktasına, çekirdeğine, daha küçük, daha emin bir yere varmak gerekir. Gereksiz şeyler akıldan silinmelidir. Alan sınırlandırılmalıdır. Gerçekten yazmak, ana rahminin derinliklerinden konuşmak demektir. Sayfayı evir, yeni bir sayfa a Olga, baştan başlamalısın.

Bu gece yatmaya gitmedim, dedi çalışma masasındaki kadın. Ama ben yatağa gittiğimi hatırlıyordum. Biraz uyumuştum, sonra kalkmıştım, sonra da uyumak için yeniden yatmıştım. Kendimi yatağa çok geç saatte, ağırlaşmış olarak atmış olmalıydım; yatağa enine doğru uzanmıştım herhalde, sabahleyin uyandığımda kendimi o tuhaf pozisyonda bulmamın nedeni bu olmalıydı.

Olayları iyi değerlendirmeye dikkat etmek gerekiyordu. Zaten geceleyin içimde bir şey atmış ve bir şeyler kırılmıştı. Mantığım ve hafızam parçalanmıştı; fazla uzun süren bir acı buna neden olabilirdi. Yatağa gittiğimi sanmış, oysa bunu yapmamıştım. Ya da gitmiş ama sonradan kalkmıştım. İtaatsiz beden. Defterlerime yazmış, defterlerime sayfalar dolusu yazı

yazmıştı. Korkuyu yenmek, aşağılanmaya katlanmak için sol eliyle yazmıştı. Evet, mutlaka böyle olmuştu.

Böcek ilacı tüpünü elimle tartaım; belki de gece boyunca boş yere karıncalarla mücadele etmişim. Şimdi evin her odasında böcek ilacı vardı ve Otto bu nedenle hastaydı, Gianni de bu yüzden bu kadar kusmuştu. Belki de hayır. Zihnimdaki bulanık köşeler Olga'ya ait olmayan suçlar uyduruyordu. Kendimi özensiz, sorumsuz, beceriksiz biri olarak resmediyor, gerçekteki durumu yeniden bulanıklaştıracak ve sınırları seçmemi, neyin ne olup ne olmadığını anlamamı engelleyecek bir özyergiyeye sürüklüyordum kendimi.

İlaç tüpünü kitaplığın raflarından birine bıraktım; düzenli olarak yere çekiçle vuran Ilaria'yı ve çalışma masasının başında yeniden yazmaya başlamış olan kadın silüetini rahatsız etmekten çekinir gibi parmak uçlarımda kapıya doğru geri geri gittim. Suçun doğurduğu hayallerle savaşıarak tuvalete gittim yeniden. Zavallı çocuk, kırılgan oğlum benim. Dağınık ecza dolabının raflarında Novalgin aramaya koyuldum ve bulduğumda bir su bardağına on iki (tam on iki) damla damlattım. Bu kadar tedbirsiz davranmış olmam mümkün müydü? Geceleyin, pencereler kapalıyken, tüp bitene dek ilaç sıkılmış olabilir miydim?

Ta koridordan Gianni'nin öğürme sesini duydum. Onu yataktan aşağı sarkmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü kıpkırmızı olmuş, ağzı açık halde ve bir güç onu hiçbir sonuç almaksızın içten içe sarsarken gördüm. Neyse ki artık hiçbir şeyi, hiçbir hissi, heyecanı ya da şüpheyi içimde barındıramıyordum. Önümdeki gerçeklik gene değişiyordu; karşıma başka veriler, başka ihtimaller çıkıyordu. Aklıma Cittadella'daki topun ağzı geldi. Ya Gianni o eski topun içine girerek sefalet ve uzak iklimlerin hastalıklarından birinin havasını soluduysa, ya bu olanlar, buharlaşmakta olan bir dünyanın işaretiyse; neticede

her şey değişiyordu, sınırlar genişliyordu; uzak, yakın oluyordu; yıkıcı gürültüler, eski ya da yeni şiirler, uzakta sandığımız sa-vaşlar yoksa yanı başımızda, kapıda mıydı? Her türlü hayalete, korkuya kaptırmıştım kendimi. Buluğ çağından sonra kanıksa-dığım sağduyulu evren gitgide inceliyordu. Her ne kadar yavaş ve düşünerek hareket etmeye çalışmış olsam da, o dünya seneler boyunca fazla hızlı dönmüştü ve onun küre görünümü yuvarlak ve ince bir tahta parçasına dönuşmüştü; öyle inceydi ki darbe ala ala ortadan eriyip duruyordu ve çok yakında evlilik yüzüğü gibi olacak, en sonunda da bütünöyle çözülecekti.

Gianni'nin yanına oturdum, alnına baktım, kusması için onu teşvik ettim. Yeşilimsi bir sıvı tükürdü ve sonunda takatsiz kalarak ağladı ve sırtüstü yattı.

"Seni çağırdım ama gelmedin," diye beni azarladı gözyaşı dökerek.

Ağzını, gözlerini kuruladım. Bazı sorunlara kaptırmıştım kendimi diyerek mazeretimi belirttim; başa çıkmam gereken şey-ler vardı, onu duymamıştım. "Otto'nun zehirlendiğı doğru mu?"

"Hayır, doğru değil."

"Bunu bana Ilaria söyledi."

"Ilaria maval okuyor."

"Buram ağrıyor," dedi iç çekerek ve ensesini, boynunu göster-di. "Çok ağrıyor ama fitil istemiyorum."

"Sana fitil vermeyeceğim, sadece bu damlalardan alman lazım."

"Onlar beni tekrar kusturacak."

"Damlalar kusmana neden olmaz."

Suyu zorlukla içti, öğürdü, kendini yatağa bıraktı. Alnına baktım, kor gibi yanıyordu. Kuru, fırından yeni çıkmış pasta gibi kızgın cildi bana dayanılmaz geldi. Uzaktan geliyor olsa da, Ilaria'nın çıkardığı çekiç sesi de dayanılmazdı.

“Nedir bu?” dedi Gianni korkmuş bir halde.

“Komşu tadilat yapıyor.”

“Beni rahatsız ediyor, ona kesmesini söyle.”

“Peki,” diye onu rahatlattım ve sonra termometreyi koltukaltına koyması için onu ikna etmeye çalıştım. Bunu yapmama ona her iki kolumla sımsıkı sarıldığım için izin verdi.

“Çocuğum benim...” diye mırıldandım onu sallayarak, “birazdan iyileşecek olan hasta çocuğum benim.”

Ilaria'nın dur durak bilmeden çıkardığı çekiç seslerine karşın, Gianni birkaç dakika içinde uyuyakaldı ama gözkapakları tamamen kapanmıyordu, göz kenarları pembemsiydi, kaşlarının arasında beyazımsı bir çizgi vardı. Sık nefes alışlarını duyup gözkapaklarının arasında hareketsiz duran gözbebeklerini görünce, kaygıyla, bir süre daha başında durdum; sonra termometreyi çıkardım. Cıva yukarı fırlamıştı, ateşi neredeyse kırktı.

Canlıymışçasına, tiksintiyle termometreyi komodinin üstüne bıraktım. Gianni'yi ise çarşafların üstünde bıraktım; ölmüş gibi açık duran ağzının kırmızı boşluğuna gözlerimi diktim. Ilaria'nın çıkardığı çekiç sesleri beynimde çakıyordu. Kendime gelmeliydim; geceleyin ve gün boyunca yaptığım fenalığı telafi etmeliydim. Onlar benim çocuklarım, diye düşünüyordum kendimi buna inandırmaya çalışarak, onlar benim yavrularım. Her ne kadar Mario onları kimbilir hangi kadını hayal ederek yapmış olsa da; her ne kadar onları yaparken ben kendimi Olga sanmışsam da; her ne kadar kocam şimdi bir başka göz kamaşmasına, Carla adındaki bir kızcağıza anlam ve değer veriyorsa da; ve benim bedenimi, beni sevmek ve tohumunu atmak için bana mal ettiği bedeni artık tanımasa da; ve ben her ne kadar hiç onun sandığı kadın olmamış olsam da; ve hatta ben olduğumu sandığım Olga bile olmamış olsam da –bunu biliyordum artık– onlar benim çocuklarımdı. Aman Tanrım, her ne kadar

uçları birbirini tutmayan bir bileşim, benim bile bilmediğim k-
bik imgeler dolu bir orman olmuş olsam da, o çocuklar benimdi;
benim bedenimden doğmuş canlılardı; bu bedenden doğmuşlar-
dı ve sorumlulukları bana aitti.

Tüm gücümü toplayarak ayağa kalktım. Kendime gelmem,
anlamaya başlamam gerekiyordu. Bağlantıları derhal yeniden
kurmanın lazımdı.

* *

*

Yirmi Sekiz

Cep telefonunu nereye koymuştum? Onu parçaladığım gün, içinden çıkan parçaları nereye bırakmıştım? Yatak odasına gittim, komodinin çekmecesine baktım, oradaydı, birbirinden ayrı, iki mor parça halindeydi.

Cep telefonlarının işleyişinden hiçbir şey anlamamama rağmen ve belki tam da bu yüzden, kendimi telefonun bozuk olmadığına inandırdım. Tuşların bulunduğu yarıyı inceledim, açma kapama düğmesine bastım ama hiçbir şey olmadı. Belki de, dedim, iki parçayı birleştirmek çalışır hale gelmesi için yeterli olur. Bunu yapmak için bir süre uğraştım. Yerinden çıkmış olan pili taktım, telefonun iki parçasını birleştirmeye çalıştım. Telefonun ikiye ayrılma nedeninin orta bölümdeki çatlak olduğunu keşfettim. Bedenimize benzeyen parçalar üretiyoruz, her parça bir diğerine bağlı. Ya da onları arzu ettiğimiz bedenlerle birleştirmemizi düşünerek üretiyoruz. Sıradan, tekdüze bir hayal gücünden doğmuş canlılar. Mario işindeki başarılarla, becerilerine ve aklına karşın, gözüme aniden hayal gücü sıradan bir adam olarak göründü. Belki tam da bu özelliği sayesinde cep telefonunun çalışmasını sağlar ya böylelikle köpeği de, çocuğu da kurtarırdı. Başarı bir şeyleri çok ince bir hespla çalıştırma

becerisi demekti. Ben bu duruma ayak uyduramamıştım; Mario'nun bakış açısına inememiştim. Ama denemiştim. Dar açı olduğum halde, dik açı gibi davranmaya çalışmıştım; bir hayalden diğer bir hayale geçme eğilimimi bile boğmuştum. Ama gene de yeterli olamamıştım; o kendini gene de geri çekmişti, daha kuvvetli bağlar kurduğu bir başkasıyla birleşmeye gitmişti.

Hayır, bu şekilde devam etmemeliydim, kesmeliydim bu düşünceleri. Cep telefonunu düşünmeliydim. Çekmecede yeşil renkte bir ip gördüm, telefonun iki yarısını birbirine sıkı sıkı bağladım ve açma düğmesine bastım. Sonuç yoktu. Sihirli bir değneğe ümidimi bağlayıp telefonda hat olup olmadığına baktım. Yoktu, yoktu, yoktu.

Ilaria'nın çıkardığı çekiç seslerinden yorgun düşerek cihazı yatağa bıraktım. Hemen sonra aklıma bilgisayar geldi. Bunu nasıl da düşünememiştim. Ben böyleydim işte, maalesef çok az şey biliyordum, elimde kalan tek koz da bilgisayardı. Oturma odasına gittim. Çekiç darbeleri kollarımı açarak kendime yol açmamı gerektiren gri bir perdeydi sanki, ilerlemekte zorluk çekiyordum.

Ilaria'yı yere çömelmiş yer döşemesine, hep de aynı yere ısrarla çekiçle vururken gördüm. Bu sesler çekilir gibi değildi, Carrano'ya da öyle gelmesini umut ediyordum.

"Şunu yapmayı kesebilir miyim?" diye sordu ter içinde; yüzü kızarmış ve gözleri nemlenmişti.

"Hayır, onu yapmak önemli, devam et."

"Hayır, sen yap, ben yoruldu."

"Yapmam gereken acil başka bir iş var."

Çalışma odamda kimse yoktu şimdi. Oturdum, sandalye sıcak değildi. Bilgisayarı açtım, posta ikonunu tıkladım, e-posta gönder ya da al kısmını tıkladım. Telefon açmamı engelleyen soruna karşın internete bağlanabilmeyi umuyordum; sorunun

telefon memurunun dediği gibi hatta değil de, telefon cihazında olmasını diliyordum. Mario ile benim ortak tanıdıklarımıza, arkadaşlara yardım çağrısında bulunmayı düşünüyordum. Ama bilgisayar boş yere internete bağlanma denemesinde bulundu. Sıkıntı veren uzun uzun sesler çıkararak hat arıyor, üflüyor ve pes ediyordu. Klavyeyi ucundan sıkıyordum; kaygılanmamak için bir oraya bir buraya bakıyordum; gözlerim hâlâ açık duran defterime, altı kırmızıyla çizili cümlelere ilişiyordu zaman zaman: “Neredeyim? Ne yapıyorum? Niçin?” Bunlar Anna’nın sözleriydi; sevgilisinin onu aldatmak ve bırakmak üzere olduğuna dair duyduğu aptalca şüpheden kaynaklanıyorlardı. Mantıkdışı hangi gerginlikler bizleri mantıklı sorular sormaya yöneltiyordu? Ilaria’nın çıkardığı çekiç sesleri, bilgisayardan çıkan sabırsız sesleri bir süre için, oda boyunca kımıl kımıl oynayan bir hamsi varmış da çocuk onu parçalıyormuş gibi kesti. Dayanabileceğim kadar dayandım, sonra tahammülüm tükendi.

“Yeter artık!” diye bağırdım. “Çekiçle vurmayı kes artık!”

Ilaria ağzını hayretle açtı ve “Sana bunu yapmayı kesmek istediğimi söylemiştim!” dedi.

Canım sıkılmış bir halde, başımla onayladım. Ben pes etmiştim, Carrano etmemişti. Binanın hiçbir köşesinde hayat belirtisi yoktu. Mantıksız hareket ediyordum, belli bir stratejiye inanma ve sebat gösterme yeteneğinden yoksundum. Dünyadaki tek yandaşım yedi yaşındaki bir çocuktü ve sürekli onunla olan ilişkiimi bozma tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

Bilgisayar ekranına baktım, hiçbir sonuç yoktu. Kalktım ve ufaklığı kucaklamaya gittim, uzun uzun inledim.

“Başın mı ağrıyor?” diye sordu.

“Hepsi geçer şimdi,” dedim.

“Şakaklarına masaj yapayım mı?”

“Evet.”

Ilaria parmaklarını özenle şakaklarımda gezdirirken yerde oturuyordum. Ve işte kendimi gene salıverdim; Gianni için, Otto için ne kadar zamanım kaldığını sanıyordum ki ben.

“Tüm ağrını geçiririm ben,” dedi. “Daha iyi misin?”

Başımla onayladım.

“Kâğıt mandalını niye koluna taktın?”

İrkildim, kâğıt mandalını gördüm, onu unutmuştum. Bana verdiği hafif sızı, bedenimin bir parçası olmuştu artık. Bir işe yaradığı yoktu. Onu çıkardım ve yere fırlattım.

“Hatırlamama yardımcı oluyor. Bugün her şey aklımdan uçup gidiyor, bununla nasıl baş edebileceğimi bilmiyorum.”

“Ben sana yardım ederim.”

“Sahi mi söylüyorsun?”

Yerimden kalktım, çalışma masasından metal zarf açacağını aldım.

“Şunu tut,” dedim, “Dikkatimin dağıldığını göreceksin olursan onu bana batır.”

Ilaria zarf açacağını aldı ve beni dikkatle inceledi.

“Peki dikkatinin dağıldığını nereden bileceğim?”

“Bunu fark edersin. Dikkati dağılmış bir insan kokuları, sözleri duymayan, hiçbir şey duymayan bir insandır.”

Zarf açacağını bana gösterdi.

“Peki ya bunu da duymazsan?”

“Ben duyana dek batırırsın. Gel şimdi.”

* *

*

Yirmi Dokuz

Onunla sandık odasına gittik. Odanın her tarafında kalın bir ip aradım durdum, orada olduğundan emindim ama tek bulduğum, paket yapmaya yarayan bir yumak sicim oldu. İçeri geçtim; sicimin bir ucunu yerde, kilitli kapının önünde bırakmış olduğum kısa demir çubuğa bağladım. Ilaria'yla birlikte oturma odasına döndüm ve balkona çıktım.

Yaprak hışırtısını kendine katarak hışırdayan, ağaçları büken ani ve şiddetli, sıcak rüzgâr üstüme üstüme geldi. Neredeyse nefesim kesildi; kısa geceliğim üstüme yapıştı, Ilaria uçmaktan korkar gibi geceliğimin etekliğine sımsıkı tutundu. Havada yabani nane, toz ve güneşte kavrulmuş ağaç kabuğu kokusu vardı.

Parmaklıktan aşağı sarktım, Carrano'nun balkonunu görmeye çalıştım.

Ilaria endişeyle, "Dikkat et düşeceksin!" dedi; bir yandan da geceliğimi çekiştirdi.

Pencere kapalıydı, tek tük kuş cıvıltısı ve uzaktan geçen otobüs sesinden başka hiçbir ses duyulmuyordu. Nehir gri ve boş bir alandı. Hiç insan sesi yoktu. Beş kat boyunca, ne aşağıda ne sağda ne solda hiçbir hayat izine rastlayamadım. Radyodan gelen bir müzik, bir şarkı, televizyon sesi duyma ümidiyle kulak

kabarttım. Hiçbir şey yoktu, en azından yakınlarda hiçbir şey yoktu; münasebetsiz, kor gibi bir rüzgârın kıpırdattığı yaprakların düzenli aralıklarla çıkardığı hışırtıdan başka tek bir ses bile yoktu. Gür olmanın ne demek olduğunu hiç bilememiş olan yorgun sesimle defalarca bağırdım:

“Carrano! Aldo! Kimse yok mu? Yardım edin! Bana yardım edin.”

Hiçbir şey olmadı; rüzgâr, sözlerimi, içi kaynar su dolu bir fincanı dudaklarıma değdirirken konuşmaya çalışmışım gibi kesiverdi.

Ilaria şimdi gözle görülecek derecede gergindi.

“Neden birilerinin bize yardım etmesi gerek?” diye sordu.

Ona yanıt vermedim, ne diyeceğimi bilmiyordum, sadece “Endişelenme, kendi başımızın çaresine biz bakarız...” diye mırıldandım.

Demir çubuğu parmaklığın ötesine geçirdim, sicimle bağlamış olduğum çubuğu Carrano’nun balkonunun parmaklığına değene kadar sarkıttım. Pencereye olan mesafeyi görmek için sarkıtım ve Ilaria geceliğimi bırakıp, çıplak bacağıma sımsıkı sarıldı, nefesini tenimde hissettim ve bana “Ben seni tutarım Anne,” dediğini duydum.

Sağ kolumu olabildiğince uzattım; sicimi başparmağımla işaretparmağım arasına alarak sımsıkı tuttum, böylelikle demir çubuğun parmaklığa hızlı ve kararlı darbeler indiren bir sarkaç işlevi görmesini sağladım. Çubuğun Carrano’nun balkonu boyunca hareket ettiğini gördüm. Yapmakta olduğum işin daha etkili olması için daha da sarkıtım; çubuğu hipnotize olmak ister gibi seyrediyor ve koyu renkli çubuğun kâh taşların üstünde uçtuğunu, kâh komşumun parmaklığına çarptığını görüyordum. Aşağı düşme korkum kalmadı; hatta balkonumun sokağa olan uzaklığının, sicimin uzunluğu kadar olduğu izlenimine

kapıldım. Carrano'nun camına vurmak istiyordum. Çubuğun camları kırıp içeriye, beni evvelsi gece ağırladığı oturma odasına girmesini istiyordum. Gülmem geldi. Kuşkusuz yataktaydı ve uykuyla uyanıklık arasındaydı; bedensel çöküşün eşiğinde, belli belirsiz ereksiyondaydı, aşağılanmaların verdiği boynu büküklüğü gidermekte yetersiz tesadüfi bir sevgiliydi. Günlerini nasıl geçirdiğini hayal ederken onu küçümsediğimi hissettim. Özellikle de günün en sıcak saatlerinde gölgede, terlemiş bir halde, kötü nefes kokusuyla, bilmem hangi orkestra bozuntusunda çalma beklentisi içinde, umutsuz bir şekilde siesta yapıyor olmalıydı. Pütürlü dilini, ağzının tuzlumsu tadını anımsadım ve Ilaria kâğıt keseceğini sağ bacağıma batırdığı zaman kendime geldim. Aferin kızıma, hem dikkatli hem duyarlıydı. İhtiyaç duyduğum uyarı buydu. Sicimin parmaklarımın arasından kaymasını sağladım; çubuk hızla balkonumun altındaki kata indi. Kırılan camın sesini duydum, sicim koptu; çubuğun aşağıdaki balkon karolarının üstünde yuvarlandığını gördüm, balkon parmaklığına çarptıktan sonra balkonun kenarından sekerek boşluğa düştü. Düşüşü uzun sürdü, onu ışıldayan cam parçacıkları izledi; gitgide ufalan siyah çizgi düşerken, birbirinin aynısı olan her balkona da uğramıştı. Yerde tınlayarak birkaç kez sekti.

Korkmuş bir şekilde geri çekildim; beşinci katın derin boşluğu derinliğine yeniden kavuşmuştu. Ilaria'nın bacağını sımsıkı tuttuğunu hissettim. Müzisyenin boğuk sesini duymayı, ona verdiğim rahatsızlıktan dolayı kızgınlığını görmeyi bekledim. Ama hiçbir tepki gelmedi. Bunun yerine kendimi ve gerçekliği yitirmememi sağlayan etimin uzantısı kızımı gördüm; kor gibi bir rüzgâr dalgası bize çarptı ve kuşlar geri geldi.

"Gayet iyiydin!" dedim.

"Seni tutmasaydım, aşağı düşecektin."

"Herhangi bir şey duyuyor musun?"

“Hayır.”

“Carrano’yu çağıralım o halde. Carrano, Carrano, yardım et!”

Beraberce uzun süre bağırdık ama Carrano’dan çıt çıkmadı. Bize gelen tek yanıt, yazın yolun bir kenarına bırakılmış, uzak-taki bir köpekten ya da bizim kurt köpeğimizden, Otto’dan gelen uzun, hüzünlü bir havlayış oldu...

* *

*

Otuz

Fazla zaman kaybetmeden yeniden harekete geçmeliydim. Günün anlamsızlığı karşısında pes etmekten kaçınmalı, hayatımın parçalarını bir resmin parçalarıymışçasına bir arada tutmalıyım. Ilaria'ya beni izlemesini işaret ettim ve ona gülümsedim. Şimdi maça kızı oydu, elinde zarf açacağını tutuyordu, işini öylesine ciddiye almıştı ki, aleti sımsıkı tutmaktan parmakları bembeyaz olmuştu.

Benim başarısız olduğum noktalarda, belki de o başarılı olur diye düşündüm. Giriş kapısına, kilitli kapının önüne gittik.

“Anahtarı çevirmeye çalış,” dedim.

Ilaria zarf açacağını sağ elinden sol eline aldı; kolunu uzattı ama anahtara yetişemiyordu. Bunu görünce onu belinden tuttum ve gerektiği kadar kaldırdım.

“Bu tarafa mı çevireyim?” diye sordu.

“Hayır, diğer tarafa çevir.”

Yumuşacık el, buhar gibi parmaklar. Denedi, tekrar tekrar denedi ama yeteri kadar kuvveti yoktu. Anahtar takılmamış bile olsa, kilidi açamazdı.

Onu aşağı bıraktım; verdiğim ödevi yerine getiremediği için hayal kırıklığına uğramıştı. Aniden bana sataşmaya başladı.

“Neden kendin yapman gereken bir şeyi bana yaptırmaya kalkıyorsun ki sen?”

“Çünkü sen benden başarılısın.”

“Kapıyı açamıyor musun?” diye endişeyle sordu.

“Hayır.”

“Hani o seferki gibi mi?”

Ona kararsızca baktım.

“Hangi seferki gibi?”

“Köye gittiğimiz o seferki gibi.”

Göğsüm sıkıştı. Bunu nasıl hatırlıyordu? O zamanlar daha üç yaşında bile değildi.

“Bazen anahtar konusunda gerçekten de aptalsın ve bizi rezil ediyorsun,” dedi iyi hatırladığını anlatmak istercesine.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Hayır, anahtarlarla aram genellikle iyiydi. Genellikle kapıları gayet rahat açardım, hiçbir zorluk çekmezdim. Ama arada, özellikle de tanımadığım kilitler karşısında –örneğin bir otel odasında– ne yapacağımı çabucak şaşırırdım ve utansam da, özellikle de anahtarlar elektronik olduğunda, yardım istemek için resepsiyona gidip gelmeye başlardım. Manyetik kartlar bana nasıl da sıkıntı veriyordu; terslik çıkarabilecekleri düşüncesi, herhangi bir zorluk çıkma ihtimaline dair duyduğum kaygı, yapmam gereken hareketin doğallığını kaybetmesine neden oluyordu ve böylelikle de kapıyı açamayabiliyordum.

Ellerim yapmaları gerekeni unutuyordu; parmaklarım doğru hareketi, uygulaması gereken basınç derecesini hatırlayamıyordu. O seferki gibi. Kendimi nasıl da aşağılanmış hissetmiştim. Gina, küçük, güvenilirmez Carla’nın annesi, çocuklarla gitmem için bana köy evinin anahtarlarını vermişti. Ben yola çıkmıştım; Mario’nun işi vardı, yanımıza ertesi gün gelecekti. Birkaç saatlik araba yolculuğundan sonra, akşamüstü, hafta sonunun yoğun

trafiğinden, çocukların boyuna kavgaya etmesinden ve daha yavru olan Otto'nun kesik kesik havlamalarından sinirlenmiş bir halde nihayet köy evine varmıştım. Yol boyunca, zamanımı nasıl da boşa harcadığımı, artık okuyamadığımı, yazamadığımı, arkadaşlık, hatta çekişme gibi şeyler yaşamamı sağlayacak sosyal bir rolümün olmadığını düşünmüştüm. İlk gençliğimde olmayı hayal ettiğim kadın, nerelere kaybolmuştu? Mario'yla çalışan Gina'yı kıskanıyordum. Onların aralarında konuşacak bir şeyleri vardı her zaman; kocam onunla benimle konuştuğundan çok konuşuyordu. Ve Carla'dan da rahatsızlık duymaya başlar gibi olmuştum; kendi kaderinden öyle emin görünüyordu ki, zaman zaman beni eleştirmeye, çocuklara, eve fazla zaman ayırdığımı söylemeye bile cüret ediyor, çıkacak ilk kitabıma methiyeler düzüyordu: "Senin yerinde olsaydım, yeteneklerimi geliştirmeyi düşünürdüm," diyordu. Çok güzel olmanın yanı sıra, annesi tarafından, ı ışık saçan bir geleceğe sahip olacağına dair kati bir inançla büyütülmüştü. On beş yaşında olmasına karşın her konuda fikir beyan etmek ona doğal geliyordu; sık sık, bana akıl vermek istiyor ve aslında hiç de anlamadığı konularla ilgili yargıda bulunuyordu. Onun sesi sinirimi bozar olmuştu artık.

Arabayı park etmiştim; aklımdan geçen düşünceler nedeniyle sıkıntılıydım. Çocuklar ve köpeklerle orada ne işim vardı benim. Kapıya gitmiş ve açmayı denemiştim. Ama her ne kadar denemiş ve tekrar tekrar denemiş olsam da kapıyı açmayı başaramamıştım. Bu sırada, Gianni ve Ilaria yorgunluktan ve açlıktan söyleniyordu. Ama gururumdan, kibrimden dolayı, Mario'yu arayıp da yorucu bir işgününden sonra yardıma gelmesini istememişim. Çocuklar ve küçük Otto bisküvi yemiş, arabada uyuyakalmışlardı. Ben kapıyı açmayı tekrar denemiştim; bunu defalarca denemiştim hem de. Öyle ki parmaklarım artık yorgun düşmüş, yıpranmıştı. Bunun üzerine en sonunda pes etmiş,

basamaklardan birine oturmuş ve gecenin yükünün üzerimden kalkmasını beklemiştim.

Sabahleyin on gibi Mario gelmişti. Ama yalnız değildi. Onunla birlikte, habersiz bir şekilde gelen ev sahibeleri de vardı. Ne olmuştu, nasıl olmuştu, peki nasıl olmuştu da onları aramamıştım? Kekeleye kekeleye konuşmuştum. Durumdan rahatsızlık duyan kocamın, yeteneksizliğim üzerine şaka yapıp, hayal gücü yüksek ama pratik şeylere bir türlü akli ermeyen biri, kısacası aptal olduğumu söylemesi beni çıldırtmıştı. Hatırlıyorum da, Carla'yla aramızda uzun bir göz teması olmuştu; onun bakışı bir tür suç ortaklığı bakışı gibi gelmişti bana: İsyen et, durumun gerçekte ne olduğunu söyle, hayatın günlük, pratik işlerini, zorunluluklarını, çocukların bakımını göğüsleyen sen olduğunu anlat ona, demek istemişti. O bakış beni şaşırtmıştı ama duruma bakılırsa, o bakışın gerçek anlamını kavrayamamışım. Veya belki de anlamıştım; yerimde olsa, o çekici adamla nasıl başa çıkılması gerektiğini kendi kendine soran bir kızın bakışıydı belki de. Bu arada, Gina anahtarı kilide sokmuş ve hiçbir sorun yaşamadan kapıyı açmıştı.

Kendime geldim, sol kolumda zarf açacağıının sivri ucunu hissettim.

“Daldın,” dedi Ilaria.

“Hayır, haklı olduğunu düşünüyordum sadece.”

“Ne konuda haklı?”

“Haklısın... Peki, o sefer kapıyı niye açamadım ben?”

“Söyledim ya, çünkü bazı zamanlar aptalsın.”

“Evet, öyle.”

* *

*

Otuz Bir

Evet, ben aptaldım. Duyu kanallarım kapanmıştı, kimbilir ne zamandır içimde yaşamsal hiçbir şey akılmıyordu. Kendi varlığımın anlamını, Mario'nun evlilik gerekleri olarak bana sunduğu ritüellere bağlamak ne de büyük bir hataydı. Kendime verdiğim anlamı, onun hoşnutluğuna, heyecanına, hayatının hep daha üretken olma sürecine bağlamak ne de büyük bir hataydı. Ve özellikle de, uzun zamandır onunlayken kendimi hiç de yaşıyor gibi hissetmememe karşın, onsuz yaşayamayacağıma inanmak ne büyük hataydı. Parmaklarımin altındaki teni neredeydi, dudaklarının sıcaklığı neredeydi? Eğer kendimi derinlemesine sorgulamış olsaydım –ki bunu yapmaktan hep kaçındım– son yıllarda, bedenimin sadece belli belirsiz durumlarda, şans eseri gerçekten açık, sokulgan olduğunu fark ederdim: Bana ilgi gösteren, aklımı, yeteneğimi takdir eden, elime hayranlıkla dokunan bir tanıdığı gördüğümde; eski bir iş arkadaşıyla tesadüfen karşılaştığım zaman duyduğum neşede; Mario'nun bir arkadaşıyla konuşurken, onun özellikle benimle arkadaşlık kurmayı istediğini hissettiren cümle ve sessizlikler sırasında; birçok fırsatta ortaya çıkan üstü kapalı ilgi gösterilerinden duyduğum hoşnutlukta. Ve bu fırsatları doğru zamanda, doğru bir bahaneyle, doğru bir telefon açarak değerlendirseydim, bir şeyler olur ya da olmazdı; olayların kalp atışları tahmin edilemeyecek neticeler doğurur.

Belki Mario beni terk etmek istediğini söylediği zaman, buradan yola çıkmalıyım. Çekici ama neredeyse tamamen yabancı bir adamın, rastgele karşıma çıkmış bir adamın, hoş ama çözülmesi gereken bir “belki”nin, hayatıma, ne bileyim, benzinin uçucu kokusuna, şehrin gri bir kütüğüne anlam verme olanağından ve o kütüğü her görüşte mutluluk, umut hissetme ihtimalinden yola çıkmalıyım; oysa Mario’da sarsıcı bir devinim, hiçbir devinim kalmamıştı artık ve her mimiği, her davranışı ölçülü ve tam olarak hep aynı yere, aynı güvenilir ağa yerleşiyordu. Buradan yola çıkacak olsaydım, o gizli heyecanlarım aracılığıyla belki de onun neden gittiğini anlayabilirdim. Kaynayan kanın rastgele düzensizliği yerine ilk sıraya hep birbirimize olan sevgimizi koymuşken, şimdi kaybedişin kinini neden bu kadar şiddetli duyduğumu, neden dayanılmaz bir acı hissettiğimi, neden kendimi güvenilir yargıların dışına koymak istediğimi ve hayatı yeniden öğrenmeyi başaracağımdan bile emin olmadan onu neden yeniden öğrenmek durumunda kaldığımı anlayabilirdim.

Anahtar çevirmeyi yeniden öğrenmeliydim mesela. Mario giderken bu yeteneğimi de elimden almış olabilir miydi? Ta köydeki sefer, Mario kendini iki yabancı kadına vererek canımı yakmaya başladığından beri, parmaklarımdaki kavrama gücünü de almaya başlamış olabilir miydi? Acı ve dengesizlik, hayatıma, o gözlerimin önünde tahrik etmenin mutluluğunu yaşarken ve ben onun yüzünde sık sık dokunduğum zevkin varlığını ayırt ederken ama bu kanıyı ilişkimizi yıkma korkusuyla askıya alırken, girmiş olabilir miydi?

Sanırım Ilaria bu sırada, düzenli aralıklarla, bana zarf açacağını kuvvetle batırıyordu; öyle ki aniden irkilerek tepki verdim ve o geri çekilerek, “Bunu yapmamı sen söyledin!” diye bana bağırdı.

Başımı evet anlamında salladım, elimle onu okşadım, diğer elimle zarf açacağını batırdığı ayak bileğimi sıvazladım. Kapıyı açmaya çalıştım yine ama başaramadım. Eğildim, anahtarı yakından inceledim. Eskiden yaptığım hareketi anımsamam imkânsızdı. Ama kapıyı mutlaka açmalıydım. Ilaria'nın şaşkın bakışları eşliğinde, ağzımı anahtara yanaştırdım, dudağımla tadına baktım, plastik ve metal kokusunu içime çektim. Onu dişlerimle kavradım ve çevirmeyi denedim. Bunu ani bir atakla yaptım; sanki onu şaşırtmak, ona yeni bir tüzük dayatmak, farklı bir koşula bağlamak istiyordum. Ağzımı yapışkan, tuzlu bir tat sararken, bakalım şimdi kim kazanacak diye düşündüm. Ama hissettiğim tek şey dişlerimle anahtara verdiğim dönme hareketinin anahtarda etki yaratmayıp, yüzümde patladığı, yüzümü konserve açacağı gibi yardığı ve dişlerimi yerinden oynattığı, peşinden burun çeperimi, kaşımı, gözümü sıyırarak, boğazımın, başımın içini gözler önüne serdiği oldu sadece.

Ağzımı hemen anahtardan çektim; yüzümün, bir kısmı bıçakla soyulmuş portakalın sarkık kabuğu gibi olduğunu düşündüm. Daha başka ne yapabilirdim ki? Sırtüstü uzanmalı, karoların soğukluğunu sırtımda hissetmeliydim. Çıplak bacaklarımı kapıya doğru uzatmalı, ayak tabanlarımla anahtarın etrafını sarmalı ve yapılması gereken hareketi yapabilmek için ayak topuğumun derisini o inatçı şeye yerleştirmeliydim. Evet, hayır, evet. Bir süre, içimde derinlemesine yer etmek isteyen, kendi bedenini yoğuran bir sanatçı gibi, beni dövülmüş metale çevirmek isteyen umutsuzluğun peşinden gittim. Sonra sol bacağımda, dizimin üstünde acı veren bir kesik hissettim. Bir çığlık attım, Ilaria'nın bacağımda derin bir kesik açtığını anladım.

* *

*

Otuz İki

Sağ elinde zarf açacağını tutarak ürkmüş bir halde geri geri giden Ilaria'yı gördüm.

"Çıldırдың mı sen?" dedim yırtıcı bir hareketle ona doğru aniden dönerek.

"Sen beni duymuyorsun!" diye bağırdı Ilaria. "Sana sesleniyorum ama sen beni duymuyorsun, kötü şeyler yapıyorsun, gözlerini çarpıtıyorsun, bunu babama söyleyeceğim."

Dizimin üstündeki derin kesiğe, kanlı çizgiye baktım. Zarf açacağını elinden aldım, sandık odasının aralık kapısından içeri fırlattım.

"Bu oyun bu kadar yeter!" dedim. "Oynamayı bilmiyorsun. Şimdi burada kal ve uslu dur, sakın kıpırdama. İçerde kilitli kaldık, hapis durumdayız ve baban bizi kurtarmaya hiç gelmeyecek. Bana ne yaptığına bir bak."

"Daha fazlasını hak ediyorsun!" diye karşılık verdi, gözleri yaşla doluydu.

Sakinleşmeye çalıştım, derin bir nefes aldım.

"Ağlamaya başlama şimdi, ağlamaya kalkışma bile..."

Ne diyeceğimi, daha başka ne yapacağımı bilemiyordum. Bana her çareyi denemişim gibi geliyordu; durumu açıkça anlayıp kabullenmekten başka bir şansım yoktu.

Emir verme konusunda pek de başarılıymışım gibi, “Evde iki hastamız var,” dedim, “Gianni ve Otto. Sen şimdi, ağlama ve ağabeyine bak, serinlemesi için birinin onun alnına soğuk para koyması gerekiyor; her şeyi ben yapamam.”

Onu oturma odasından dışarı hafifçe ittim, karşı çıktı.

“Peki ya dalarsan, seni kim dürtecek?”

Bacağımdaki kanamaya devam eden kesiğe baktım.

“Sen arada bir beni çağır, lütfen. Bu benim dalmamam için yeterli olur.”

Bir an için düşündü, sonra, “Tamam ama çabuk ol, Gianni’yle sıkılıyorum, o oyun oynamasını bilmiyor,” dedi.

O son cümle içimi yaktı. Tam da oyuna olan o açık atıfta, Ilaria’nın artık oynamak istemediğini, benim için ciddi ciddi endişelenmeye başladığını anladım. Benim üzerimde iki hastanın sorumluluğu vardı; o ise, kendi sorumluluğundaki hasta sayısının üç olduğunu anlamıştı. Zavallı, zavallı küçüğüm benim. Kendini yalnız hissediyordu, bir türlü gelmek bilmeyen babasını gizlice bekliyordu, o günün tüm karmaşasını bir oyunun içine sığdıramıyordu. Şimdi onun sıkıntısını anlıyor, kendiminkine ekliyordum. Her şey nasıl da değişiyordu, hiçbir şeyde tutunabileceğim bir dayanak noktası yoktu. Gianni’nin, Otto’nun odasına doğru attığım her adımda, fenalaşmaktan, kendimi kaybetmekten korkuyordum. Aklımı da, hafızamı da açık tutmalıydım; bunların ikisi hep birlikte giderdi, sağlıklı oluşun ayrılmaz ikilisiydiler.

Kızı odaya doğru itekledim; hâlâ yatakta uyumakta olan oğlana göz attım ve kararlı, doğal bir hareketle kapıyı kilitledim. Ilaria buna karşı çıksa da, bana seslense de, kapıyı yumruklasa da, ona aldırış etmedim ve Otto’nun bulunduğu odaya gittim. Köpeğe ne olduğunu bilmiyordum; Ilaria onu çok seviyordu ve çirkin görüntülere şahit olmasını istemiyordum. Onu koruma-

lıydım evet, bu endişenin varlığı bana iyi gelmişti. Çocuklarıma bakma konusundaki soğuk plan yavaş yavaş kaçınılmaz bir ihtiyaca, öncelikli kaygıma dönüşmüştü ve böyle olması bana iyi bir işaret olarak görüldü. Köpeğin odasında, Mario'nun çalışma masasının altında şimdi ölümün kötü kokusu vardı. Yavaşça içeri girdim; köpek hareketsizdi, yerinden bir tek milim bile kıpırdamamıştı. Onun yanına çömeldim, sonra yere oturdum.

Öncelikle oraya kadar gelmiş olan karıncaları fark ettim, köpeğin üstündeki vıcık vıcık sıvının üstünde geziniyorlardı. Ama Otto buna aldırış etmiyordu. Yenik düşmüş bir hali vardı; tesellisi olmayan bir adada son nefesini verir gibiydi. Sanki ağzından akan yeşilimsi salyayla yer döşemesini aşındırmıştı da, yüzü aşındırdığı yerin içine gömülüyordu. Gözleri kapalıydı.

“Beni affet,” dedim.

Boynundaki tüyleri okşamaya başladım; inledi, partilerini açtı, tehditkâr bir homurtu çıkardı. Belki de sebep olduğum durum için, yapmam gereken ama yapamadığım şeyler için bağışlanmak istiyordum. Onu kendime doğru çektim, başını bacaklarıma dayadım. Kanıma giren bir sıcaklık yayıyordu. Belli belirsiz kulağını ve kuyruğunu oynattı. Bunun kendini iyi hissettiğine dair bir işaret olduğunu düşündüm; nefes alışverişleri de daha rahat gibiydi. Ağzının siyah renkli çevresinde, cila gibi duran parlak salya öbekleri, sanki artık acıyı akıtmaya gerek kalmamışçasına donmuş gibiydi.

Canlı bir bedenın ölümle mücadele ettiğini, kâh yener kâh yenilir gibi olduğunu görmek ne kadar da katlanılmaz bir şeydi. Bilmediğim bir süre kadar öylece kaldık. Köpeğin nefesi zaman zaman sağlıklı olup oyun oynamak, açık havada koşmak, okşanmak, anlaşılmak istediğı zamanki gibi hızlanıyor, zaman zamansa algılanamayacak derecede hafifliyordu. Bedeninde de kâh titreyiş ve kasılma, kâh kıpırtısızlık vardı. Ondaki güç

kalıntılarının yavaş yavaş eridiğini hissettim; o hali, geçmişe ait görüntülerden akan damlalar gibi göründü gözüme: Parkı sula-
yan fiskiyelerden sıçrayan su damlacıklarından kaçışları; çalılık-
ların arasında meraklı meraklı toprağı eşeleyişi; yemek vermemi
beklediği zaman evin her yerinde beni izlemesi. Gerçek ölümün
yakınlığı, acının o kanayan yarası, aniden, hiç beklenmedik bir
biçimde, son aylardaki acımdan, gerçekdışı o günden utanmama
neden oldu. Odadaki her şeyin gene yerli yerine oturduğunu
hissettim, ev kendi mekânlarını yeniden birleştiriyordu, yer
gene sağlamlaşıyordu, günün sıcağı renksiz bir uhu gibi her şeyi
sarıyor, yapıştırıyordu.

Kendimi nasıl o kadar salmış, duyularımı, hayatta kalmanın
anlamını o kadar parçalamıştım. Otto'nun kulaklarının arkasını
okşadım ve o, rengi atmış gözlerini açarak bana baktı. Bakışın-
da beni tenkit etmek yerine, durumundan dolayı özür dileyen
dostane anlamı gördüm. Sonra yoğun bir acı gözbebeklerini
kararttı, dişlerini sıktı ve yüzüme karşı, kesinlikle saldırgan
olmayan bir şekilde havladı. Bundan kısa süre sonra kucağımda
öldü ve ben o son günlerdeki, son aylardaki hiçbir ağlayışla kı-
yaslanamayacak kadar kuvvetli, dur durak bilmeyen bir ağlayışa
kapıldım.

Gözlerim kuruyup hıçkırıklarım kesilince, Mario'nun yeni-
den iyi adama dönüştüğünü –belki de hep öyleydi– fark ettim
ama artık onu sevmiyordum.

* *

*

Otuz Üç

Kurt köpeğinin başını yere yasladım, oturduğum yerden kalktım. Beni çağıran Ilaria'nın sesi yavaş yavaş kulağıma gelmeye başladı; hemen ardından Gianni'nin sesini de duydum. Etrafıma baktım, kandan dolayı kararmış dışkıyı, karıncaları, köpeğin ölü bedenini gördüm. Odadan çıktım, kova ve bez almaya gittim. Camları açtım, odayı aceleyle ama güzelce temizlemeye koyuldum. Çocuklara birkaç kez, "Bir dakika, hemen geliyorum," diye seslendim.

Otto'nun orada kalması bana hoş görünmüyordu; çocukların onu görmesini istemiyordum. Onu kaldırmaya çalıştım ama gücüm yetmedi. Arka bacaklarından tuttum ve oturma odasına, balkona dek sürükledim. Ölü bir beden ne kadar da ağırlaşıyordu; hayat hafifti, hiç kimsenin onu ağırlaştırmasına izin vermemek gerekiyordu. Bir süre Otto'nun rüzgârın kıpırdattığı tüylerine baktım, sonra tekrar içeri girdim ve sığağa karşın camı özenle kapattım.

Ev sessizdi; bana küçük, derli toplu göründü. Karanlık köşeleri yoktu, gölgesizdi artık ve beni aralarında oyun oynayıp gülüşerek çağıran çocukların sesi sayesinde neşeli bile sayılırdı hatta. Ilaria soprano sesi çıkararak anne diyordu, Gianni ise tenor sesiyle ona eşlik ediyordu.

Onların yanına gitmekte acele ettim, emin bir hareketle kapıyı açtım ve hoşnut bir sesle, “İşte anneniz,” dedim.

Ilaria üstüme atladı, bana birkaç kez vurdu, bacaklarımı tokatladı.

“Beni içeri kilitlememeliydin!” dedi.

“Haklısın, affedersin. Ama kapıyı açtım şimdi,” dedim.

Gianni’nin yatağına oturdum; ateşi yavaş yavaş düşüyordu, kız kardeşiyle oynamak, bağışmak, gülüşmek, kavga etmek için sabırsızlandığı belliydi. Alnına baktım, damlalar etkisini göstermişti, teni ılık ve çok hafif terliydi.

“Başın ağrıyor mu hâlâ?”

“Hayır. Açım.”

“Sana biraz pilav yapacağım.”

“Pilav sevmiyorum.”

“Ben de sevmiyorum,” diye ekledi Ilaria.

“Benim yaptığım pilav çok güzel!” dedim.

“Otto nerede?” diye sordu Gianni.

Tereddüt ettim.

“İçeride, uyuyor, onu rahat bırakın.”

Onları Otto’nun hayatlarından çıkmış olmasına alıştırmak için hastalığıyla ilgili bir iki şey daha söylemek üzereydim ki hiç beklenmedik bir şey oldu, zil sesi duyuldu.

Üçümüz de kıpırdamadan, öylece kalakaldık.

“Babam...” diye mırıldandı Ilaria umut dolu bir sesle.

“Baban olduğunu sanmıyorum,” dedim. “Burada durun, yerinizden kıpırdamanızı kesinlikle yasaklıyorum, sakın ha bu odadan dışarı çıkmayın. Ben kapıyı açmaya gidiyorum.”

Benim her zamanki, kararlı, aynı zamanda da küçük durumlar için bile bile büyük sözler söyleyen ironik ses tonumu hemen tanıdılar. Bu ses tonunu ben de tanıdım, kabullendim, onlar da kabullendi.

Koridoru geçtim, kapıya vardım. Mario gerçekten de bizi düşünmüş olabilir miydi? Nasıl olduğumuzu mu görmeye gelmişti? Bu düşünce beni hiç heyecanlandırmadı; sadece birileriyle bir iki laf etmenin hoşuma gidebileceğini düşündüm.

Kapı deliğinden baktım. Gelen Carrano'ydu.

"Ne istiyorsun?" dedim.

"Hiç. Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyordum. Sabahleyin anneme gitmek için evden erkenden çıktım ve seni rahatsız etmek istemedim. Az evvel geldim ve kırık bir cam olduğunu gördüm. Bir şey mi oldu?"

"Evet."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Evet."

"Peki kapıyı açabilir misin, lütfen?"

Bunu yapabilir miydim bilmiyordum ama bunu ona söylemedim. Elimi anahtara uzattım, anahtarı kararlılıkla kavradım, hafifçe çevirdim. Anahtar uysaldı. Hiçbir sorun çıkarmadan döndü.

"Oh, ne iyi," diye mırıldandı Carrano beni çekingen bir tavırla izleyerek. Arkasında sakladığı gülü çıkarıp bana uzattı. Uzun bir sapı olan tek bir güldü. Kendini rahat hissetmeyen bir adamın, gülünç bir biçimde verdiği gülünç bir güldü.

Onu aldım, gülümsemeden teşekkür ettim ve "Sana sevimsiz bir iş vereceğim," dedim.

* *

*

Otuz Dört

Carrano nazik davrandı. Otto'yu, evinde bulunan bir naylona sardı, arabasına yükledi ve cep telefonunu bana bıraktıktan sonra, köpeği şehir dışına gömmeye gitti.

Hemen çocuk doktorunu aradım ve şansım yaver gitti, ağustos ayı olmasına karşın ona ulaşabildim. Çocuğun hastalık belirtilerini en ince detaylarına kadar anlattığım sırada, nabzımın çok hızlı attığını fark ettim. Öyle hızlı atıyordu ki, doktorun telefondan nabzımı duyacağından korktum. Kalbim göğsümde şişmeye başlıyordu gene, kalbim artık boş değildi.

Detaylar konusunda titizlik göstermeye çalışıp doktorla uzun uzun konuşurken, bir yandan da, evde dolanıp duruyor, mekânlar arasındaki bağlara bakıyor, eşyaları elime alıyordum ve her bir bibloya, çekmeceye, deftere, kapı koluna, bilgisayara dokunduğumda kendi kendime "En zorunu atlattım!" diye yineliyordum.

Doktor beni sessizce dinledi, Gianni için endişelenecek bir şey olmadığına dair bana güvence verdi ve akşama doğru ona bakmaya geleceğini söyledi. Bunu duyunca rahatlardım ve uzun

soğuk bir duş almaya gittim; su içneleri tenime battı, ayların, geçmiş saatlerin karanlığını hissettim. Lavabonun kenarındaki yüzükleri gördüm ve annemin vermiş olduğı yüzüğü taktım; alyansımı ise, hiç tereddüt etmeksizin klozete attım. Ilaria'nın zarf açacağıyla açtığı yarayı inceledim, dezenfekte ettim, sardım. Sonra da, yavaş yavaş renkli çamaşırları beyazlardan ayırmaya koyuldum, çamaşır makinesini çalıştırdım. Normal günlerin emniyet ve kesinlik veren ritüellerine gereksinim duyuyordum, ama bedenimde yukarı doğru giden hızlı bir hareketin olduğunun da farkındaydım. Bir deliğin dibinde zehirli çirkin bir böcek görmüş gibiydim ve her tarafım, kollarım, ellerim hâlâ onu kovmak ister gibi hareket halindeydi sanki. Nereye gittiğini ve niye gittiğini bildiğine inanan bir insanın sakın adımlarını atmayı yeniden öğrenmeliyim, diyordum kendi kendime.

Hemen çocukları düşünmeye koyuldum; köpeğin öldüğünü onlara söylemek gerekiyordu. Kelimeleri özenle seçtim, masallara özgü uygun tonlamayı bulmaya çalıştım ama Ilaria gene de uzun uzun ağladı. Gianni ise, başta, kötü kötü baktı, tehditkâr bir ses tonuyla babasına derhal haber verilmesi gerektiğini söyledi ama hemen sonra, baş ağrısından, mide bulantısından söz etmeye başladı.

İkisini de teselli etmeye çalışıyordum ki, Carrano döndü. İçeri girmesine izin verdim ama yardımsever tavırlarına karşın, ona soğuk davrandım. Çocuklar beni boyuna yanlarına çağırıyordu. Köpeği zehirleyen o olduğuna inandıkları için, ne eve ayak basmasını ne de onunla bir çift laf etmemi istiyorlardı.

Üzerindeki toprak kokusunu duyunca, bende bile bir geri çekilme oldu. Çekingen ama arkadaşça tavırlarına, bozuk bir musluktan tek tük akan damlalar gibi, kısa kısa yanıtlarla karşılık verdim.

Köpeğin gömülüşüyle ilgili bilgi vermeye kalktı ama ne gömüldüğü yerle ne çukurla ne de, onun tabiriyle, hüznü görevle ilgili olduğumu görüp, üstüne de, ara sıra Gianni ve Ilaria'ya, "Susun, hemen geliyorum," dediğimi duyunca rahatsız oldu ve sözünü kısa kesti. Çocukların bağırarak verdikleri rahatsızlığı bastırmak için, bana annesinden ve yaşlılık nedeniyle çıkardığı sorunlardan söz etmeye başladı. Ona uzun ömürlü annelerin ölümün gerçekte ne demek olduğunu bilmediklerini, bu nedenle de bir türlü özgürleşemediklerini söyleyene dek bu konuşmayı sürdürdü. Sözlerime bozuldu; aşikâr bir hoşnutsuzlukla müsaade istedi.

Gün boyunca beni görmek için başka hiçbir denemede bulunmadı.

Gülü solması için çalışma masamdaki vazoya bıraktım. Vazo uzun zamandan beri çiçekten yoksundu; çok eski zamanlarda Mario bana Proust'un karakteri Swann'ı taklit ederek orkide getirirdi. Akşamleyin Carrano'nun gülünün taçyaprakları siyahımsı bir renk aldı ve çiçeğin boynu büküldü. Onu çöpe attım.

Çocuk doktoru akşam yemeğinden hemen sonra geldi; yaşlı, çok zayıf bir beydi ve çocuklar onu çok sempatik buluyordu, çünkü adamcağız onların önünde sürekli eğiliyor ve çocuklara Bay Giovanni, Bayan Illi diye hitap ediyordu.

"Bay Giovanni," dedi, "Bana derhal dilinizi gösteriniz."

Çocuğu dikkatle inceledi ve hastalığını bağırsaklarda rahatsızlık yaratan bir yaz virüsüne bağladı. Gianni'nin bozuk bir şey, örneğin yumurta yemiş olma ihtimalini yok saymadı. Sonradan oturma odasında kısık sesle, büyük bir üzüntüye verdiği tepki nedeniyle de hastalanmış olabileceğini söyledi.

Çalışma masasına oturduğunda ve reçete yazmaya hazırlandığında, aramızda yakınlık varmışçasına, rahat bir tavırla ona Mario'yla ilişkimizin son bulmasını, nihayet bitmekte olan kötü

günü, Otto'nun ölümünü anlattım. Beni dikkatle ve sessizce dinledi, başını onaylamadığını belirtmek istercesine iki yana salladı ve reçeteye her iki çocuk için laktik ferment ve şefkat, olağanlık ıhlamuru, bana da istirahat yazdı. Birkaç gün içinde tekrar geleceğine söz verdi.

* *

*

Otuz Beş

Uzun ve derin bir uyku uyudum. O sabahtan itibaren Ilaria ve Gianni'ye özenle baktım. Her zamanki anneleri olup olmadığı-mı, benden ani değişiklikler bekleyip beklememeleri gerektiğini anlamak için beni dikkatle incelediklerini fark ettiğimden dolayı onları bu konuda rahatlatmaya çalıştım. Masal kitabı okudum, saatlerce sıkıcı oyunlar oynadım, umutsuzluğun tekrar ortaya çıkmamasını sağlamak için abartılı mutluluk gösterilerinde bulundum. Her ikisi de, belki de aralarında yaptıkları bir anlaşma sonucu, Otto'nun ölümünü haber vermeleri gerektiğini söylemek için bile olsa babalarının adını anmadı. Bunu, beni yaralamaktan çekindikleri ve yeniden raydan çıkmama neden olabileceğini düşündükleri için yaptıklarından endişe duydum. Bunun üzerine, Mario'nun çok eğlenceli olduğu, gayet zeki ve kıvrak davrandığı olayları anlatmaya koyuldum. Bu anıların onlarda tam olarak nasıl bir izlenim bıraktığını bilmiyorum, kuşkusuz büyük dikkatle dinlediler ve ara sıra hoşnut bir şekilde gülümsediler. Bende ise bu anılar sadece rahatsızlık uyandırdı. Konuştuğum sırada, anılarımda hâlâ Mario'yu ağırlıyor olmaktan üzüntü duyuyordum.

Doktor, çocuğu tekrar kontrole geldiğinde, Gianni'yi gayet sağlıklı, tamamen iyileşmiş buldu ve onunla "Bay Giovanni,

renginiz pek pembe, minik bir domuz yavrusuna dönüşmediğinizden emin misiniz?” diye şakalaştı.

Çocukların beni duyamayacağından emin olduktan sonra, oturma odasına geçtiğimizde, suçumun derecesini anlamak için, ona geceleyin karıncalara karşı püskürttüğüm böcek ilacının Gianni’ye dokunmuş olup olamayacağını sordum. Böyle bir ihtimalin olmadığını söyledi, Ilaria’nın hiçbir rahatsızlığı olmadığına dikkatimi çekti.

Isırılmış ve zehri püskürtme düğmesi kalmamış tüpü ona uzatarak “Peki ya köpeğimize?” diye sordum.

Onu inceledi, şaşkın görünüyordu, bu konuda bir şey söylemeyeceğini belirtti. Sonra, çocukların odasına geri döndü.

“Bayan Illi, Bay Giovanni büyük bir üzüntüyle huzurlarınızdan ayrılıyorum. Kısa zamanda tekrar hastalanmanızı, bu sayede sizleri tekrar görebilmeyi diliyorum,” deyip karşılarında eğilerek onlarla vedalaştı.

Onun ses tonu çocukları rahatlatmıştı. Günlerce birbirimizi Bay Giovanni, Bayan Anne, Bayan Illi diye çağırıp birbirimizin önünde eğildik. Bu süre zarfında, onlara daha iyi bir ortam sağlamak için, uzun süre hastanede kalmış ve yeniden hastalanmak istemeyip sağlıklı insanların hayatına tutunmaya çalışan bir hastanın yaptığı gibi, her zamanki, bildik tavırlarımı takınmaya çalıştım. Yeniden yemek yapmaya ve yeni tarifler deneyerek onları yemek yemeye teşvik etmeye çalıştım. Yiyecekleri yeniden dilimlemeye, kızartmaya, tuzlamaya başladım. Hatta hatta hiç beceremediğim bir iş olan tatlı yapma işine bile giretim.

* *

*

Otuz Altı

Tabii ki her zaman istediğim kadar sevecen ve etkin olamıyordum. Bazı şeyler beni paniğe sürüklüyordu. Hâlâ tencereyi ocakta unuttuğum, yanık kokusunu duymadığım oluyordu. Daha önce hiç böyle bir huyum olmamasına karşın, tıkanmış lavabonun yağlı suyunda yüzen kırmızı domates kabuklarıyla maydanozu görünce midem kalkıyordu. Çocukların masa örtüsüne ya da yere döktükleri yapışkan yemek kalıntılarına eskisi kadar tahammül gösteremiyordum. Bazen peynir rendelerken, o rendeleme hareketi öyle otomatik, uzak ve bağımsız bir harekete dönüşüyordu ki rende tırnaklarımı, parmaklarımı kesiyordu. Bunun yanı sıra, daha önce hiç yapmadığım bir şey de yapıyordum: Kendimi banyoya kapatıyor ve bedenimi uzun uzun, saplantılı bir şekilde en ince detaylarına kadar inceliyordum. Göğüslerime dokunuyor, karnımda oluşan kıvrımlarda parmaklarımı gezdiriyor, yıpranıp yıpranmadığını anlamak için aynadan orama bakıyor, çenemin sarkıp sarkmadığını, üst dudağımın kırışıp kırışmadığını kontrol ediyordum. Kendimi kaybetmemek için gösterdiğim çabanın beni yaşlandırdığından korkuyordum. Saçlarımın seyrekleştiği, beyaz tellerin arttığı,

onları boyamam gerektiği izlenimine kapılıyordum. Saçlarım bana hep hep yağlı görünüyordu ve ben onları boyuna yıkıyor, sonra da çeşitli şekillerde kurutuyordum.

Ama beni en çok korkutan zihnimin anlaşılma imgeleri, zayıf heceleri idi. Açığa kavuşturamadığım tek bir düşünce, basit bir anlam sıçraması, beynimde uyanan yeşil bir hiyeroglif kendimi yeniden kötü hissetmeme ve paniğe kapılmama yetiyordu. Bazı zamanlar, evin bazı köşelerinden önüme hışırtılar eşliğinde, fazla yoğun ve nemli gölgelerin geçmesinden ve karanlık kütlelerin hızlı hızlı hareket etmesinden korkuyordum. O zamanlarda, bana arkadaşlık etmesi için, televizyonu mekanik bir şekilde açıp kapıyor, çocukluk lehçemde bir ninni mırıldanıyor, Otto'nun, buzdolabının yanındaki boş yemek kabı yüzünden dayanılmaz bir acı hissediyordum. İsteksizliğimden dolayı uyuşuk bir halde olduğum zamanlarda ise divanın üstüne uzanıyor ve farkına bile varmaksızın bacaklarımı okşayıp, tırnaklarımla onları hafifçe çiziyordum.

Öte yandan, bu süreç sırasında, yeniden kibar davranabildiğimi keşfetmek bana çok yardımcı oldu. Açık saçık, küfürlü konuşmalarım aniden son buldu; artık öyle konuşma dürtüsü hissetmiyor ve öyle konuşmuş olduğum zamanlar adına utanç duyuyordum. Kitaplara özgü, üzerinde çalışılmış, biraz karışık bir dille konuşmaya başlamıştım ve bu bana güven ve doğru mesafeyi koruduğum hissi veriyordu. Ses tonumu kontrol etmeyi yeniden öğrendim; öfkelerim dibe çökerek sözcükleri fişeklemeyi kesti. Bu sayede, dışarıdaki dünyayla olan ilişkilerim de düzeldi. İnatçı nezaketim sayesinde telefonumun tamir edilmesini sağladım ve hatta eski cep telefonumun da tamir edilebileceğini öğrendim. Mucize eseri açık bulduğum bir dükkânın genç satıcısı bana onu tekrar çalıştırmanın ne kadar kolay olduğunu gösterdi; bunu yalnız başıma da yapabilirdim.

Kendi kabuğumdan çıkmak için hemen bir dizi telefon açmaya başladım. Gianni ve Ilaria'nın yaşlarında çocukları olan tanıdıklarla gene bağlantıya geçmek istiyor ve çocuklarımın geçirdikleri o kara ayları telafi etmek için tanıdıklarla birlikte bir iki günlük bir tatil ayarlamak istiyordum. Telefonda telefona koşarken gülümsemeler, sözler, nazik tavırlar konusunda nasır tutmuş duygularımın yumuşamasına çok ihtiyacım olduğunu fark ettim. Lea Farraco'yla gene arkadaşlık kurdum ve bir kere sinde, bana acil ve hassas bir meseleyi açmak ister gibi temkinli bir tavırla evime geldiğinde ona karşı çok rahat davrandım. Her zamanki gibi sadede uzun zamanda geldi; ben de onu acele ettirmedim, sabırsızlık göstermedim. Çılgına dönmeyeceğimden emin olduktan sonra, bana mantıklı olmamı, bir ilişkinin bitebileceğini ama çocukları babalarından, babalarını da çocuklardan mahrum etmemek gerektiğini ve buna benzer şeyler söyledi.

"Mario'nun çocukları görebileceği bazı günler belirlemelisin," diyerek sözünü bitirdi.

"Seni gönderen o mu?" diye sordum saldırgan bir tavır sergilemeksizin.

Sıkılarak öyle olduğunu kabul etti.

"Onları görmek istediği zaman bir telefon açmasının yeterli olduğunu söyle ona," dedim.

Mario'yla gelecekteki ilişkimiz için uygun bir tutum belirlemem gerektiğini biliyordum, ama canım bunu yapmak istemiyordu. Gianni ve Ilaria için olmasa, onu hiç görmemeyi tercih ederdim. Akşamleyin, o karşılaşmadan sonra ve uykuya dalmadan hemen önce dolaplardan, komodinin çekmecelerinden, duvarlardan ve ayakkabılıktan hâlâ onun kokusunun geldiğini fark ettim. Geçen aylarda o koku, bende özlem, arzu ve öfke uyandırmıştı. Ama artık bu kokuyu Otto'nun acısıyla özdeşleştiriyordum ve beni artık duygulandırmıyordu. O kokunun oto-

büste, ölmek üzere olan etinin arzularını üzerimize sürten yaşlı bir erkeğin kokusuna dönüştüğünü fark ettim. Kocam olacak o adamın ona gönderdiğim mesaja yanıt vermesini bekledim ama gergin değildim, kabullenmiştim.

* *

*

Otuz Yedi

Otto uzun bir süre kadar bende takıntı haline geldi. Öğleyn eve geldiğim bir gün, Gianni'nin köpeğin tasmaını Ilaria'nın boynuna taktığını, Ilaria'nın ise havladığını ve Gianni'nin ona, "Uslu dur, otur, havlamayı kesmezsen seni tekmelerim," dediğine şahit oldum ve çok kızdım. Tasmaya el koydum ve büyük bir telaşla kendimi banyoya kilitledim. Ama banyodayken, aniden, aynanın karşısında, punk'lara özgü bir aksesuarı takma niyetindeymişim gibi, tasmayı boynuma bağlamaya çalıştım. Yaptığının ayırdına vardığımda ağlamaya koyuldum ve tasmayı çöpe attım.

Eylül ayında bir sabah saatinde, çocuklar kayalı bahçede oynayıp, ara sıra başka çocuklarla kavga ederken, köpeğimizi, tam da onu, hızlı hızlı karşıdan geçerken görür gibi oldum. Büyük bir meşe ağacının altında, etrafa sıçrayan suyundan güvercinlerin susuzluklarını giderdiği çeşmenin yanındaki bir bankta oturuyordum. Zorlana zorlana kendi meselelerimi yazmaya çalışıyordum. Bulunduğum ortamla ilgili algım zayıftı; çeşmeden, kayalardan ve su bitkilerinin üzerinden akan suyun çıkardığı hafif bir şırıltı duyuyordum sadece. Aniden göz ucuyla, bahçeden geçen bir kurt köpeğinin yere vuran uzun gölgesini gördüm.

Birkaç saniye kadar, onun ölümler diyarından gelmiş olan Otto olduğundan emindim ve bir şeylerin içimde gene ayrıştığını düşünüp korktum. Aslında, hemen sonra fark ettiğim gibi, o köpeğin, o yabancı hayvanın, bizim bahtsız köpeğimizle hiçbir alakası yoktu; sadece Otto'nun bahçede yaptıklarını yapmak, su içmek istiyordu o da. Zira çeşmeye doğru gitti, güvercinlerin kaçmasına neden oldu, suyun ağzında vızıldayan arılara havladı ve sonra, morumsu diliyle su içmeye başladı. Defteri kapadım, ona bakmaya koyuldum, duygulandım. Biraz hantal, Otto'dan daha kilolu bir kurt köpeğiydi bu. Otto kadar iyi huylu olmadığı izlenimindeydim, ama gene de içimi bir şefkat sardı. Köpek, sahibinin ıslığını duyunca, tereddüt etmeden, çarçabuk koştu. Güvercinler gene çeşme başına geldi.

Öğleyin Mario'nun Otto'yu götürdüğü Morelli adındaki veterinerin telefon numarasını aramaya koyuldum. Onu tanımaya hiç fırsatım olmamıştı ama kocam onunla ilgili olarak bana hep iyi şeyler söylemişti. Mario'nun iş arkadaşı olan, Politecnico'daki bir hocanın ağabeyiydi. Ona telefon açtım; bana gayet kibar davrandı. Derinden gelen bir sesi vardı, sesi neredeyse rol yapan film aktörlerinin sesini andırıyordu. Ertesi gün hayvan hastanesine gitmemi söyledi. Çocukları tanıdıklara bıraktım ve veterinerine gittim.

Veteriner, gece gündüz mavi neon ışığı yanan hayvan kliniğinin başhekimiydi. Uzun merdivenlerden indim ve iyi aydınlatılmış, çok kuvvetli bir kokunun hâkim olduğu minik bir girişe vardım. Yandaki bekleme odasında beklememi söyleyen esmer bir kıza rastladım; doktor ameliyattaydı.

Küçük odada bekleyen birçok insan vardı. Kimisinin yanında köpek, kimisinin yanında kedi vardı. Otuz yaşlarında, mekanik bir hareketle boyuna okşadığı siyah tavşanı olan bir kadın da vardı. Vaktimi kayıp kedi ve köpeğini arayan, evcil hayvanla-

rını çiftleştirmek için iyi cins bir hayvan arayan ilanların asılı olduğu panoyu inceleyerek geçirdim. Arada bir sevdiği hayvanın haberlerini soran insanlar geliyordu: Biri bazı testler için hastaneye yatırılmış kedisini, biri kemoterapi yapılan köpeğini soruyordu; bir diğeri ise acı çeken köpeği için perişan haldeydi. Acı orada insanın kırılgan eşiğini geçiyor ve evcil hayvanların geniş dünyasına açılıyordu. Biraz başım döndü ve ortamın berbat kokusunda Otto'nun acısının kokusunu duyar oldum. Bu bende birçok kötü anı çağrıştırdı ve bütün bu çağrışımlar bir anda zihnime hücum etti; soğuk terler dökmeye başladım. Kısa zamanda köpeğin ölümünde payım olduğuna, sorumluluğun bende olduğuna dair korkularım büyüdü. Acımasız bir dşncesizlikle davranmış olduğumu düşündüm ve kendimi iyice kötü hissetmeye başladım. İnsanlarla ilgili son haberleri veren, bir köşedeki televizyon bile içimdeki suçluluk hissini dindiremedi.

Bir saat kadar bekledikten sonra içeri kabul edildim. Neden bilmiyorum ama veterineri geniş ve acımasız yüzlü, elleri kirli, kan içinde beyaz bir önlük giymiş, şişman bir csse olarak hayal etmiştim. Oysa beni, kırkında, uzun boylu, zayıf, hoş bir yüzü, mavi gözleri olan ve sarı saçları geniş alnına dökülen, doktorların yapmasını gayet iyi bildiği gibi bedeninin ve zihninin her köşesinin temiz olduğu izlenimi veren, üstelik eski dünya, etrafında çökerken hüzünlü kalbini beslediği havası taşıyan, çok nazik bir adam karşıladı.

Veteriner, Otto'nun acısı ve ölümüyle ilgili anlattığım her şeyi dikkatle dinledi. Arada bir, benim abartılı ve duygulu anlatımımı ona göre daha kavranır hale getiren bazı teknik terimler önermek için sözümü keşti. Pityalizm. Dispne. Kas kasılması. Dışkı ve sidik tutamama durumu. Epileksik kasılmalar ve öğürme. En sonunda, Otto'nun striknin nedeniyle öldüğünden hemen hemen kesinlikle emin olduğunu söyledi. Böcek ilacı

ihtimalini tamamen yok saymadı, ama buna şüpheyile baktığını belirtti. Anlamadığım karmaşık bir terim kullandı, sonra başını salladı ve “Hayır, bana kalırsa kesinlikle striknin,” sonucuna vardı.

Ona da, çocuk doktoruyla yaptığım gibi, içinde bulunduğum durumu anlatmaya koyuldum; o gün doğru kelimeleri kullanma konusunda kuvvetli bir dürtü hissediyordum, bunu yapmak beni rahatlatıyordu.

Sabırsızlık göstermeksizin, bakışlarını dikkatle gözlerime dikerek beni dinledi. Sözüm bittikten sonra, dingin bir ses tonuyla, “Sizin çok duyarlı bir kadın olmak dışında hiçbir suçunuz yok,” dedi.

“Aşırı duyarlılık da bir suç olabilir,” diye karşılık verdim.

“Asıl suç Mario’nun duyarsızlığında,” diye yanıt verdi. Bakışlarıyla benim gerekçelerimi iyi anladığını ve arkadaşınınkileri saçma bulduğunu hissettirdi. Sonra, kocamın bir iş almak için fırsatçı birtakım hamleler yaptığına dair ağabeyinin söylediklerini anlattı. Buna şaşırdım, Mario’yu hiç o yönüyle tanımamıştım. Veteriner muntazam dişleriyle güldü ve “Öte yandan, kuşkusuz birçok vasfı olan bir adam o,” diyerek sözünü sonlandırdı.

O son cümle, kötü bir sözden bir iltifata gayet şık bir sıçramaydı; bu, gözüme o kadar ustaca göründü ki yetişkinlerin normal halinin tam da böyle bir sanat olduğunu düşündüm. Bu sanatı öğrenmem gerekiyordu.

* *

*

Otuz Sekiz

O akşam, çocuklarla eve döndüğümde, terk edildiğimden beri ilk kez evin güvenli, rahatlatıcı sıcaklığını hissettim ve çocuklarımla, onları yıkanmaya, yatağa gitmeye razı edene dek şakalaştım. Birinin kapıyı tıklattığını duyduğumda, makyajımı silmiş, yatağa gitmek üzereydim. Kapı deliğinden baktım, gelen Carrano'ydu.

Otto'nun gömülüşünden sonra onunla çok az karşılaşmıştım; her defasında yanımda çocuklar vardı ve birbirimize sadece iyi günler diyerek selamlaşmıştık. Carrano'nun üzerinde her zaman ki, yenik düşmüş adam havası vardı; omuzları sanki uzun boylu olmaktan utanıyormuşçasına çöküktü. İlk düşüncem ona kapıyı açmamak oldu; onunla konuşmanın kendimi kötü hissettireceğinden korktum. Ama sonra, saçlarını farklı şekilde taradığını fark ettim; saçlarını ortadan ayırmamıştı, gri saçları yeni yıkanmıştı ve ben onun yukarı kata çıkıp kapının önüne gelmeden önce iyi görünmek için epey bir zaman geçirdiğini anladım. Zili çalmak yerine, çocukları uyandırmamak için kapıyı eliyle tıklatma inceliğinde bulunmasını da beğendim. Anahtarı çevirdim.

Kararsız bir tavırla bana hemen buz gibi soğuk beyaz şarap şişesini gösterdi, sıkılğan bir şekilde ona giderken götürdüğüm

1998 senesi Buttrio şarabının aynısı olduğunu vurguladı. Ona o sefer rastgele bir şişe seçtiğimi, yaptığım seçimin şarap tercihimini yansıtmadığını söyledim. Beyaz şaraptan nefret ederdim, başımı ağrıttırdı.

Omuzları kasıldı, tek kelime bile edemedi, giriş kapısında ellerinde şarap şişesi öylece kalakaldı. Şişeyi coşkusuz bir teşekkürle elinden aldım, oturma odasını işaret ettim, tirbuşon almak üzere mutfığa gittim. İçeri döndüğümde kanepenin üstünde oturuyor, böcek ilacının tüpüyle oynuyordu.

“Senin kurt bunu epey harap etmiş,” diye yorum yaptı. “Bunu neden çöpe atmıyorsun ki?”

Söyledikleri sessizliği doldurmak için söylenmiş masum sözlerdi; bununla birlikte, Otto’nun adını ağzına almasından rahatsız oldum. Bardağına şarap koydum ve “İç, sonra da gidersin, saat geç, yorgunum,” dedim.

Sıkılğan bir havayla evet anlamında başını sallamakla yetindi, ama hiç kuşkusuz bu sözü ciddiye almadı, zaman geçtikçe daha misafirperver, daha sıcak olacağını umuyordu. Hoşnutsuzluk ifade eden derin bir nefes alarak, “Bugün veterinere danıştım, bana Otto’nun strikninden zehirlendiği için öldüğünü söyledi,” dedim.

Gerçekten de üzülmüş bir ifadeyle başını salladı.

“İnsanlar çok kötü davranabiliyor,” diye mırıldandı. Bir an için veterineri ima ettiğini düşündüm ama sonradan park sakinlerinden söz ettiğini anladım. Ona dikkatle baktım.

“Peki ya sen nasıl davranıyorsun? Kocamı tehdit ettin, ona köpeği zehirleyeceğini söyledin, çocuklar bana bunu söyledi.”

Yüzünde önce hayret sonra da saf, içten bir üzüntü gördüm. Sözlerimi uzaklaştırmak istermiş gibi sıkıntılı bir el hareketi yaptığını fark ettim. Gayet üzüntülü bir halde homurdandığını duydum.

“Başka bir şey demek istiyordum ben, yanlış anlaşılmışım. Köpeği zehirleme tehdidinin etrafta dolaştığını duymuştum ve seni de bu konuda uyarmıştım...”

Bu sözü söyledikten sonra sinirlendi, sesi daha sert çıktı:

“Hem kocanın kendini dünyanın sahibi sandığını sen de gayet iyi biliyorsun.”

Bunu hiç de bilmediğimi söylemeyi gereksiz buldum. Kocamla ilgili başka izlenimlerim olmuştu; hem artık içimden bunları atmıştım ben ve onun gidişiyle, hayatıma uzun zamandır yüklediğim anlam da gitmişti. Bir filmde yüksekten uçan bir uçağın kendini aniden hava boşluğunda bulmasına benzer bir şey olmuştu bende. Sempatiden yoksun bir duyguyu içimde tutacak kadar zamanım dahi olmamıştı.

“Herkeste ne kusur varsa onda da o var,” diye mırıldandım. “Herkes gibi biri o. Bazen iyiyiz, bazense çekilmeziz. Sana gelip de hiçbir zaman yapacağımı düşünmediğim o utanç verici şeyleri yaptığım geceye ne demeli? Aşksız, hatta arzusuz, katıksız yırtıcılıktı benimki. Oysaki ben aman aman kötü bir kadın da değilim.”

Carrano sözlerimden dolayı beyninden vurulmuş gibiydi, endişeyle, “Hiç umurunda değil miydim?” diye sordu.

“Hayır, değildin.”

“Peki şimdi de mi hiç umurunda değilim?”

Başımı iki yana salladım; durumu, hayattaki herhangi bir aksilik, kâğıt oyununda yenilmeye benzer bir şey gibi görmesini sağlamak için gülümsemeye çalıştım.

Bardağı bıraktı, ayağa kalktı.

“O gece benim için çok önemliydi,” dedi. “Ve o gece bugün benim için daha da önemli.”

“Üzgünüm.”

Zoraki gülümsedi, başını hayır anlamında salladı: Ona göre ben hiç üzüntü duymuyordum, ona göre bu sadece kısa kesmenin bir yoluydu.

“Sen de kocandan farklı değilsin, zaten uzun süre beraber yaşadınız,” dedi mırıldanarak.

Kapıya kadar gitti, bitkin bir halde onu izledim. Yanında götürmek üzere olduğu tüpü kapının orada bana uzattı, aldım. Çıkarken kapıyı çarpacağını sanıyordum, oysa arkasından çok hafif bir hareketle kapadı.

* *

*

Otuz Dokuz

O görüşme bende rahatsızlık yarattı. Geceleyin kötü uydum, komşumla olan ilişkilerimi en aza indirmeye karar verdim; söylediği birkaç söz kendimi kötü hissetmeme yetmişti. Ona merdivenlerde rastladığımda, güçlkle selam verebildim ve yanından hemen uzaklaştım. Gücenik ve üzgün bakışının sırtımda gezindiğini hissettim ve o acılı bakışlardan, sessiz taleplerden kaçınmanın beni daha ne kadar süre üzeceğini sordum kendi kendime. Öte yandan bunu hak ediyordum da, ona gerçekten de düşüncesizce davranmıştım.

Ama olaylar düşündüğümünden farklı gelişti. Carrano günden güne, bilinçli bir itina göstererek benimle karşılaşmamaya çalıştı. Kendi varlığını daha farklı bağlılık işaretleriyle hissettiriyordu. Kapının önünde kâh apartman girişinde unutmuş olduğum bir zarf buluyor, kâh parkta bırakmış olduğum bir kalem ya da gazeteyi görüyordum. Ona teşekkür etmekten kaçındım. Onunla son karşılaşmamızdaki bazı kesitleri boyuna aklımdan geçiriyor ve düşündükçe, beni en çok sarsan sözün Mario'ya benzediğimi söylemesi olduğunu anlıyordum. Tatsız, hatta onun tahmin bile edemeyeceği kadar tatsız olan bir gerçeği yüzüme vurduğu hissini üstümden atamıyordum. Bu sözü, özellikle de

okullar açılıp da çocuklar dışardayken, bu tür şeyleri didiklemek için daha fazla zaman olunca uzun uzun düşünür oldum.

Sonbahar mevsiminin nemli sabahlarını kayalı bahçenin banklarından birinde oturup yazarak geçirdim. Görünüşe bakılırsa kitabım için aldığım birtakım notlar tutuyordum, daha doğrusu ben onları böyle adlandırıyordum. Üzerimdeki elbiseleri kesip atmak istiyorum, kendimi detaylı olarak incelemek ve bu son aylardaki kötü olayları sonuna kadar anlatmak istiyorum, diyordum kendi kendime. Ama aslında Carrano'nun bana sorduğu sorunun etrafında dönüp duruyordum. Mario gibi miydim? Bu ne demekti? Birbirimize benzer olduğumuz için birbirimizi seçtiğimiz ve yıllarla o benzerliklerin dallanıp budaklandığı mı? Ona âşık olduğumda, kendimi ona ne konuda yakın hissetmiştim? İlişkimizin başlarında onda bana ait ne görmüştüm? Bana yıllarca hangi düşüncelerini, mimiklerini, ses tonlarını, cinsel alışkanlıkları aktarmıştı?

O dönem boyunca bu gibi sorularla sayfalar doldurdum. Mademki Mario artık gitmişti ve ben ona artık âşık değildim, benimde ona ait bir dolu şey barındırınamı gerektiren neydi ki? Benim ona verdiğim her şeyi, Carla'yla gizlice ilişki kurduğu yıllar hiç kuşkusuz çoktan silmişti bile. Bir zamanlar hoş olduğunu düşünüp de kendime kattığım izlerini, artık hoş bulmuyordum; peki ama ben, onları üzerimden nasıl koparıp atabilirdim? Onları, kendimi kazımadığımdan emin olarak, bedenimden, zihnimden nasıl tamamen kazıyabilirdim?

Ağaçların gölge düşürdüğü çimlerin üzerine desenler çizen güneş ışığının yamaları, gökyüzünün yavaş yavaş koyu renge bürünmesiyle parlak yeşil bulutlara dönüştüğünde Carrano'nun düşmanca sözünü, biraz da utanarak, yeniden incelemeye koyuldum. Mario gerçekten de saldırgan, her şeye ve herkese hâkim olduğunu sanan, hatta hatta veterinerin çıtlattığı gibi fırsatçı,

çıkar düşkünü bir adam mıydı? Benim onu hiç de öyle bir adam olarak algılamamış olmam, davranışlarımın onunkilere benze-
mesinden kaynaklanıyor olabilir miydi?

Birçok akşamımı aile resimlerine bakarak geçirdim. Sonra-
dan kocam olacak adamı tanımadan önceki bedenimde, tama-
men bana ait olan izleri aradım durdum. İlk gençlik yıllarımın
resimlerini sonraki yılların resimleriyle kıyasladım. Onunla
görüşmeye başladığımdan beri bakışlarımın ne kadar değişti-
ğini keşfetmek, yıllar sonra onun bakışlarına benzer hale gelip
gelmediklerini görmek istedim.

Çift olmak ne kadar da karmaşık ve köpüğü andıran bir
bileşimdi. Bir ilişki her ne kadar çözülsün de ve sonra tamamen
bitse de, gizli yollar boyunca yaşamaya devam eder, ölmez ve
ölmek istemez.

Sessizlikte, bütün bir gece boyunca elimdeki resimlerden
Mario'nun, benim, çocukların gözlerini, kulaklarını, bacakla-
rını, burunlarını, ellerini kestim. Hepsini bir resim kâğıdına
yapıştırmaya koyuldum. Ortaya, görür görmez çöpe attığım,
anlaşılması zor, çözülmesi imkânsız fütürist bir beden çıktı.

* *

*

Kırk

Aradan birkaç gün geçtikten sonra Lea Farraco'yla görüştük. Mario'nun telefonla bile olsa, benimle doğrudan görüşmek, yüzleşmek gibi bir niyeti olmadığını hemen anladım. "Elçiye zeval olmaz," dedi arkadaşım. Yoldaki o saldırıdan sonra, kocam olabildiğince az görüşmemizin uygun olduğuna kanaat getirmişti. Bununla birlikte, çocukları görmek istiyordu, onları özlüyordu ve hafta sonu için çocukları ona gönderip gönderemeyeceğimi soruyordu. Lea'ya çocuklara danışacağımı ve seçimi onlara bırakacağımı söyledim. O başını onaylamadığını belirterek iki yana salladı ve beni azarladı:

"Böyle yapma Olga, çocuklar karar verecek de ne demek oluyor?"

Ona aldırış etmedim; birbiriyle tartışmaya, konuşmaya, beraberce ya da çoğunluğa bakarak karar verme yetisine sahip bir üçlü olduğumuza kanaat getirdim ve bu durumu idare edebileceğimi düşündüm. Bu nedenle, Gianni ve Ilaria'yla, onlar okuldan döner dönmez konuştum; babalarının onları görmek istediğini, gidip gitmeme kararının onlara ait olduğunu söyledim ve büyük ihtimalle onun yeni eşiyle (evet, eş kelimesini kullandım) tanışacaklarını ekledim.

Ilaria dolayımıllı yollara başvurmaksızın hemen “Sen bizim ne yapmamızı istiyorsun?” diye sordu.

Gianni araya girdi.

“Aptal, daha demin bizim karar vermemiz gerektiğini söylediydi.”

İkisi de fark edilir derecede kaygılıydı; birbirlerine danışıp danışamayacaklarını sordular. Odalarına kapandılar ve ben onların uzun süre kavga ettiklerini duydum. Odadan çıktıklarında, Ilaria, “Gidersek sen üzölür müsün?” diye sordu.

Gianni onu kuvvetle itti ve “Seninle kalmaya karar verdik,” dedi.

Çocuklarıma uygulamaya çalıştığım sevgi sınavından utan-dım. Cuma günü öğleyin onları yıkanmaya zorladım, itinaıyla en iyi elbiselerini giydirdim, eşyalarını iki sırt çantasına yerleştirdim ve onları Lea’ya kadar geçirdim.

Yoldayken canlarının benden ayrılmak istemediğini iddia etmeye başladılar, cumartesi ve pazar gününü nasıl geçireceğimi yüz kere sordular, sonunda duydukları heyecanlı beklenti eşliğinde Lea’nın arabasına bindiler.

Gezdim, sinemaya gittim, eve döndüm; sofrayı kurmadan, ayaküstü akşam yemeği yedim ve televizyon seyrettim. Lea akşamleyin beni aradı, çocuklarla babaları arasındaki karşılaşmanın çok güzel ve dokunaklı olduğunu anlattı, biraz sıkılarak Mario’nun oturduğu yeri söyledi: Carla’yla Crocetta’da, kızın ailesine ait güzel bir evde kalıyordu. Bunları söyledikten sonra da, beni ertesi akşam yemeğe davet etti; isteksiz olmama karşın, davetini kabul ettim; boş günün çemberi boynumu düğüm gibi sıkıyordu akşamları; bu, yaşaması hiç de hoş olmayan bir şeydi.

Farraco’ların evine zamanından önce gittim. Beni eğlendirmeye çalıştılar, ben de nazik davranmaya gayret gösterdim. Kurulmuş olan sofraya göz attım ve otomatik bir biçimde, tabakları,

sandalyeleri saymaya koyuldum. Altışar taneydiler. Gerildim: iki çift, ben ve bir altıncı kişi daha. Lea'nın durumuma yardımcı olmak istediğini, bir macera, geçici ya da kimbilir sürekli bir ilişki yaşamam için bir karşılaşma düzenlediğini anladım. Mario'nun karısı rolünderken tanımış olduğum Torreri çifti ve Otto'nun ölümü üzerine görüşmeye gittiğim veteriner Morelli'yi görünce tahminimde yanılmadığımdan emin oldum. Morelli, Lea'nın kocasının yakın arkadaşıydı, hoş bir adamdı, Politecnico'da çalışan herkesle ilgili dedikodulara aşinaydı ve oraya, beni neşlendirmek üzere davet edildiği aşikârdı.

Bu canımı fena halde sıktı. Beni bekleyen işte bu, diye düşündüm. Yabancıların evine, yeni bir hayata başlama beklentisi içindeki bir kadın olarak gitmek. Çekici buldukları erkekleri benimle tanıştırmayı kendilerine görev bilen, gayet mutsuz evlilik sürdüren kadınların bana dadılık etmesine katlanmak. Bana oynadıkları oyunu kabullenmek, herkes tarafından bilinen ve apaçık sergiledikleri amaç nedeniyle o adamdan rahatsız olduğumu söyleyememek. Benim kadar yalnız olan, yabancılik hissinden dolayı kendilerini benim kadar moralsiz hisseden, başarısızlıktan ve boş geçen yıllardan yıpranmış, ayrı, boşanmış, dul, terk edilmiş, aldatılmış adamların benim soğuk kişiliğimi delmeye çalışıp, beni ısıtarak ısınmaları ve sonra da, baştan çıkarıcılıklarını üzerimde denemeleri fikrinden huzursuz olduğumu söyleyememek.

Akşam yemeği boyunca hep sustum; etrafımda gözle görünmez ve kesici bir çember kayıyormuş gibi davrandım; veterinerin gülüş ya da gülümseme beklediği zamanlarda, ne güldüm ne de gülümsedim; bir ya da iki kez dizimi onunkinden çektim; kolumu tutup kulağıma anlamsız bir yakınlıkla konuştuğunda ise kaskatı kesildim.

Bir daha asla, diye düşündüm. Karşılaşmalar düzenleyip, sonra da işlerin rayında gidip gitmediğini anlamak, adamın yapması gereken şeyleri yapıp yapmadığını, senin gerektiği şekilde karşılık verip vermediğini yoklamak için boyuna seni gözetleyen çöpçatan tanıdıkların evine bir daha asla gitme. Bu, orada bulunan çiftler için eğlenceli bir gösteri, ev boşalıp da, masada kalıntılar kaldığında hakkında konuşulacak komik bir konu. Lea'ya ve kocasına teşekkür ettim ve onlar misafirlerle birlikte bir şeyler içip sohbet etmek üzere salona geçerken, aniden müsaade isteyerek oradan ayrıldım.

* *

*

Kırk Bir

Pazar akşamı çocukları eve bırakan gene Lea oldu. Onları görünce kendimi rahatlamış hissettim. Yorgunlardı ama iyi oldukları belliydi.

“Ne yaptınız?” diye sordum.

Gianni sorumu “Hiç,” diye yanıtladı.

Daha sonra lunaparka, Varigotti’ye denizi seyretmeye gittikleri, gerek öğlen, gerekse akşam yemeğini restoranda yedikleri ortaya çıktı. Ilaria kollarını açarak “Böyle kocaman bir dondurma yedim!” dedi.

“İyi vakit geçirdiniz mi?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Gianni.

“Evet,” dedi Ilaria.

“Carla var mıydı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Ilaria.

“Hayır,” dedi Gianni.

Uykuya dalmadan önce Ilaria hafif bir kaygıyla, “Haftaya tekrar gitmemize izin verecek misin?” diye sordu.

Gianni yatağından ne düşündüğümü anlamak ister gibi baktı bana.

“Evet,” dedim.

Geceleyin, sessizlik içindeki evde, yazmaya çalışırken, iki çocuğumun, babalarının varlığını kendi içlerinde haftadan haftaya büyüteceklerini düşündüm. Tavırlarını, ses tonunu alacak, benimkilere katacaklardı. Çözölmüş olan beraberliğimiz, her ikisinde de birbirine girmiş, karışmış bir şekilde, artık hiçbir dayanak ya da anlamı kalmadığı zaman bile, onlara yansıyacaktı. Yavaş yavaş Carla'ya yer açacaklar, diye düşünüp yazdım. Ilaria makyaj yapışını, yürüyüşünü, gülüş şeklini, renk seçimini öğrenmek için fark ettirmeden onu inceleyecek ve ekleye çıkara, onu, benim tavırlarımla, zevklerimle, hareketlerimle birleştirecekti. Gianni ise ona karşı gizli arzular duymaya başlayacak, içinde yüzdüğü amniyo sıvısının derinliklerinden onun hayalini kuracaktı. Çocuklarıma, Carla'nın anne babası da yansıyacaktı, onun ataları da benimkiler ve Mario'nunkilerle birlikte onlarda yaşayacaktı. Çocukların içinde melez bir uğultu kabaracaktı. Bunun üzerine düşündükçe, "benim çocuklarım" sözünün gü-lünçlüğünü anlar gibi oldum. Havlama ve plastik su kabında Otto'nun dil darbeleriyle çıkardığı sesleri duyana dek yazmaya devam ettim. Ayağa kalktım, kabın boş ve kuru olup olmadığına baktım. Otto sadık ve dikkatli bir tabiata sahip bir köpekti. Yattım ve uyuyakaldım.

Ertesi gün kendime bir iş aramaya koyuldum. Pek bir şey yapmayı bildiğim yoktu ama Mario'nun işleri nedeniyle yurtdışında benim de uzun süre kalmış olmam sayesinde, en az üç dili iyi derecede biliyordum. Lea'nın kocasının bazı arkadaşlarının yardımıyla, araba kiralayan bir şirkette uluslararası yazışmaları yapmak üzere işe alındım.

Günlerim her zamankinden de dolu olmaya başladı: iş, alışveriş, yemek yapma, evi derleyip toplama, çocuklar, tekrar yazmaya başlama arzusu, akşamları hazırladığım "yapılması gereken acil işler" listeleri... Yeni tencere al; su kaçıran lavaboyu

onarması için tesisatçı çağır; Gianni'ye eşofman al; ayağı büyümüş olan Ilaria'ya yeni ayakkabı al.

Pazartesilerden cumalara dek deli gibi bir koşuşturma başlamıştı ama geçmiş ayların saplantılarından eser kalmamıştı artık. Günleri delen bir ip geriyor ve Mario'ya götürmesi için çocukları Lea'ya teslim edene dek, gitgide ustalaştığım yalandan bir dengeyle ipin üzerinden hızla, kaygısızca kayıyordum. Çocuklar gittikten sonraysa, karşıma hafta sonunun boş zamanı çıkıyordu ve ben kendimi kuyu ağzını çeviren duvardaymışçasına, eğreti bir dengede buluveriyordum.

Pazar akşamı çocukların dönüşü artık alışkanlık haline gelen bir tatsızlık serisi olmuştu. İkisi de benimle Mario'nun evi arasında mekik dokumaya alışmış ve nelerin beni yaralayabileceğini düşünmeyi kesmişlerdi. Gianni, Carla'nın yemeklerine bayıldığını, benimkileri ise hiç sevmediğini söyledi. Ilaria babasının yeni karısıyla birlikte duş aldığını, onun göğüslerinin benimkilerden güzel olduğunu anlatıp, orasında sarı tüyler olduğunu görünce şaşırdığını söyledi ve onun iç çamaşırlarını en ince ayrıntılarına kadar anlatmaya başladı. Kendi göğüsleri büyür büyümeyen ona aynı renk ve kalitede sutyen alacağıma dair bana yemin ettirdi. İkisi de kesinlikle bana ait olmayan yeni bir söz kullanmaya başlamıştı; sürekli olarak, "gerçekte" deyip duruyorlardı. Ilaria, Carla'nın kullandığı gibi çok pahalı bir makyaj çantası almak istemediğim için beni azarlardı. Bir gün, onun için aldığım ama sevmediği paltoya ilgili olarak kavga ettiğimiz sırada, bana, "Sen kötüsün, Carla senden daha iyi!" diye bağırdı.

Öyle bir an geldi ki, kendimi onlar varken mi, yokken mi daha iyi hissettiğimi bilemez oldum. Carla'dan söz ederek beni incitip incitmeyeceklerine aldırış etmemelerine karşın, onlarla ve sadece onlarla ilgilenip ilgilenmediğim konusunda çok dikkatli davrandıklarını fark ettim. Okulları olmadığı bir gün, onları

işyerime götürdüm. Bir iş arkadaşım üçümüzü de yemeğe davet ettiğinde, sofrada gayet edep, sessiz sakin oturdular ve aralarında hiç kavga etmediler, birbirlerine şifreli söz söylemediler, masa örtüsünü lekelemediler. Sonradan orada bulundukları tüm zamanı, o adamın bana nasıl davrandığını, bana karşı olan ilgisini, ona cevap verdiğim zamanki ses tonumu, sadece çocuklara mahsus bir algılama maharetiyle aramızdaki cinsel çekimi –ki aramızda öyle bir çekim yoktu, onun bana gösterdiği ilgi sadece öğle tatiline ait masum bir oyundu– inceleyerek geçirdiklerini anladım.

“Her cümlenin sonunda dudaklarını nasıl şapırdattığını fark ettin mi?” diye sordu Gianni kıskanç ve eğlenmiş bir tavırla.

Hayır anlamında başımı salladım, fark etmemiştim. Bana göstermek için, dudaklarını komik bir şekilde büzüp, ileri doğru çıkararak şapırdattı ve her iki sözünün birinde şlap şlap diye sesler çıkarmaya başladı. Ilaria gözlerinden yaş gelene dek güldü, her gösterinin sonunda soluk soluğa “Bir daha yap!” diyordu. Bir süre sonra, onların kötü niyetli uyanıklığından rahatsız olsam da, ben bile gülmeye başladım.

Akşamleyin Gianni her zaman olduğu gibi iyi geceler öpücüğünü vermek için odama geldi, aniden bana sarıldı ve beni yanağımdan şlap sesi çıkararak ıslak ıslak öptü; sonra o ve kız kardeşi gülerек odalarına gittiler. Ve o günden itibaren ikisi de her yaptığımı eleştirmeye başladı. Bununla eşzamanlı olarak Carla’nın her yaptığını da açık açık övmeye başladılar. Yanıtlamasını bilmediğimi göstermek için Carla’nın öğrettiği bilmeceleri bana soruyor, Mario’nun yeni evinde ne kadar rahat ettiklerini vurguluyor, bizimkininse ne kadar çirkin ve dağınık olduğundan söz ediyorlardı. Özellikle de Gianni kısa zamanda çekilmez olmuştu. Sebepsiz yere bağırıyor, eşyaları kırıyor, sınıf arkadaşlarıyla dövüşüyor, Ilaria’ya dayak atıyor, arada kendine kızıp kendi kolunu, elini ısırarak istiyordu.

Kasım ayında bir gün, Gianni kardeşiyle, eve dönüyormuş; ikisinin de elinde kocaman birer dondurma varmış. Tam olarak ne olmuş bilmiyorum. Belki Gianni kendi dondurmasını bitirdikten sonra, Ilaria'ninkini istemiştir, Gianni oburdur ve sürekli acıkır. Olan şu ki, Ilaria'ya öyle kuvvetli bir dirsek atmış ki, Ilaria on altı yaşlarındaki bir gencin üstüne düşmüş ve onun gömleğini kaymak ve çikolatayla kirletmiş.

Delikanlı başta sadece gömleğindeki lekeyle ilgilenmiş, sonra aniden Ilaria'ya kızıp bağırmaya başlamış. Bunun üzerine Gianni sırt çantasıyla onun yüzüne vurmuş, elini ısırılmış ama delikanlı boş eliyle ona yumruk ve tekme atmaya başlayınca ısırmayı kesmiş.

İşten döndüğüm zaman, kapıyı anahtarla açtım ve içerdan Carrano'nun sesinin geldiğini duydum. Oturma odasında çocuklarla sohbet ediyordu. Başta oldukça soğuk davrandım, neden evimde bulunduğunu, eve girme hakkını kendinde nasıl bulunduğunu anlayamıyordum. Sonra, Gianni'nin durumunu, gözünün morarmış, dudaklarının çatlamış olduğunu görünce, Carrano'yu unuttum ve kaygıyla oğluma koştum.

Yavaş yavaş, Carrano'nun eve dönerken, çocuklarımla başının belada olduğunu gördüğünü, Gianni'yi hakarete uğradığını hissedenden delikanlının elinden kurtardığını, kaygı içindeki Ilaria'yı sakinleştirdiğini ve onları eve getirdiğini anladım. Bu kadarla da kalmamıştı: Çocukluğunda attığı ve yediğı dayak hikâyelerini anlatarak onları keyiflendirmişti de. Nitekim çocuklar şimdi bana ilgi göstermiyor ve anlatmaya devam etmesi için ona baskı yapıyorlardı.

Benim için yapmış olduğu tüm incelikler için ona teşekkür ettim. Bana hoşnut göründü, ama yeniden yanlış bir cümle söyleme gafletinde bulundu. Giderken, "Belki de eve yalnız başlarına dönmek için fazla ufaklar," dedi.

Karşı çıktım.

“Ufak ya da değil, başka türlüünü yapmak elimden gelmiyor,” dedim.

“Arada bir onlarla ben ilgilenebilirim,” deme cüretinde bulundu.

Ona yeniden teşekkür ettim ama bu sefer daha soğuk davrandım. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi söyledim ve kapıyı kapattım.

* *
*

Kırk İki

Gianni ve Ilaria'nın halleri o maceradan sonra da düzelmedi; aksine, aslında işlemediğim ve çocukluk hallerinin kara düşleri olan suçların ceremesini bana çektirmeye başladılar. Bu sırada, anlaşılmaz bir değişiklik sonucu düşman Carrano'yla –onu Otto'nun katili diye çağırıyorlardı– merdivenlerde karşılaştığımızda, onu sanki oyun arkadaşlarıymış gibi selamlar olmuşlardı. O bu yakınlığa göz kırparak ya da elini sallayarak karşılık veriyordu. Beni rahatsız etmemek için ileri gitmek istemiyor gibiydi ama çocuklar daha fazlasını istiyor ve pes etmek nedir bilmiyorlardı.

“Merhaba Aldo,” diye bağıırıyordu Gianni ve Carrano başını eğip “Merhaba Gianni,” diye mırıldanmadıkça ona seslenmeyi kesmiyordu.

Ben oğlumu çekiştiriyor ve ona “Ne bu samimiyet! Daha terbiyeli olmalısın,” diyordum.

Ama o bana aldırış etmiyordu; uyarılarıma, “Kulağımı deldirmek istiyorum, küpe takmak istiyorum, saçlarımı yarın yeşile boyayacağım,” şeklinde karşılık alıyordum.

Pazarları –Mario'nun, çocukları yanına alamadığı ve sayıca pek de az sayılamayacak pazar günleri– evdeki saatler gergin, bağırış çağırış ve olaylı geçiyordu. Böyle zamanlarda onları par-

ka götürüyordum ve sonbahar rüzgârı sarı ve kırmızıya çalan ağaçlara kuvvetle saldırıp, yapraklarını Po'nun sularına ya da caddelere savururken, çocuklar binbir çeşit oyun oynuyordu. Ama arada, özellikle nemli ve sisli olan pazar günlerinde, şehir merkezine gidiyorduk. Onlar çeşmenin başında birbirlerini kovalıyor, ben ise isteksizce dolanıyor ve bitkinlik anlarımda aklıma gelmeyi sürdüren, üst üste binmiş görüntü ve seslerin yarattığı vızıltıyı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Fazla kaygı verici durumlarda, Torino aksanının ardında yatan güney aksanını seçmeye çalışıyordum. Bunu yapmak, bana çocukluğuma dair sevimli bir şaşırtmaca gibi geliyor, geçmişe, birikmiş yıllara ait anıları uyandırıyor, anılarla doğru bir mesafede durduğumu hissetmemi sağlıyordu. Çoğunlukla çocuklardan ayrı duruyor, Emanuele Filiberto anıtının arkasındaki basamaklara oturuyordum. Ben otururken, Gianni babasının hediye ettiği fantastik, makineli tüfeği elinden hiç bırakmayarak, kardeşine 1915-1918 yılları arasındaki savaşla ilgili ders veriyordu. Ölen asker sayısına, bronzdan yapılmış savaşçılara, ayaklarında duran tüfeklere yönelik büyük bir heyecan duyduğunu görüyordum. O zaman, çiçek tarhına bakıyor ve bir yandan, çocuklarım hayatta ve aralarında güzel güzel oynuyorlar, acım imbikten geçti, belimi büktü ama kıramadı diye düşünürken, bir yandan da, beni hiçbir şeyin, ama hiçbir şeyin teselli edemeyeceğini hissediyordum. Parmaklarımla ara sıra, çorabımın üstünden, Ilaria'nın neden olduğu yaranın izine dokunuyordum.

Sonra bir gün, beni şaşırtan ve heyecanlandıran bir olay oldu. Hafta ortasında, bir işgünü bitiminde, cep telefonumun telesekreterinde Lea'dan bir mesaj buldum. Beni akşam konsere davet ediyor ve gelmemi çok istediğini söylüyordu. Sesinin tonu hafifçe yüksekti, büyük tutkusu olan klasik müzikle ilgili konuştuğu zamanki bildik tınıyı taşıyordu. Canım çıkmak iste-

miyordu, ama o dönem hayatımdaki birçok şeyde olduğu gibi, bunu yapmak için de kendimi zorladım. Ama sonradan bana veterinerle bir görüşme ayarlamış olabileceğini düşündüm ve uzun süre bu şüpheyi aklımdan atamadım, tüm geceyi gerginlik içinde geçirmek istemiyordum. En sonunda, veterinerli ya da veterinersiz, konserin beni gevşeteceği sonucuna vardım; müzik her zaman olumlu etkide bulunurdu, heyecanların etrafındaki sıkı düğümleri çözerdi. Gianni ve Ilaria'yı bırakabileceğim bir yer bulabilmek için sayısız telefon açtım. Onlara bakacak birilerini bulabilmeyi başardıktan sonra, akşamleyin kalacakları arkadaşlarımdan sandıkları kadar sinir bozucu olmadığına onları ikna etmem gerekti. Sonunda çocuklar pes etti ama Ilaria gene de "Madem hiç evde değilsin, bırak da temelli babamda yaşayalım," demeyi ihmal etmedi.

Ona yanıt vermedim. Her bağırma eğilimim, yeniden kendimi yitireceğim, karanlık yola gireceğim korkusuyla dengelemiyordu; bu nedenle de, bağırma arzumu dizginledim. Lea'yla buluşunca derin bir nefes verdim, yalnızdım. Şehir dışında bulunan kabuksuz bir cevizi andıran minik, yuvarlak tiyatroya taksiyle gittik.

Küçük salon bir süre içinde uğultu, selamlaşma sesleri, parfüm ve nefes bulutuyla doldu. Sonra oturduk, sessizlik oldu, ışıklar söndü, müzisyenler ve ses sanatçısı sahneye girdi.

Lea kulağıma, "Çok başarılılar!" diye fısıldadı.

Hiçbir şey söylemedim. Müzisyenlerin arasında Carrano'nun da olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. Işıkların altındaki görünüşü farklıydı, daha da uzun boylu duruyordu. İnceydi, şıktı, her hareketi hoş bir izlenim bırakıyordu, saçları değerli bir metal-denmiş gibi parlıyordu.

Viyolonsel çalmaya başladığında, binamda oturan adamlar hiçbir benzerliği kalmadı. Zihni yücelten bir sanrı; olağandışı

sesler çıkaran çekici garipliklerle dolu bir beden halini aldı. Öyle ki, çaldığı müzik enstrümanı sanki kendi parçasıydı; sanki canlıydı ve onun göğüs kafesinden, kollarından, ellerinden, gözlerindeki heyecandan, ağzından doğmuştu.

Müziğin teşvikiyle, kaygısızca Carrano'nun dairesini, masadaki şarap şişesini, kâh dolu kâh boş bardakları, cuma geceki koyu renkli bornozu, çıplak erkek vücudunu, dilini, orasını yeniden gözümün önüne getirdim. Hafızamdaki görüntülerin arasında, o geceki adamda, o bornozlu adamda karşımda çalan adamı aradım durdum ama bulamadım. Şimdi karşımda onu görürken, o geceki yakınlığı onunla yaşamadığımı düşünüyordum; bir başkası, belki de ilk gençliğime ait bir kâbusun anısı ya da yıkılmış bir kadının hayal gücü onun yerine geçmişti. Neredeyim? Hangi dünyada battım, hangisinde tekrar yüzeye çıktım? Hangi hayata kendimi geri verdim? Peki ne amaçla?

Lea belki de benim kaygılı halimi fark ettiği için endişeyle, "Ne var?" diye sordu.

"Viyolonsel çalan adam benim komşum."

"Başarılı bir adam, onu iyi tanıyor musun?"

"Hayır, hiç tanımıyorum."

Konserin sonunda seyircilerden yükselen alkış sesi susmak bilmedi. Müzisyenler sahneden ayrılıp, sonra geri geldiler. Carrano'nun eğilerek verdiği selam derin ve inceydi, rüzgâr yemiş ince bir alevi andırıyordu; metal saçları önce yere doğru eğildi, sonra sırtında yay şeklini aldı ve sonra, Carrano hızlı bir biçimde başını kaldırıncaya, tekrar eski haline döndü. Başka bir müzik parçası çalındı, güzel şarkıcı tutkulu sesiyle bizleri duygulandırdı, tekrar alkışladık. İnsanlar müzisyenleri bırakmak istemiyordu. Müzisyenler alkış eşliğinde önce sahne arkasına çekiliyor, hemen sonra ciddi bir emir almışçasına yeniden beliriyordu. Aptallaşmış gibiydim, tenim kaslarımı, kemiklerimi fazla sıkıyordu

sanki. Carrano'nun gerçek hayatı buydu. Ya da sahtesi buydu ama bu, şimdi bana gerçek hayatından da gerçek görünüyordu.

Neredeyse dışarıya taşacak heyecanımı bastırmaya çalıştım ama bunu başaramadım, sanki oda dikey hale gelmiş, sahne aşağıda bitmiş ve ben yukarıda bulunan bir yarıktan sarkmış, aşağı bakıyordum. Muhtemelen yatmaya gitmek isteyen bir seyirci alaycı bir sesle bağırdı, birçok kişi güldü ve sonra sahne, sönük bir yeşile bürünerek boşaldı ve ben Otto'nun canlı ve parlak bir bedenle sahneden neşeyle geçtiğini görür gibi oldum ama korkmadım. Gelecek, hep böyle olacak; ölülerin toprağının nemli kokusuyla birlikte canlı hayat, dikkatle dikkatsizlik, kalbin heyecanlı çarpışlarıyla ani anlam kayıpları bir arada olacak diye düşündüm.

Lea takside bana Carrano'yla ilgili uzun uzun sorular sordu. Ona ihtiyatla yanıt verdim. O zaman da sanki o dâhi adamı sadece kendime saklamamı kıskanıyormuş gibi onun hakkında kötü konuşmaya başladı.

“Silik bir adama benziyor,” dedi.

Bundan hemen sonra, benzer bir şeyler ekledi: Sığ bir kumda kalmış; yapması gereken atağı gerçekleştirememiş, kendi güvensizliklerinden dolayı mahvolmuş büyük bir yetenek, fazla tedbir nedeniyle arka planda kalmış bir sanatçıydı. Vedalaşmadan önce, eve vardığımız zaman, aniden Doktor Morelli'den söz etmeye başladı. Kedisini ona götürmüştü ve o da, benim nasıl olduğumu, ayrılık darbesini atlatıp atlatamadığımı ısrarla sormuştu.

“Sana şunu iletmemi söyledi,” diye bağırdı ben apartman kapısından içeri girmek üzereyken, “Tekrar düşünmüş, Otto'nun strikninden öldüğünden o kadar da emin değilmiş artık, ona verdiğin veriler yeterli değilmiş, tekrardan daha detaylı olarak onunla konuşman gerekiyormuş.”

Taksinin penceresinden anlamlı anlamlı güldü ve araba tam hareket etmek üzereyken, “Bunun bir bahane olduğunu hissediyorum Olga. Seni yeniden görmek istiyor,” dedi.

Güvenilir, hoş bir adam gibi dursa da veterinere bir daha hiç gitmedim tabii. Geçici cinsel beraberliklerden korkuyor, tiksiniyordum hatta. Ama özellikle de, Otto’nun ölme nedeninin strikinin mi, başka bir şey mi olduğunu artık bilmek istemiyordum. Köpek, olay ağındaki bir yırtıktan düşerek ölmüştü. Neden ve etkiyi bir arada düşündüğümüzde, özensizliğimizden kaynaklanan pek çok yırtığı peşimiz sıra bırakıyorduk. Önemli olan, beni şu an tutan örgünün iplerinin sağlamlığı, kopmamasıydı.

* *

*

Kırk Üç

O akşamdan sonra, günlerce Gianni ile Ilaria'nın hoşnutsuzluklarından kaynaklanan huysuzluklarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Onları yabancılara bıraktığım için, yabancılarla vakit geçirdikleri için beni azarlıyorlardı. Sert, sevgisiz, şefkatsiz ses tonuyla beni boyuna azarlıyorlardı.

Ilaria "Çantama diş fırçamı koymamışsın," diyordu.

Gianni bana "Nezleyim, çünkü orada kalorifer yanmıyordu," diye dert yanıyordu.

Ilaria "Bana zorla tonbalığı yedirdiler ve hepsini çıkardım," diye hatamı yüzüme vuruyordu.

Hafta sonuna dek, beni başlarına gelen her kötü olayın yegâne sorumlusu olarak gördüler. Gianni karanlık sessizliklere gömülüp bana gözlerini alaylı bir biçimde dikerken –o bakış bana mı aitti? Bu nedenle mi bu bakıştan böylesine nefret ediyordum? Mario'nun muydu? Yoksa Carla'dan mı almıştı bu bakışı?– Ilaria da hiç yoktan bağırmaya başlıyor, kendini yere atıyor, beni ısırıyor, bulamadığı bir kalem, çok hafif yıpranmış bir çizgi roman sayfası, düz olmasını istediği ama kıvrıkcık olan saçları –ve bunda suç benimdi, çünkü benim saçlarım dalgalıy-

dı, oysa babasının saçları güzeldi- gibi küçük terslikleri bahane edip beni tekmeliyordu.

Bunları yapmalarına izin veriyordum; ben daha kötülerini de görmüştüm nasılsa. Üstelik aniden, belki de üzerinde sessizce anlaştıkları bu alayların, sessizliğin ve bağırışların onların dünyası olduğunu fark etmiştim. Korktuğum tek şey komşuların polise gitmesiydi.

Bir sabah evden çıkmak üzereydik; çocuklar okula, ben işe geç kalmıştım. Ilaria gergindi, hiçbir şeyden memnun kalmıyor, bir aydır giydiği ve bir anda canını acıttığını söylediği ayakkabılarına çatıyordu. Kapı eşiğinin orada ağlayarak kendini yere attı ve az önce kapattığım kapıyı tekmelemeye başladı. Ağlıyor ve bağırıyordu, ayakları acıyormuş, okula o halde gidemezmiş. Ben acele etmeden, sabırla ayağının neresinin ağrıdığını soruyordum; Gianni boyuna gülerek “Ayağını kes, onu küçült, böylece ayakkabı ayağına olur,” diyordu; ben ise “Yeter ama artık, sus biraz, haydi gidelim, gecikiyoruz,” diyordum.

Aniden aşağıdaki kapının kilidi tık etti ve “Yardım lazım mı?” diyen Carrano’nun sinir bozucu sesi duyuldu.

İğrenç bir şey yaparken yakalanmış gibi utandım. Ilaria’nın ağzını elimle zorla kapattım. Diğer elimle onu kuvvetle yerden kaldırmaya çalıştım. Tahammülsüz davranışıma şaşan çocuk hemen sustu. Gianni bana sorgulayıcı gözlerle baktı, ben normal bir ses tonu çıkarmaya çalıştım.

“Hayır,” dedim, “Çok teşekkürler, kusura bakma.”

“Eğer elimden bir şey gelebilirse...”

“Her şey yolunda, merak etme, tekrar her şey için teşekkürler.”

Gianni ona seslenmeye çalıştı:

“Merhaba Aldo,” dedi ama ben onun burnunu, ağzını palto-
mun kumaşına sımsıkı bastırdım.

Kapı yeniden hafifçe kapandı; Carrano'nun bende artık saygı uyandırdığını üzümlere fark ettim. Ondan bana gelebilecekleri bilmeme karşın, bildiklerime artık inanmaz olmuştum. Benim gözümde alt katta oturan adam alçakgönüllülük, incelik ve terbiye gereği gizemle sakladığı gücün muhafızıydı.

* *

*

Kırk Dört

Sabahleyin, ofiste dikkatimi toplayamadan çalıştım. Temizlikçi kadın, kokulu deterjanı fazla kullanmış olmalıydı; çünkü büroda sıcak kaloriferlerin kekremesi bir kokuya dönüştürdükleri sabun ve kiraz kokusu vardı. Almanca yazışmaları çarçabuk yapmaya çalıştım ama isteksizdim ve boyuna sözlüğe bakmam gerekiyordu. Müşterilerin karşılandığı salondan bir erkek sesi geldiğini duydum. Sesi rahatlıkla tanıdım, bir sürü para harcamış ve yurtdışına gidince beklediği hizmeti alamamış olduğu için buz gibi bir öfke taşıyan bir sesti. Gene de o ses sanki birkaç metreden değil de, daha uzaklardan, beynimdeki bir yerden geliyormuş gibiydi. Ses, Mario'nun sesiydi.

Odamın kapısını araladım, dışarı baktım. Onu gördüm, bir masanın karşısında oturuyordu; arkasında Barselona'nın alacalı bir posterini duruyordu. Carla ona eşlik ediyordu; ona baktığımda bana daha zarif, daha olgun, çok hafif şişmanlamış göründü, güzel değildi. İkisini de sanki bir televizyon ekranından görüyordum, sanki onlar pembe dizilerin birinde, hayatımın bir bölümünde oynamış meşhur aktörlerdi. Özellikle de Mario, zamanında bana çok tanıdık gelen bir insanın simasına sahip bir yabancı gibiydi. Kaşları ve taranmış sık saçları geniş alnını iyice

ortaya koyuyordu. Yüzü incelmşti ve burnundaki, ağzındaki, elmacık kemiklerindeki belirgin çizgilerle, hatırladığımdan da hoş görünüyordu. On yaş genç gösteriyordu; belindeki, göğsündeki, karnındaki fazlalıklar erimişti ve sanki daha bile uzun boyluydu.

Alnının ortasında hafif ama belirgin bir iz gördüm ve ellerimin terlediğini hissettim. Garip ama hissettiğim heyecan hoştu; hayatın kendisinden değil de, bir kitap ya da filmde dolayı acı çekmeye benziyordu. Arkadaşım olan görevliye sakın bir ses tonuyla, “Herhangi bir sorun mu var?” diye sordum.

Gerek Mario, gerekse Carla aniden döndüler. Carla korkuyla ayağa fırladı hatta. Mario ise oturduğu yerden kalkmadı ama bir şey onu huzursuz ettiğinde hep yaptığı gibi, birkaç saniye kadar burnuna başparmağı ve işaretparmağıyla dokunup durdu. Ben abartılı bir neşeyle, “Sizi gördüğüme çok sevindim,” dedim.

Mario’ya yöneldim, Carla onu kendine çekmek, korumak için elini uzattı. Kocam kararsızlıkla yerinden kalktı, benden ne bekleyeceğini bilemez haldeydi. Ona elimi uzattım, birbirimizi yanaklarımızdan öptük.

“Sizi çok iyi gördüm,” diye sözüme devam ettim; Carla’ya da elimi uzattım ama o elimi sıkmadı, daha doğrusu bana nemli, buzları henüz çözölmüş kıyma izlenimi veren birkaç parmak ve bir avuç uzattı.

“Sen de iyi görünüyorsun,” dedi Mario, şaşkın bir tavırla.

“Evet, artık acı çekmiyorum,” dedim gururla.

“Çocuklarla ilgili konuşmak için seni aramak istiyordum.”

“Numaram aynı.”

“Boşanmayla ilgili meseleleri de görüşmeliyiz.”

“Ne zaman istersen.”

Daha ne söyleyeceğini bilemeyerek, gergin bir havayla ellerini cebine soktu ve öylesine, bir yenilik olup olmadığını sordu.

“Fazla yenilik yok. Çocuklar söylemiştir; ben hastalandım, Otto öldü,” dedim.

“Öldü mü?” dedi irkilerek.

Çocuklar ne kadar da sır dolu varlıklar. Bunu ona söylememişlerdi, belki onu üzmemek için, belki eskiye dair hiçbir şeyin artık onu ilgilendirmediğini düşündükleri için söylememişlerdi.

“Zehirlendi,” dedim.

“Kim yaptı bunu?” diye sordu öfkeyle.

“Sen,” diye sakince yanıt verdim.

“Ben mi?”

“Evet, kaba bir adam olduğunu fark ettim. İnsanlar kabalığa kötülükle karşılık verirler.”

Bana aramızdaki arkadaşlık havasının sona erip ermediğini, gene rezalet çıkarmak gibi bir niyetim olup olmadığını anlamak ister gibi baktı. Mesafeli bir ses tonuyla konuşarak onu rahatlatmaya çalıştım.

“Belki de sadece bir günah keçisine ihtiyaç vardı. Ben kendimi kurtardığım için de, Otto’nun başına geldi.”

O an refleks olarak ceketinin üzerindeki kepeği silkeledim, geçmiş yılların bir alışkanlığıydı bu. O geri çekildi, neredeyse sıçradı; ben özür diledim; Carla yarıda bıraktığım işi daha özenle yapmak için araya girdi.

Bir randevu ayarlayacağı konusunda bana güvence verdikten sonra vedalaştık.

“Carla, sen de gelirsin istersen,” dedim.

Mario Carla’ya bile bakmadan sert bir şekilde, “Hayır,” dedi.

* *

*

Kırk Beş

Mario aradan iki gün geçtikten sonra eve bir dolu hediyeyle geldi. Düşündüğümün aksine, Gianni ve Ilaria onu heyecansız bir şekilde selamladı; herhalde babalarını hafta sonları ziyaret etmeye alışmış olmaları, babalarını gene eskisi gibi görmelerini sağlamıştı. Hemen hediye paketlerini açmaya koyuldular, onları beğendiler; Mario aralarına girip onlarla oynamaya çalıştı ama çocuklar onu aralarına kabul etmedi. Sonra, bir süre odada dolaştı, parmağının ucuyla bir iki eşyaya dokundu ve pencereden dışarı baktı.

“Kahve ister misin?” diye sordum.

Bunu hemen kabul etti, arkamdan mutfağa geldi. Çocuklardan konuştuk, zor bir dönem geçirdiklerini söyledim; o buna hayret etti, onunla birlikteyken iyi ve çok disiplinli davrandıklarını söyledi. Sonra kâğıt kalem çıkardı ve kendince bir program yapıp çocukların onda ve bende kalmaları gereken günleri yazmaya başladı, her hafta sonu mekanik bir şekilde çocukları görmesinin hatalı olduğunu söyledi.

“Umarım yatırdığım aylık sana yetiyordur,” dedi.

“Evet, yetiyor,” dedim. “Cömert davranıyorsun.”

“Ayrılmamızla ilgili işlemlerle ben ilgilenirim.”

“Eğer çocukları Carla’nın başına yıkıp, onlara bakmak yerine kendi işleriyle ilgilendiğini fark edecek olursam, onları bir daha asla göremezsin,” diyerek önemli bulduğum bir noktayı açıklığa kavuşturdum.

Nasıl davranacağını bilmez bir halde kararsızca, önündeki kâğıda gözlerini dikti.

“Endişelenmemelisin, Carla’nın birçok meziyeti var.”

“Bundan şüphem yok ama Ilaria’nın onun gibi mıy mıy konuşmayı öğrenmemesini tercih ediyorum. Ve Gianni’nin de senin yaptığın gibi, onun göğüslerini ellemeyi arzulamasını istemiyorum.”

Kalemi masaya bıraktı, sonra bana yanıt verdi.

“Biliyordum, içindeki husumetin geçmediğini biliyordum,” dedi.

Dudaklarımı sıkarak “Hepsi geçti,” diye karşılık verdim.

Tavana, yere baktı, hoşnut olmadığını hissediyordum. Sırtımı iyice sandalyeye dayadım. Onun oturduğu sandalyede omuzlara yer yokmuş gibiydi, sarı mutfak duvarına mıhllanmış bir sandalye. Dudaklarında hiç görmediğim sessiz bir gülüş olduğunu fark ettim. Bu ona yakışıyordu, çok şey bilen sempatik bir adama benziyordu.

“Benimle ilgili olarak ne düşünüyorsun?” dedi.

“Hiçbir şey. Sadece, ortalıkta dolaşan sözlere şaşıyorum.”

“Ne duydun?”

“Çıkarıcı ve boyuna fikir değiştiren biri olduğunu.”

Gülümsemeyi kesti, gayet soğuk bir şekilde, “Benim hakkımda böyle konuşanlar benden daha erdemli değil,” dedi.

“Onların nasıl olduğu beni ilgilendirmez. Senin nasıl olduğunu ve hep mi böyle olduğunu bilmek istiyorum sadece.”

Onu bedenimden tümüyle silmek, olumlu bir önyargı ya da beraber yaşamak adına görmediğim bütün o kötü özelliklerini

içimden kesip atmak istediğimi söylemedim. Onun sesinin anaforunu, konuşma şeklini, üslubunu, dünyaya karşı hislerini içimden koparmak istediğim konusunda sessiz kaldım. Her ne kadar henüz anlam taşıyan bir sözcük olmasa da, ben kendim olmak istiyordum. Ya da hiç olmazsa, onu çıkarınca benden geriye kalanın ne olduğunu görmek istiyordum.

Sahte bir hüznle konuştu:

“Nasıl olup olmadığımı bilmiyorum.”

Sonra bana bitkin bir halde, evin bir köşesine terk edilmiş, buzdolabının yanında bulunan Otto’nun yemek kabını gösterdi.

“Çocuklara bir başka köpek hediye etmek istiyorum.”

Hayır anlamına gelen bir mimik yaptım; Otto hâlâ evde hareket ediyordu, yerde dolaşan ayaklarının sesini, tıkırtısını duyuyordum. Ellerimi birleştirdim ve avuçlarındaki hoşnutsuzluk buharını silmek için ellerimi yavaşça birbirine sürttüm.

“Bir şeyleri başka bir şeylerin yerine koymayı beceremiyorum,” dedim.

O akşam, Mario gittiğinde, Anna Karenina’nın ölüme doğru gittiği, yıkılmış kadınlardan söz eden o sayfaları okumaya koyuldum yeniden. Okuyor ve kendimi güvende hissediyordum; artık o sayfalardaki kadınlar gibi değildim, beni içine çeken bir hortum varmış gibi hissetmiyordum. Çocukluğumdan kalma, terk edilmiş Napolili kadını bile bir yerlere gömmüş olduğumu fark ettim; kalbim artık onun göğsünde atmıyordu, damarları çatlamıştı. Zavalılık yeniden taşlaşmış, cansız eski bir resme dönüşmüştü.

* *

*

Kırk Altı

Çocuklar da bir anda değişmeye başladı. Hâlâ birbirlerine karşı tahammülsüz ve birbirlerinin saçını başını yolmaya hazır durumdaydılar ama bana kızmayı yavaş yavaş kestiler.

Bir akşam Gianni bana, “Babam bize bir başka köpek almayı istiyordu ama Carla istemedi,” dedi.

“Yalnız yaşayacağın zaman kendine bir köpek alırsın,” diye onu teselli ettim.

“Sen Otto’yu seviyor muydun?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdim, “Hayatta olduğu sürece sevmiyordum.”

Bana sordukları soruları yanıtladığım zamanki sükûnetime şaşıyordum. Babamla Carla çocuk yapacaklar mı? Carla babamı bırakacak ve daha genç bir adam bulacak mı? Biliyor musun, o tuvaletteyken babam tuvalete girip çişini yapıyor. Tartışıyor, açıklıyor ve bazı bazı gülebiliyordum bile.

Kısa zamanda, Mario’yla karşılaşmaya, onu günlük meseleler için aramaya, paramı geç yatırdığı takdirde itiraz etmeye de alıştım. Ansızın onun bedeninin yeniden dönüşmeye başladığını fark ettim. Kırlaşıyordu, elmacık kemikleri, beli, karnı, göğsü yeniden şişmeye ve ağırlaşmaya başlamıştı. Bazen bıyık, bazen uzun sakal bırakıyor, bazen de özenle tıraş oluyordu.

Bir akşam eve habersiz çıkageldi, bana kötü durumda görün-
dü, canı sohbet etmek istiyordu.

“Sana söyleyecek kötü bir şeyim var,” dedi.

“Söyle.”

“Gianni antipatik, Ilaria da sinirimi bozuyor.”

“Bu benim de başıma geldi.”

“Sadece onlar yokken kendimi iyi hissediyorum.”

“Evet, bazen böyle.”

“Eğer onları bu kadar sık görmeyi sürdürürsem Carla’yla
ilişkim bozulacak.”

“Olabilir.”

“Sen iyi misin?”

“Evet, iyiyim.”

“Beni artık sevmediğin doğru mu?”

“Evet.”

“Neden? Sana yalan söylediğim için mi? Seni bıraktığım için
mi? Seni kırdığım için mi?”

“Hayır. Tam da kendimi kandırılmış, terk edilmiş, aşağı-
lanmış hissettiğimde seni hayatımda hiç olmadığı kadar çok
sevdim ve istedim.”

“O halde?”

“Seni artık sevmiyorum, çünkü kendini aklamak için boşlu-
ğa, anlam boşluğuna düştüğünü söyledin ve bu doğru değildi.”

“Doğruydun.”

“Hayır. Ben şimdi anlam boşluğunun ne demek olduğunu ve
tekrar yüzeye çıkmak için neler yapıldığını biliyorum. Sense ha-
yır, sen bunu bilmiyorsun. Sen çok çok aşağı şöyle bir baktın ve
gediği Carla’nın bedeniyle kapadın.” Kendini rahatsız hissetti-
ğini belli eden bir mimik yaptı ve “Çocukları daha fazla yanında
tutmalısın,” dedi. “Carla yoruldu, vermesi gereken sınavlar var
ve onlarla o ilgilenemez, anneleri sensin.”

Ona dikkatle baktım. O gerçekten de böyleydi; ilgimi çekebilecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Geçmişten kalma bir kıymık bile değildi, sadece bir lekeydi; bir elin duvarda yıllar önce bırakmış olduğu bir izdi sadece.

* *

*

Kırk Yedi

Üç gün sonra, işten eve dönerken, kapının önündeki paspasa bırakılmış bir parça kâğıt havlunun üstünde, ne olduğunu anlamakta zorluk çektiğim minicik bir şey gördüm. Gene Carrano'nun bir hediyesi olmalıydı; artık onun bu sessiz inceliklerine alışmıştım. Yakın bir zamanda, kaybettiğim bir düğmeyi, bir başka sefer de çok değer verdiğim bir saç tokasını kapıya bırakmıştı. Bu seferkinin çok özel bir hediye olduğunu anladım. Bir spreyin beyaz düğmesiydi.

Oturma odasına geçtim, ev bana boş göründü; sanki burada hiçbir zaman kimse oturmamıştı da, sadece kâğıttan yapılmış bebeklere ya da canlı bedenleri hiç sarmamış dar elbiselere ait bir mekândı. Sonra yerimden kalktım, sandık odasında o berbat ağustos günü öncesinde Otto'nun büyük ihtimalle oynamış olduğu o spreyi aradım. Onda diş izi aradım, parmaklarımı üzerinde gezdirerek izleri hissetmeye çalıştım. Beyaz düğmeye işaretparmağım ile bastığımda, içinden sıvı akmadı, sadece hafif bir böcek ilacı kokusu yayıldı.

Çocuklar Mario ile Carla'daydılar, iki gün sonra döneceklerdi. Duş aldım, özenle makyaj yaptım, bana yakışan bir elbise giydim ve Carrano'nun kapısını çalmaya gittim.

Kendimi uzun uzun kapı deliğinden gözetleniyormuş gibi hissettim. Onun, kalp atışlarının yavaşlamasını beklediğini, beklenmedik bu ziyaretimin izlerini yüzünden silmeye çalıştığını hayal ettim. Var olmak işte bu, diye düşündüm; bir neşe kıpırtısı, bir acının sancısı, yoğun bir keyif, tenin altında atan damar; bunlardan başka anlatacak gerçek hiçbir şey yok. Onu daha fazla heyecanlandırmak için, sabırsızlanmışım gibi davrandım, tekrar zile bastım.

Carrano kapıyı açtı; saç, üstü başı dağınıktı, kemeri açıktı. Üzerindeki koyu renk hırkayı elleriyle, kemerini iyice kapatacak şekilde çekiştirdi. Onu öyle görünce, uyum zevki veren tatlı ve sıcak notalar çıkarabildiğini düşünmekte zorlandım.

Ona hemen son hediyesiyle ilgili sorular sordum, diğerleri için de teşekkür ettim. Uсталıkla işin içinden sıyrıldı; az ve öz konuştu; o düğmeyi arabasının bagajında bulduğunu ve duygularına bir düzen vermek için ona ihtiyacım olabileceğini düşündüğünü söyledi sadece.

“Kuşkusuz Otto’nun dişlerinin arasında ya da tüylerinde, hatta belki boğazındaydı,” dedi.

Bu son aylarda onun nasıl bir ölçülülükle, etrafımda güvenebileceğim bir dünya kurmaya çalıştığını minnetle düşündüm. Şimdi de en ince davranışını gerçekleştirmişti. Bana artık korkmamam gerektiğini, her şeyin iyi ve kötü yanlarıyla anlatılabileceğini, yani kısaca zaman ve mekânı birbirine bağlayan bağı sımsıkı kurma zamanımın geldiğini anlatıyordu. O hediyeyle kendini, beni aklamaya çalışıyordu; Otto’nun ölümünü, kurt köpeğinin geceleyin yaptığı oyunun yol açtığı bir rastlantıya bağlıyordu.

Onun istediği gibi davranmaya karar verdim. Renksiz, hüznünlü adam görüntüsü ile insanı heyecanlandırabilecek ve yoğun aydınlık sesler çıkaran, erdemli adam görüntüsü arasında gidip gelen o haliyle, o an ihtiyaç duyduğum kişi olarak göründü bana.

O düşmenin benim böcek ilacımın düşmesi olduğundan ve onu arabasının bagajında bulduğundan şüphe duyuyordum. Bununla birlikte, onu bana vermesindeki niyet, kendimi hafifletmiş, parlatılmış bir camın ardındaki çekici bir gölge gibi hissetmemi sağlıyordu.

Ona gülümsedim, dudaklarımı dudaklarına dayadım ve onu öptüm.

“Çok mu kötüydü?” diye sordu bana çekinerek.

“Evet.”

“O gece sana ne oldu?”

“Her şeyin yüzeyini delen aşırı bir tepkide bulundum.”

“Ya sonra?”

“Düştüm.”

“Peki nereye?”

“Hiçbir yere. Derinlik yoktu, uçurum yoktu. Hiçbir şey yoktu.”

Bana sarıldı, bir süre için hiçbir söz etmeden beni sımsıkı sardı. Bildiği sessizliği, gizemli hediyesini bana iletmeye, anlamı kuvvetlendirmeye, dolu dolu ve neşeli bir duygu yaratmaya çalışıyordu. Ona inanır gibi yaptım ve bu nedenle de, ardından gelen günler ve aylar boyunca, birbirimizi uzun uzadıya, sükûnetle sevdik.

ELENA FERRANTE KARANLIK KIZ

ELENA FERRANTE

KARANLIK KIZ

ROMAN

"Elena Ferrante sizi tarumar edecek."
Alice Sebold

Yeni York'ta yayınlanan ilk kitabı

S

ELENA FERRANTE

Belalı Aşk

17

NAPOLİ ROMANLARI'NIN YAZARINDAN

ELENA FERRANTE

Belalı Aşk

"Ferrante'deki öfkeli, şiddetli sesin benzeri yok."

JANET MARLIN, THE NEW YORK TIMES

TÜRKÇESİ
MERYEM MİNİ ÇİLİNGİROĞLU

S